

မြန်မာ့စာပေ

မုဆိုးလူရူး

မုဆိုးဆန်းလေသူ

BURMESE
CLASSIC

THE END

စာအုပ်ကြီးများအတွက် • ၅၀၀၀၀၀၀၀
 ဖုန်းကုန်ကြေးများအတွက် • ၅၀၀၀၀၀၀၀

အထွတ်အမြတ်

သိမ်းဆည်း

အထွတ်အမြတ်

မြန်မာ့စာပေအတွက်

ကုန်ကျ

အောက် (၂၂)၊ စာပေအတွက်၊ အောက် (၂၃)၊
 အောက် (၂၄)၊ စာပေအတွက်၊ အောက် (၂၅)၊

မြန်မာ့စာပေအတွက်

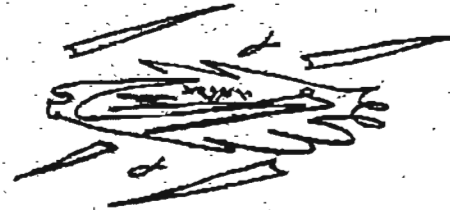
အောက် (၂၆)၊ စာပေအတွက်၊ အောက် (၂၇)၊
 စာပေအတွက်၊ အောက် (၂၈)၊ စာပေအတွက်၊

မြန်မာ့စာပေအတွက်

မြန်မာ့စာပေအတွက် (၂၉)၊ အောက် (၃၀)၊
 ၃၁၊ ၃၂၊ ၃၃၊ ၃၄၊ ၃၅၊ ၃၆၊ ၃၇၊ ၃၈၊ ၃၉၊ ၄၀၊

- မြန်မာ့စာပေအတွက် • ၅၀၀၀၀၀၀၀
- ကုန်ကျ • ၅၀၀၀၀၀၀၀
- အောက် • ၅၀၀
- စာပေအတွက် • ၅၀၀

၇



၈

မြန်မာ့စာပေအတွက်

မြန်မာ့စာပေအတွက်

မြန်မာ့စာပေအတွက်

သင်ဆရာ၊ မြန်မာ့စာပေအတွက်၊

ဆရာသင်တန်းအတွက်

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်၊ ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

၉

၁၀

အသစ်စက်စက် မုဆိုးလုံးချင်းဝတ္ထု ၈-ဆုံး

ယုန်းဆန်းလေဘူ

BURMESE CLASSIC

ဖုန်းဆိုးမြေအတွင်း ယုန်ငယ်တစ်ကောင်သည် ကဆုန်
ပေါက်ပြေးလွှားနေလေ၏။ လသာသာ မြူးထူးပျော်ရွှင် ပြေးလွှား
နေခြင်းတော့ မဟုတ်ချေ။ အသက်လူပြေးလွှားနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။
သို့ဆိုတော့ သူ၏ရန်သူသည် ဘယ်သူပါလိမ့်။ ယုန်
ကောင်၏ပြေးလမ်း နောက်ဘက်တွင်တော့ဖြင့် မရှိပါချေ။

ဖုန်းဆိုးမြေသည် ကျယ်ဝန်းလှလေ၏။ ချုံပုတ်ပင်တို့လည်း
ရှိမနေပါချေ။ ထိကရုန်းပင်နှင့် မြေရှုပ်မြက်ပင်တို့သည်သာလျှင် ရှိချေ
၏။ ယုန်ကောင်ငယ် ဖုန်းဆိုးရန်အတွက် မြက်ပင်တို့ ရှည်လျားခြင်း
မရှိချေ။

သို့ဆိုတော့ ယုန်ကောင်ငယ် ရန်သူလက်မှ ပြေးလွှတ်ပါဦး
တော့မည်လား။ အသက်နှင့် ပတ်သက်သည်ကြောင့် ယုန်ကောင်
ငယ်သည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေသည်မှ ရပ်တန့်ခြင်း
အလျှင်း မပြုရုံပါချေ။

ဤဖုန်းဆိုးမြေတွင် သူပုန်းခိုလောက်ဖွယ် ချုံပုတ်ပင်ရှိလျှင်
ဖြင့်လည်း အကောင်သားကလား။ ခုတော့ဖြင့် လေဟာပြင်ကြီးငယ်
ဖြစ်ချေ၏။



သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း အပြေးသန်သည်ဟု ပြောကြ
သော ယုန်ကောင်ငယ်သည် ရန်သူလက်တွင်း ကျဆင်းသွားရချေ
၏။ သူအားပြုပြေးလွှားနေသော ခြေအစုံသည် မြေကြီးမှ လွတ်ကာ
သွားတော့၏။ ယုန်ကောင်ငယ်၏လည်ကုပ်နှင့် ခါးရိုးအလယ်တွင်
သန်မာသောခြေအစုံနှင့်ကုတ်၊ လေပေါ်သို့မ၊ ယူသွားခြင်း ခံလိုက်
ရတော့၏။ ရုန်းကန်ခြင်းတော့ ကြိုးစားပြုလိုက်ပေမည် ရုန်းကန်
သလောက် သူတွက် နှစ်နာခြင်းဖြစ်မိသည်ကြောင့် နားရွက်ရှည်
ရှည်ကိုကုပ်လိုက်ကာ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်ဖြင့် သိမ်းငှက်
ကောင် သယ်ဆောင်သွားရာသို့ ပါသွားရချေတော့၏။

သိမ်းငှက်ကောင်၏ ချွန်ထက်သော ခြေသည်တို့သည်
ယုန်ကောင်ငယ်၏အသားတွင်း ထိုးဖောက်ဝင်လာကြသည်ကြောင့်
ယုန်ကောင်ငယ် ဂူနှစ်နာကျင်သောဒဏ်ကို ခံလိုက်ရလေသည်
ကြောင့် ခြေနှစ်ဖက်၊ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဦးခေါင်းသည် ပျော့ခွေ
စိုက်ကျသွားရရှာလေတော့သည်။

သိမ်းငှက်ကောင်သည် သူတွင် အစာရလေပြီကြောင့်
ဖုန်းဆိုးမြေအစပ်တွင်ရှိ တစ်ပင်တည်းသော ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးပေါ်
သို့ လှစ်ခနဲ ဦးတည်ပျံသွားလေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟင်...’ အလိုလေးဗျာ။

သိမ်းငှက်ကောင်သည် ကုက္ကိုလ်ကိုင်းထက်သို့ ခြေချ
လိုက်သည်နှင့် ဆွေမင်းတမန် ကျည်တစ်တောင့်က မြေသို့ အရပ်
ကြီးပြတ် တွန်းချလိုက်ချေတော့၏။

သိမ်းငှက်ကောင်၏နိဂုံး မလှမပပါကလား။

ဪ... ကြီးနိုင်ငယ်ညှိုး လောကကြီးပါပဲလား။

ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ဖက်အစပ်မှ သေနတ်ကိုင်သူတစ်ယောက်
သည် ခြေလှမ်းကျတို့ဖြင့် ကုက္ကိုလ်ပင်ရှိရာသို့ ရောက်လာလေ၏။

သူ ကျည်တစ်တောင့်နှင့်သားကောင်နှစ်ကောင် ရလိုက်လေ
သည်။

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

ထိုသူ ကုက္ကိုလ်ပင်အောက်မှ သိမ်းငှက်တစ်ကောင်နှင့်
ယုန်ကောင်ကို ကောက်ယူဆွဲကိုင်မိပြီးအချိန်တွင်မတော့ သို့ဆိုသလို
လက်ခုပ်သံကို ကြားလိုက်သည်ကြောင့် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ချေ၏။

‘ကွန်ကရက်ကျုံးရေးရှင်း’

သို့ ချီးကျူးစကားဆိုလာရင်း ညာလက်ကို ကမ်းပေးလာ
သူအား ထိုသူ နေစေ့ကြည့် ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘ညစာအတွက် အမြည်းကောင်းပါဗျာ’လို့ ပြောလိုက်လေ
၏။

‘သိပ်ကောင်းပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမင့်လို့ သည်အကောင်လေး
နှစ်ကောင်နဲ့ ကျည်တစ်တောင့်တော့ မညီမျှလောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့’

‘ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုံး’

‘ဪ... သည်ကျည်တစ်တောင့်နဲ့ သားကောင်ကြီး
တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်လိုက်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ငိုမထိုက်တန်ဘူးလား’

သို့ဆိုသလို လက်ခုပ်တီသူက ဆိုလေ၏။

‘ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လိုပေတံနဲ့ တိုင်းနေလဲတော့မသိဘူး၊
ကျုပ်အတွက်တော့ဖြင့် ပစ်မှတ်ကျယ်ကိုပစ်ရတာထက် ပစ်မှတ်ကျဉ်း
ကို မလွဲအောင် ပစ်လိုက်ရတဲ့အတွက်တော့ဖြင့် ပီတိဖြစ်မိတာတော့
အမှန်ပေပဲဗျာ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ကြည့်လေဗျာ’



သို့ပြောကာ သေနတ်ကိုင်မှဆိုးက လက်ခုပ်တီးသူကို သိမ်းငှက်ကောင်အသေ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

အလိုလေးဗျာ... ခေါင်း မရှိတော့ပါကလား။ ကြက်သီး နွေးညှင်းထသွားလေ၏။ သေနတ်ကိုင်သူကို အံ့သြတကြီး ဆေးကြည့် နေမိတော့၏။

ဒါကို ကံလို့ပြောလာလျှင်ဖြင့်လည်း နို့မမဟုတ် ကြက် ကန်းဆန်အိုးတီးတယ်လို့ ပြောလာလျှင်ဖြင့်လည်း ကျည်တစ်တောင့် ထပ်ဖြန်းရမှာ ဝန်မလေးပေဘူးဗျာနော်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...

သို့ဆိုလျက် သေနတ်ကိုင်မှဆိုးသည် လာလမ်းသို့ ဦးတည် လှည့်လိုက်ချေတော့၏။

လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသူသည် နောက်မှ ထက်ကြပ်မဏ္ဍာ လိုက်သွားလေတော့၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တူတူလာကြသူများပေါ့။ သေနတ်ကိုင်သူသည် အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိမည် ခန့်မှန်းရလောက်၏။ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသူသည် သူထက်တော့ ကြီးမည့်ပုံဖြစ်ချေ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ငယ်သူက ဦးဆောင်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ငြား...

မင်းကို ငါ အလုပ်တစ်ခု အပ်ချင်တယ်။ သူတို့စခန်းချရာတံသို့ရောက်သည်တွင် သို့ဆိုသလို လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးသူက သေနတ်ကိုင်မှဆိုးကို စကားစပြောလာလေ၏။

သို့ဆိုသလို ဝီစကီတစ်ပြားလည်း ကမ်းပေးလိုက်လေပြီး-

သိမ်းငှက်ကောင်ကိုကော ယုန်ကောင်ကိုပါ ငါ အရေ ဆုတ်ပြီး တံစို့ထိုးမီးကင်လိုက်မယ်၊ မင်း သောက်နှင့်လေကွာလို့ ပြောလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်ကို အလုပ်လက်ခံဖို့အတွက် အဲလိုနည်းနဲ့ စည်းရုံး တာကို မကြိုက်ပေဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားက ဧည့်သည်ပါ။ သည်တော့ ကျုပ်ပဲ လုပ်လိုက်ပါမယ်ဗျာ။ ကျုပ် မသောက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဝီစကီတစ်ပြားအတွက်တော့ဖြင့် ကျေးဇူးတင်တယ်လို့တော့ ပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...

သို့ဆိုလျက် သေနတ်ကိုင်လူသည် သိမ်းငှက်နှင့် ယုန် ကောင်ကိုယူ၍ အရေဆုတ်ရန် တံပေါ်မှပြန်ဆင်းသွားလေတော့၏။

ခင်ဗျားသည်လို မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်လျှင်ဖြင့်တော့ ထင်းမီးပုံတော့ စီစဉ်ထားချေဗျာ လို့တော့ ပြောသွားလေသည်။

* * *

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အမဲပစ်ရန်အလို့ငှာ ပဲခူးရိုးမတောအတွင်း ရောက်လာကြ၏။

သို့ဆိုတော့ ရိုးမတောင်ခြေရှိ မီးလောင်ကုန်းရွာသို့ တစ်ထောက်နား ဝင်ခဲ့ကြပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သည့် ဦးစာမဏီနှင့်လည်း တွေ့လို၍ဖြစ်ချေ၏။

မင်းတို့ မနေ့က ဥက္ကံမြင့်မောင်ကြီးအိမ်မှာ ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်လေကွာ၊ နို့ကြောင့် မင်းတို့ ကြိုက်တတ်တဲ့ ပုစာတို့တွေ ရှာထားတယ်လေ။

ကျေးဇူးတင်တယ် ဖထီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို အကောင်လိုက်ပဲ ကြွပ်ကြွပ်ကြော်ပေးပါဗျာ။

မင်းတို့အစိုးတော့ မရှိဘူးဟေ့၊ ဖိုးမုနဲ့ သာယာဝတီ သွားကြလေရဲ့၊ ဟိုကောင် ဖိုးခွားတော့ရှိတယ်၊ သည်ပုစာတို့တွေက သူရှာထားတာလေ၊ အေး... စောစောကပဲ သူ တောစပ်မှာသွားပြီး သုတ်ကိုင်တွေ သွားဖြုတ်လေရဲ့၊ မင်းတို့ ကံကောင်းလျှင်ဖြင့် တောကြက်သားကောင် စားရချည်သေးရဲ့။

ဖထီရယ်... ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဖိုးခွားလေးကို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်ဗျာ၊ သူ့တွက် ဝေါကင်းရှူးတစ်ရန်တောင် ဝယ်လာသေးတယ်၊ သူနဲ့ တော်ပါလိမ့်မယ်၊ ဖထီအတွက်တော့ ကျောက်မဲကလာတဲ့ ဝါဆိုလက်ဖက် ပါတယ်၊ အစိုးနဲ့ ဖိုးမူအတွက် တော့ဖြင့် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်တွေ ဝယ်လာကြတယ်။

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဦးစာမဏီ၏မိသားစုအတွက် မြို့ပြမှလက်ဆောင်များကို ဝယ်လာကြချေ၏။

ဦးစာမဏီနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့သူများဖြစ်၏။ သံယောဇဉ်လည်း ရှိကြ၏။ ဦးစာမဏီသာလျှင်မဟုတ်။ သူ၏ မိသားစုနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် ရှိလေ၏။ ယခုတော့ ဦးစာမဏီသည် အသက်အားဖြင့် (၇၀)ကျော်ပြီဖြစ်၏။ မီးလောင်ကုန်းရွာလေးသည် ခေတ်တွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း၊ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်သူတွေ ဘယ်သူတွေဖြစ်လာလား၊ ရွာသူရွာသားများသည် ဦးစာမဏီကိုတော့ဖြင့် ယခုတိုင် သူတို့၏ အုပ်ချုပ်သူလူကြီးဟု သတ်မှတ်ထားကြဆဲ ဖြစ်ချေ၏။

ရွာအတွက်ကိစ္စမှန်သမျှ ဦးစာမဏီထံသို့သာ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ ဦးစာမဏီကလည်း သူ၏ရွာသားတွေကို သူ၏သားသမီးများကဲ့သို့သာ သဘောထားဆက်ဆံတတ်သောသူ ဖြစ်၏။

မီးလောင်ကုန်း ရွာသူရွာသားများအပေါ် ဩဇာညောင်းနေဆဲလိုပင် ပြောရချိန်မည်။

ဖထီရယ်... နားနားနေ၊ နေပါလား၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူတွေ လုပ်ကြပါစေပေါ့ဗျာ။

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်ပြောဖူး၏။

‘ဟကောင်ရ... သည်ရွာကို ငါတည်ခဲ့တာဆိုလည်း မမှားဘူးလေ၊ မင်းတို့လည်း အသိပ်မဟုတ်လား၊ မီးလောင်ကုန်းနဲ့ စာမထီနဲ့ မီးလောင်ကုန်းဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူတွေ ခွဲခြားကြလို့လဲ၊ ခွဲခြားတတ်ကြလို့လဲ’

‘အင်း... ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်’

‘အေး... သူတို့ကိုယ်နှိုက်က ငါ့ကို အားကိုးနေတုန်းလေ၊ သည်တော့ ငါက သူတို့ကို ဥပေက္ခာပြုထားသင့်ပါ့မလားကွ၊ ဆရာနဲ့ တပည့်ဆိုတာ မိဘနဲ့ သားသမီးလောက်တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မိထွေး၊ ပထွေးနဲ့နေရတဲ့သူတွေက အမေရင်း၊ အဖေရင်းနဲ့နေရတာလောက်တော့ ဘယ်အဆင်ပြေနိုင်မလဲ၊ မင်းတို့ ပညာတတ်တွေပဲကွာ၊ သည်လောက်တော့ နားလည်သင့်တာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလှချေ၏။

‘ကိုပိုက် မေးနေတယ်လား၊ ဒါ ဦးစာမထီလေ’

သို့ပြောလာပြန်လေ၏။

‘အင်းလေ... ကျွန်တော်တို့တောင်မှ ဦးစာမထီရဲ့ စိတ်စေတာက လူတိုင်းအပေါ် စာနာကူညီမှုတွေ၊ ဝန်ဆောင်မှုတွေ ပေးနိုင်စွမ်းလည်း သည်ရွာဝန်းကျင်ရောက်တာနဲ့ မမေ့မလျော့ ဝင်နှုတ်ဆက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား’

သို့ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောလိုက်ချေ၏။

တကယ်တော့ ဦးစာမထီသည် ရွာသူရွာသားများအပေါ် နားလည်သော၊ ရွာသူရွာသားများကလည်း ဦးစာမထီအပေါ်နားလည်သောသူများ ဖြစ်ကြလေ၏။

သူ့ရွာကလေးကို သူ့အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့်သက်တမ်းတစ်လျှောက် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အနားတရား သူ့အပေါ်တွင် မရှိသူပင်။

‘ဖထီအတွက် တောဝက်သားလာဖို့တာ’

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းက ကလေးများတယ်၊ မိသားစုတာဝန် မင်းပဲ ယူနေရတာ၊ မင်းအတွက် လုံလုံလောက်လောက်သာထားပါကွာ၊ တာမလူးအားကြီးလော်’

သို့ဆိုသလို စိတ်ထားတတ်သူဖြစ်၏။

‘ဖိုးခွေး... မင်းအိမ် အခုထိ မမိုးရသေးဘူးလား’

‘အေး... ငါ့မယ် နေပျစ်တွေ မဝယ်ရသေးဘူး၊ မဝယ်ရသေးဘူးဆိုတာကလည်း ငါ တောခေါင်းကြီးဆီက သစ်ခုတ်ခတွေ မရသေးဘူးလေကွာ’

‘ရမှာပေါ့ကွာ၊ သူတို့က မင်းတို့ ငါတို့လို မဟုတ်ဘူးကွာ၊ စာရင်နဲ့ ဖယားနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြရတဲ့သူတွေ၊ နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ်ငါ့မယ် နေပျစ်တွေရှိတယ်၊ မင်းအဆင်ပြေတော့ ငါ့ကို ပြန်ဝယ်ပေးပေါ့ကွာ’

သို့ဆိုသလို နားလည်မှုပေးနိုင်သူဖြစ်၏။

‘ဟဲ့... ကရင်မကြီး၊ ဖိုးခွားတို့အိမ်က မင်္ဂလာဆောင်’

ဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ ငါနဲ့ နင်လိုက်ခဲ့ချေ၊ နင်ကိုယ်နင် ရွာသူကြီးမိန်းမဆိုပြီး အိမ်မှာအနံ့သားတိုင်ပြီး ဖိုးခွားမစားချင်နဲ့လား၊ ဖိုးခွားတို့က ဆင်းရဲတယ်လေ၊ သူကြီးနဲ့ သူကြီးကတော်က ချီးမြှောက်တယ်ဆိုတော့ သူတို့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြမလဲ’

သို့ဆိုသလိုလည်း လူတန်းစားခွဲခြားတတ်သူမဟုတ်။

သည်တော့ မီးလောင်ကုန်းရွာကလေးသည် အေးချမ်းသော၊ ငြိမ်းချမ်းသော၊ သာယာသော တောင်ခြေရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်ချေ၏။

မီးလောင်ကုန်း ရွာသူရွာသားတင်လားမဟုတ်။ ထိုရွာလေး သို့ အလုပ်သဘောနှင့်ဖြစ်စေ၊ လမ်းကြိုလို့ ဝင်ကြသည်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်ဧည့်သည်ဖြစ်စေ လိုအပ်သည်များကို ပံ့ပိုးပေးသောသူ ဖြစ်၏။

‘ကိုယ့်ရွာကိုရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို စော်ကား မော်ကားလုပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ငါနဲ့တွေ့သွားမယ်’

သို့ဆိုသလိုလည်း သူ့ရွာသားတွေအပေါ် ထိန်းထိန်းသိမ်း သိမ်းရှိချေ၏။ ထိုသည်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သည် မီးလောင်ကုန်းရွာကို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြ၏။ ဦးဇာမဏီကိုလည်း လေးစားကြည်ညိုခဲ့ကြ၏။

သို့ စိတ်ရင်းကောင်းထားတတ်သူမို့လား မသိ၊ ဦးဇာမဏီ မိသားစုဘဝလေးသည် အေးချမ်းလှပ၏။

သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် မိသားစုပေါင်း လေး ယောက်၊ အိမ်ထောင်စုလေး အမြဲတမ်း သာသာယာယာ ရှိလှချေ၏။ အေးချမ်းလှချေ၏။

ဧည့်လာလို့ အိမ်သာသည်လား၊ အိမ်သာလို့ ဧည့်လာလေ သည်လားတော့ဖြင့် မပြောတတ်ချေပြီ။

ဦးဇာမဏီအိမ်တွင် ဧည့်ပြတ်သည်ကို မရှိချေ။ ယခုလည်း ကြည့်။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ရောက် သွားပြီး ညဘက်တွင်...

‘ဖထီ... ဖထီ... ဖထီ...’

‘ရေ... ဘယ်သူတွေတုံး’

ညမှောင်မှောင်တွင် မီးတိုင်ငယ်တစ်ခုကိုင်၍ လူတစ်စု ဦးဇာမဏီ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း ဝင်လာကြ၏။

ကျွန်တော်သည် သောက်လက်စဝီစကီခွက်ကို တစ်ကျွက် မော့ သောက်လိုက်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ရင်း ဦးဇာမဏီကို ကြည့်လိုက်၏။

ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်သူတွေပါလိမ့် ဆိုသည့်အတွေး ဖြင့် ဦးဇာမဏီသည် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ချေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ပါ...’

သို့အသံနှင့်အတူ ကာကီရောင်ယူနီဖောင်းဝတ် လူတစ် ယောက်နှင့် သူ့နောက်တွင် ရွာသားသုံးယောက် ပါလာချေ၏။

‘ဟာ... ဘယ်သူမှတ်လို့၊ တောခေါင်းကြီး မောင်မောင်စိုး ပါကလား၊ ဆို... ညကြီးအချိန်မတော် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး၊ ထိုင်ကြကွာ၊ ထိုင်ကြချေ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း နေရာ ရွှေ့ပေးလိုက်လေ၏။

‘ဟာ... ဆရာဝန်တို့ ရောက်နေကြတာကလား၊ အတော် ပေပဲဗျ’

အလိုလေးဗျာ... တောခေါင်းကြီး မောင်မောင်စိုးက ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် သို့ပြောလာလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်မိချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းဆတ်ညှိတ်ပြလေ၏။ ပြီး မောင် မောင်စိုးဘက်လှည့်လိုက်ကာ...

‘ဘယ်ကနေလာတာတုံး’ မေးလိုက်၏။

‘ဖာလာစခန်းအားမယ် သစ်ပင်ထောင်ရှိကနေတာလေ၊ ကိစ္စ လေး ဓာတ်ခေါ်လာလို့ ဦးဇာမဏီဆီ ညကြီးအချိန်မတော် လာကြ တာပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ပြောချေကွာ’

‘လူစိမ်း သေနတ်ကိုင်မုဆိုးတစ်ယောက်ကို တောထဲမယ်
တွေ့လိုက်လို့၊ ဖထိကို လာအကြောင်းကြားတာ’

သို့ မောင်မောင်နဲ့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်
လှိုင်သည် စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ ဦးစာမဏီကိုလည်း အဓိပ္ပာယ်
ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘မင်းဆိုလိုချင်တာက သံဒင်းရွာသား ‘ဒဂျီး’ကို ချောင်း
မြောင်းပစ်ခတ်သွားတဲ့ သေနတ်သမားလို့ ဆိုလိုချင်တာလား’

ဟင်...

ဟာ...

ဖထိပြောစကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပို၍
စိတ်ဝင်စားသွားရချေတော့၏။

‘သံဒင်းရွာသား ဒဂျီးကို သေနတ်သမားက ပစ်ခတ်တပန်
ဆိုတာ’

‘ဖထိ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတဲ့’

သို့ ကျွန်တော်တို့က မေးလိုက်၏။

‘အေးကွာ... မင်းတို့ကို ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောဖို့ရာ
ဝန်လေးနေလို့ သည်ကိစ္စတွေ မပြောဖြစ်ခဲ့သေးတာ၊ ခုတော့ ပြောရ
တော့မှာပေါ့ကွာ’

‘နို့ဖြင့်လည်း ပြောပါဦး ဖထိရယ်’

‘သည်လိုကွာ သံဒင်းရွာသား ဒဂျီးက ရွာသူရွာသားတွေနဲ့
ပဏာသိပ်မရပေဘူးကွာ၊ နို့ပေမင့်လို့ တစ်ရွာလုံးနီးနီးက အမျိုးတွေ
ချည်းဖြစ်နေတော့ ပြဿနာတော့ သိပ်မရှိလှပေဘူးပေါ့ကွာ၊ ဘာပဲ
ပြောပြော သူဟာနဲ့သူတော့ ဟုတ်လို့ပေါ့၊ သည်တော့ တခြား

သူစိမ်းတွေက မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်း ဆိုသလိုတော့
အောင်အည်းနေကြရတာပေါ့၊ အဲလိုတွေကြားထဲက တစ်နေ့ သူ
ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံခံရတယ်လေ၊ ဘယ်သူလက်ချက်မှန်းတော့
သိဘူး၊ လူမိုက်ကံကောင်းပဲ ပြောရလေမလား၊ သူမယ် ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာတော့ဖြင့် မရလိုက်ဘူးပေါ့၊ နို့ပေမင့်လို့ ကျည်
တစ်ရှပ်မှန်တော့ ညာလက်ကိုတော့ ထိခိုက်သွားတယ်လေ၊ သိတယ်
ဟုတ်လား၊ တစ်ရွာလုံးနီးနီးက အမျိုးတွေချည်းဆိုတော့ ကျိုးကောင်
တွေလို့ ပိုင်းအာကြတော့တာပေါ့၊ သူစိမ်းရွာသားအချို့ပဲ လှိုခံရတာ
ပေါ့၊ သူ့ကို သေနတ်နဲ့ချောင်းမြောင်းပစ်သွားသူကို သံကြီးမကြီး
တိုက်ရှာတော့တာပဲ၊ သူရွာထဲက သေနတ်ကိုင်မုဆိုးတွေဆိုတာ ခေါင်း
တော်တော့ဘူးလေ၊ သည်သေနတ်သမားကို တွေ့လျှင် ဆုတော်တွေ
သေချာတောင် ကမ်းလှမ်းထားသေးတယ်၊ တွေ့လျှင် သတင်းပေး
ကြပေါ့၊ ဖမ်းဆီးပေးကြပါပေါ့၊ အဲလို၊ ဟော... ခု တောခေါင်း
ကြီးတောင်မောင်စိုးက တွေ့လိုက်တယ် ဆိုပဲလား၊ သူလည်း ဆုလေး
တလေးလိုချင်တယ် ထင်ပါရဲ့’

‘အိုး... ဖထိရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သည်ဒဂျီးဆိုတဲ့ကောင်
ကျွန်တော်လည်း လုံးလုံးကြည့်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလို့များ
သည်လွှဲသွားရတာလို့တောင် ရံခါဆိုသလို အားမလိုအားမရ စဉ်းစား
သေးပါရဲ့ ဖထိရယ်၊ တကယ်ပါ... ခုဟာက သတင်းတွေထွက်
တယ်လေ၊ သည်သေနတ်သမား လူရမ်းကားက ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတာ လက်သရမ်းနေတယ်ကြားလို့ ဦးစိန်ပြီး လာပြောတာပါဗျာ’

‘ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းကို သက်သက်မဲ့ နောက်ပြောင်
ပြောတာပါ’

သည်တော့ ကျွန်တော်က...

ဟင်... နို့ဖြင့် မောင်မောင်စိုးပြောသလို ဟုတ်လား၊
အဆန်းသား

သို့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

ပြောကြတာပဲကွာ၊ တဖြည်းနုကတောင် လဟာမငယ်မယ်
ခိုင်းနွားတစ်ကောင်ကို ပစ်သတ်သွားရတယ်ကြားရဲ့

နို့ဖြင့် ပရမ်းပတာ သေနတ်သမားများလား

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလာချေတော့၏။

ပြောတတ်ပေဘူးကွ၊ ကောလာဟလတွေပါကွာ၊ တစ်ခု
တော့ရှိတယ်၊ သံအင်ရွာသား ဒဂုံကိုတော့ လုပ်ကြံသွားတာ အမှန်ပဲ
ကွ၊ ငါတောင် ဒဂုံဆီ သွားသတင်းမေးခဲ့ပြီးပြီ

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ စိတ်ဝင်စားတယ် ဖထိ

ရာ

မမှားပါဘူး

နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန်
အမဲပစ်ထွက်ကြမယ်၊ ဖာလာဘက်သွားမယ်၊ မောင်မောင်စိုး တွေ
လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သေနတ်သမားနဲ့ တွေ့လိုတွေ့ငြားပေါ့ဗျာ

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာပြန်၏။

ကိုမောင်မောင်စိုး အားလျှင်လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဘာလို့လဲဆို
တော့ အဲဒီလူကို တွေ့လိုက်တာဆိုတော့၊ ကိုမောင်မောင်စိုးပါတော့
ကျွန်တော်တို့အတွက် အများကြီးအထောက်အကူပြုနိုင်တာပေါ့ဗျာ

သို့ ကျွန်တော်က အားကိုးတကြီးပြောလိုက်၏။

မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် သစ်မာပင် တောင်
ရှိကံနေတာ မပြီးသေးဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့သစ်ကွက်
ဝန်းကျင်မှာဆိုလျှင်ဖြင့် အကူအညီတွေပေးနိုင်ပါရဲ့ဗျာ၊ လာခဲ့ကြချေ

ပေါ့။ ကျွန်တော် ဖာလာစခန်းရဲ့ရှေ့ဘက် စပါးကြီးမြောင်မယ်ရှိတယ်
လေ၊ ခု ဖထိဆီလာရင်း ရိက္ခာလာဝယ်တာ နက်ဖြန် ပြန်ရမှာပဲ

အင်းလေ... ကိုမောင်မောင်စိုးမှ မအားတာ၊ ဘယ်တတ်
နိုင်ပါ့မလဲ၊ နို့ပေမင့်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း နက်ဖြန်သွားကြမယ်
ဆိုတော့ တူတူသွားကြတာပေါ့

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်နေ့ ဝေလီဝေလင်းအချိန်
တွင် သူကြီးဦးစာမဏီအိမ်မှ လှည်းဖြင့် ခရီးစထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ ဖာလာစခန်းဘက်သွားမယ်
ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒေါ်အေးမြိုင်ချောင်း ဝါးတောကို ဝင်ကြစို့ဗျာ

အကြောင်းကိစ္စရှိလို့လား

အထွေအထူးရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီမယ်
သူငယ်ချင်း ချစ်ထွန်း ရှိစာယ်ဆိုလို့ပါ

ဘယ်သူတုံးဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ မဆုံဖူးဘူးထင်တယ်

ဟုတ်တယ် ကိုလင်း၊ ကျွန်တော်နဲ့ အထက်တန်းတန်းက
ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲဗျ၊ သူ့အဖေက အမဲလိုက် အင်မတန်
ကောင်းတာ၊ သူ့အဖေက မဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမင့်
ခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ ချစ်ထွန်းက သူ့အဖေနည်းနဲ့ အမဲလိုက်နေ
ကြဗျ၊ နို့ပေမင့် အဲလိုပါ သူကတော့ သစ်ခုတ်လိုက်၊ ဝါးခုတ်
လိုက်ပါဗျာ၊ သူနဲ့ မတွေ့တာကြာလို့ တွေ့ချင်တာပါ၊ လမ်းကြိုလို့
လေ

သွားပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဖာလာစခန်းကို အလော
တကြီး သွားကြမှာမှမဟုတ်တာ၊ ကြိုလို့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ သေနတ်
ကိုင်မဆိုး ရှာချင်တာပဲဗျာ

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဖာလာစခန်းအသွားလမ်းမှ

လမ်းခွဲဖြစ်သော ဒေါ်အေးမြိုင်ချောင်ဝါးတော လမ်းခွဲရောက်သည်
တွင် တောခေါင်းကြီးမောင်မောင်စိုးနှင့် လမ်းခွဲ၍ ချစ်ထွန်းနှင့်
တွေ့ရန်အလို့ငှာ သွားလိုက်ကြ၏။

ဒေါ်အေးမြိုင်ချောင်သည် ဝါးထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေ
သော တောစုနေရာဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် အေးစိန်လို့နေ၏။

မြောင်လေးအတွင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဖျောက်... ပြောင်း...’

မြတ်...

သို့ ဝါးဒုတ်သံတို့ကို ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

‘သည်နေရာ ဝါးအလွန်ကောင်းတယ်ဆိုပါဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာချေ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်အေးမြိုင်ချောင်ဝါးတောက ထွက်တဲ့

ဝါးတွေမှာ ဘယ်ဝါးတွေကမှ သူ့ကိုမစိဘူး ပြောကြတာပဲ၊ ချေး
ကောင်းလည်းရတယ် ဆိုပါဗျ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စကားတပြော
ပြောဖြင့် လျှောက်ကြရာမှ မြောင်လေးမှ ဝါးတောတောင်ခြေသို့
ဖယ်သွေတက်လိုက်ကြ၏။

ဝါးပိုးဝါးတွေနှင့် ရောနှောပေါက်နေခြင်းဖြစ်၏။

‘ကောင်းလိုက်တဲ့ ကြသောင်းဝါးတွေဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝါးတောအတွင်းရှိ ကြသောင်းဝါးပင်တို့
ကိုကြည့်၍ ပြောလာချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးဒုတ်သူတစ်စုရှိရာသို့ ရောက်
သွားကြလေ၏။

‘သည်မယ် ကင်းမတီးရွာသား ချစ်ထွန်း မရှိပေဘူးလား၊

သူ ဘယ်နားမယ် ရှိမတုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘စောစောကတင် သူရှိတယ်၊ သူမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် လာလို့ဆိုလား၊ အဲ... အဲဒီလူနဲ့ ဝယ်ထွက်သွားလဲ
မသိဘူး၊ ဟောဟိုက ဝါးရုံတောဟာ သူ့ခုတ်နေတာပေါ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချစ်ထွန်းဝါးရုံ
တောသို့ သွားလိုက်ကြ၏။ ဝါးအတော်များများ ခုတ်ပြီးပြီ ဖြစ်နေ၏။

‘သူ ပြန်လာမယ် ထင်ပါရဲ့’

ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်ပြန်၏။

‘ပြောတတ်ဘူးဗျ၊ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ တပြန်သွားကြတာ

ဖြစ်မယ်’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ သူတဲက ဘယ်မတုံး’

‘ဟောဟိုက တောင်ကြောနို့နို့လေး တွေလား၊ ဟိုဗျာ

ပျဉ်းမပင်နှစ်ပင် ယှဉ်ပေါက်နေတာလေ’

‘အင်း... တွေတယ်’

‘အဲဒီကနေ တစ်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ချေ၊ သူနေတဲ့

တဲကို တွေ့လိမ့်မယ်’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပျဉ်းမပင်
နှစ်ပင် ယှဉ်ပေါက်နေရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားလိုက်ကြ၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်တွင် တစ်ဖက်သို့ လှမ်းကဲကြည့်
လိုက်၏။

ဟုတ်ပါ... ဝါးတဲတစ်လုံးပါကလား၊ တစ်ဖက်တောင်

ကြောအာပ် ချောင်းနံဘေးတွင် ရှိချေ၏။

ချုံပုတ်နွယ်တို့ ကာဆီးနေလေသဖြင့် တဲတွင် ငှက်၊ မရှိကို

တော့ဖြင့် မပြောတတ်ချေပြီ။

‘ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဘက် သွားကြစို့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့သည် ထိုဘက်ရှိရာသို့ သွားလိုက်ကြပြန်၏။ ထိုဘက်သို့ သွားလမ်းပေါ်တွင် သုတ်ကိုင်း ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သုတ်ကိုင်းတစ်ခုတွင် ‘ရစ်’ကောင် ကို ဖြုတ်ယူရန်အလို့ငှာ ရစ်ကောင်ကို ကိုင်လိုက်၏။

‘ဟင်...’

ပူပူနွေးနွေးကြီး ရှိနေသေးပါကလား။ သို့ဆိုတော့ သည်ရစ် ကောင် သုတ်ကိုင်းနှင့်မိသည်မှာ ကြာသေးပုံမပေါ်ချေ။

‘လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် ရစ်ကောင်ကို သုတ်ကိုင်းကျောတွင်းမှ ဖြုတ်လိုက်ကာ သုတ်ကိုင်းပြန်ထောင်ခဲ့လေပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက် ခဲ့လေ၏။ တံနှင့်အနီးဆုံးနေရာ တစ်ခုသို့ရောက်သည်တွင် တံပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ကျောပေးထိုင်နေသည်ကို တွေ့လေသဖြင့် ကျွန်တော် က အားရဝမ်းသာစွာဖြင့်...

‘ဟေ့... ချစ်ထွန်း၊ ချစ်ထွန်း’ သို့ လှမ်းအော်လိုက်၏။

ကျွန်တော်ခေါ်သံကြောင့် ထိုသူ လှည့်ကြည့်လာချေ၏။

‘ဟင်...’

ချစ်ထွန်း မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်တို့ အနားရောက်သွားသည်တွင် ထိုသူက

ကျွန်တော်တို့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသဖြင့်...

‘ဒါ ချစ်ထွန်းနေတဲ့ မဟုတ်လား’

သို့ မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ချစ်ထွန်းတော့ မရှိဘူး’

‘ဘယ်သွားတုံး’

‘သုတ်ကိုင်းတွေ သွားဖြုတ်တယ်၊ ငါးပုံးတွေ သွားဖော်

တယ်’

‘ကြာပြီလား’

‘မကြာလောက်သေးဘူး’

‘သူ ဒီပြန်လာမှာပေါ့’

‘ဒါပေါ့ဗျ’

‘ရှိဖြင့် ကျွန်တော်က ချစ်ထွန်းနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ’

သို့ပြောကာ ကျွန်တော်သည် တံပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်

ရင်း...

‘ကိုလင်း လာထိုင်ချေဗျာ၊ ချစ်ထွန်း ပြန်အလာ စောင့် တာပေါ့’

လို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ရစ်ကောင်ကို တံကြမ်းပြင်ပေါ် ချလိုက်၏။

‘သုတ်ကိုင်းက ဖြုတ်လာတာထင်တယ်’

ထိုသူက ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြတကြီး ကြည့်မိ ၏။ ပြီး သူအနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်ထင်ထားသလို မဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ဆောက်ဘက်တွင် ဆေနတ်တစ်လက်ရှိချေ၏။ ရိုင်ဖယ်အိုတစ်လက် ဖြစ်ချေ၏။

မဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဆေနတ်ကိုင်မဆိုးနှစ် ယောက်ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့ယူလာသည့် ရစ်ကောင်ကို သုတ် ကိုင်းက ဖြုတ်လာမှန်းသိလိုက်သဖြင့် သို့ပြောလာခြင်း ဖြစ်၏။

‘သည်အလာလမ်းနဲ့ဘေး သုတ်ကိုင်းကဆိုတော့ ချစ်ထွန်း’

ထောင်ထားတာထင်ပြီး ဖြုတ်ယူလာတာ”

သို့ ကျွန်တော်က ရှင်းပြပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သူများ သုတ်ကိုင်တွင်မိနေသည့် ရစ်ကောင်ကို ခိုးဖြုတ်လာသည် ထင်သွားမည် စိုးရိမ်သဖြင့် သို့ပြောလိုက်ရခြင်းပင်။

“ဟာ... ကိုပိုက် ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ”

သို့အသံနှင့်အတူ ချစ်ထွန်း ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့လက် တွင်မတော့ ငါးပုံးတစ်ပုံး ပါလာ၏။

ထိုငါးပုန်းအတွင်း ငါးရဲ့ခေါင်းတို့ မြောက်မြားစွာ ပါလာ ပုံရချေ၏။

“ငါးပုံးထဲ ငါးတွေကလွဲလို့ သုတ်ကိုင်တွေမယ် ဘာသား ကောင်မှ မမိချေဘူးဗျ”

သို့ စိတ်ပျက်လေသံဖြင့် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က အနားရှိ ရစ်ကောင်ကိုယူကာ ချစ်ထွန်းကို လှမ်းပေးလိုက်လေပြီး...

“သည်စခန်းတဲအလာ ဟောဟိုရှေ့နားလောက်က သုတ် ကိုင်မှာမိနေလို့ ဖြုတ်လာတာ၊ ချစ်ထွန်းထောင်ထားတဲ့ သုတ်ကိုင် မဟုတ်လား”

သို့လည်း ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“နို့ဖြင့် အတော်ပဲပေါ့ဗျာ၊ ဟင်း... ဟင်း...”

“ကိုပိုက်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

သို့ဆိုလျက် ချစ်ထွန်းက ပြောလာ၏။

“လုပ်စမ်းချေဗျာ၊ ဓာစာက စကားတော့ တစ်ခွန်း”

နှစ်ခွန်းစ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်”

“သိန်းမောင်... ဒါ ငါနဲ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း၊ အရင်

သစ်တောရွာမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးတယ်၊ ခုတော့ မုဆိုးကြီး ကိုပိုက် ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အဲဒီက မိတ်ဆွေက ကိုပိုက်သူငယ်ချင်း ပေါ့နော်”

သို့ဆိုသလို ချစ်ထွန်းက ကျွန်တော်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေကို မိတ်ဆက်ပေးရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်ပြောလာသဖြင့်...

“ဟုတ်တယ် ချစ်ထွန်း၊ ငါကတော့ ကိုလင်းလို့ခေါ်တယ်၊

နာမည်က လင်းမြင့်လှိုင်တဲ့”

သို့ ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ‘သိန်းမောင်’တဲ့၊ သူလည်း မုဆိုးအလုပ်နဲ့ပဲ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေတာလေ”

“ဪ...”

သို့ဆိုတော့ မုဆိုးသက်သက်ပေါ့။ ကျွမ်းကျင်မည့်ပုံပင်။ တည်ငြိမ်လွန်းလှချေ၏။

“နို့ဖြင့် ဘယ်မှာနေတုံး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဝါနက်ချောင်းကပါ၊ ဝါနက်ချောင်းတောထဲ မယ် ကျင်လည်နေတာကြာပြီ”

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့၏မိတ်ဆွေကြီး ဆပုဂံရွာသား မုဆိုးကြီးလှကြည်ကို သတိရလိုက်ကြပြန်သဖြင့်-

“ဆပုဂံက ကိုလှကြည်ကို သိမှာပေါ့” မေးလိုက်၏။

“မသိ ဘယ်ရှိပါ့မလဲဗျာ၊ ဆပုဂံလှကြည်ဆိုတာ အထင်

တရ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ သူ့ဆီက ခြေရာကောက်ညာ သင်ယူထားပါတယ်”

ဟေ...

ဆပုဂံမုဆိုး လှကြည်တပည့်ဆိုတော့ကာ လျှော့တွက်လို့ ရလိမ့်မယ် မဟုတ်ချေ။

မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ချေ အလားအလာ ရှိလေ၏။

‘သည်တောမယ် အရင် အမဲပစ်ဖူးလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး...

‘ပစ်ဖူးတယ်ရှိအောင်လို့ ချစ်ထွန်းဆီ လာခဲ့တာပေါ့’

‘ဪ...’

‘ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရဲ့၊ ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်တာလေ၊ နက်ဖြန်ကို သူနဲ့ အမဲပစ်ထွက်ကြမလို့ ကိုပိုက် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ သည်မှာ ညအိပ်ကြမယ် မဟုတ်လား’

သို့ဆိုလာတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဖာလာစခန်းသွားဖို့ စီစဉ်ထားသည်ကိုး။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်၏ သဘောထားကို တောင်းခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်၏စိတ်ကို သိနေလေသည် ကြောင့်...

‘ကျွန်တော် သူနဲ့အတူတူ အမဲလိုက်ဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့’

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ဘယ်အတွက်မူ ချစ်ထွန်းနှင့် မဆုံတာကြာပြီဖြစ်၍ စကားတွေတဝကြီး ပြောချင် သည့်ဆန္ဒကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်မပြော

မရှိသန်တာလေ

၂၉

ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ယခုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုယ်နှိုက်က ဆိုလာတော့ ဝမ်းသာမိသည်ပေါ့။

‘ကဲ... သည်ရစ်ကောင်ကို ချက်မယ်ဗျာ၊ ငါးရုံခေါင်းတို တွေကို ကြော်မယ်ဗျာ၊ ညနေစာ လုံလောက်ပြီပေါ့’

ချစ်ထွန်းက သို့ပြောပြီး ရစ်ကောင်ကိုဖျက်ရန် ယူသွား ချေလေ၏။

သိန်းမောင်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လာချေပြီး ချစ်ထွန်းနောက်လိုက်သွား၏။

သူ့သေနတ်ကိုတော့ဖြင့် ဆွဲယူသွားလေ၏။ ကျွန်တော်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးပြလာလေ၏။

‘ကိုလင်း... သိန်းမောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေပုံပဲ’

သို့ ကျွန်တော်က တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရှိ ပြုံးပြလာခြင်းဖြင့်သာ ကျွန်တော်ကို အဖြေပေးလာချေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်တစ်နေ့နက်တွင် သိန်းမောင်၊ ချစ်ထွန်းတို့နှင့်အတူ အမဲပစ်ရန် ဝါးခုတ်စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ ကြတော့၏။ ကျွန်တော်၊ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် သိန်းမောင်တွင် သေနတ် ကိုယ်စီပါလေငြား ချစ်ထွန်းကတော့မူ လုံ့ရှည်တစ်ချောင်း ယူလာ ချေ၏။

ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ထွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အမှောင်ထု က မြောင်ကြမ်းတွင်းရှိနေသေးသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ ကြရာမှ-

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

အာ...

ထင်မှတ်မထားသော သားကောင်တစ်ကောင်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးမိကြလေ၏။ စောစောစီးစီး ဝံနက်ကောင်တစ်ကောင်သည် ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် မြောင်ကြပ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုသလို တက်လာလေခြင်း ဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် ကြုံလိုက်လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အတွေ့အကြုံရှိပြီးသူပီပီ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်ခတ်ရန်အလို့ငှာ သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ဟန့်တားချိန်လိုက်ကြသည့် အချိန်ကလေးမှာပင်...

ဝစ်...

ဟာ...

အလိုလေးဗျာ...

လှံရှည်တစ်ချောင်းသည် ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းအနားမှ လေးကို ခွင်းထွက်သွားလေ၏။ ထိုလှံအသွားသည် ဝံကောင်ကြီး၏ နှလုံးသားဆီသို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း တိုးဝင်သွားလေ၏။

ဝံနက်ကောင်ကြီး ပက်လက်လန်လဲကျသွားချေ၏။

ဂါး... ဂရား... ဂူး... ဂဂါး...

နာကျင်မှုကြောင့် ဝံကောင်ကြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေလေငြား အသံကျယ်ကျယ်လောင်တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။

စွပ်...

စွပ်...

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် မှင်တက်မိနေတုန်း သိန်းမောင်သည် ဝံကောင်နှာချင်းကွာသွားကာ လှံရှည်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။

ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်၏။

သွေးတို့ဖြာထွက်လာချေ၏။

တဒင်္ဂအခိုက်ကလေးတွင် ဝံနက်ကောင်ကြီး သေဆုံးသွားလေ၏။ သိန်းမောင်က ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ကြည့်လာကာ ပြုံးပြလာချေ၏။

ကျွန်တော် သိလိုက်ချေပြီ။ သိန်းမောင် ပညာပြလာလေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်...

မင်းနှယ်ကွာ... လှံရှည်နဲ့ပစ်ရတယ်လို့၊ အကယ်၍ ပစ်မှတ်ချိန်တာ လှံသွားလျှင်ဖြင့် ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်မများပေဘူးလား၊ ငါတို့ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲသိမ်းပစ်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်ကွာ’

သို့ အပြစ်တင်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သေနတ်မကိုင်မီကဆို လှံရှည်နဲ့ပဲ အမဲလိုက်ခဲ့တာလေ၊ ကျားသစ်ကောင်တောင် ရဖူးသေးတယ်၊ ဟဲ... ဟဲ...

သို့ သိန်းမောင်ကပြောလာသည်ဆိုတော့ သူသည် ချစ်ထွန်းထံမှ လှံရှည်ကိုယူ၍ ဝံနက်ကောင်ကြီးကို ပစ်လိုက်လေခြင်းပေါ့။

နောင်ကြီးတို့ကို မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေလီဆလင်းအချိန်ဆိုတော့ အချို့သားကောင်တွေ အိပ်တန်းမှာ ရှိနေတုန်းလေ၊ နောင်ကြီးတို့ကသာ သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်မယ်ဆိုလျှင် သည်သေနတ်သံကြောင့် သားကောင်ငယ်လေးတွေ အိပ်တန်းပျက် လန့်ဖျပ်သွားမှာကြောင့်ပါ’

ဟင်...

သို့ဆိုတော့ သိန်းမောင်တစ်ယောက်သည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ခုတ်တတ်သော မုဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်သည်ကို တွက်လိုရ

ချေ။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကြိတ်၍သဘောကျမိလေတော့၏။

“ကျွန်ကရက်ကျလေးရှင်းပါ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က သိန်းမောင်ကို ဂုဏ်ပြုစကား
ဆိုရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို နားလည်တယ်ဆိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝံနက်ကောင်ကြီးကိုမယူ၍
ဝါးခုတ်ကွက်တစ်ခုတွင် ချထားလိုက်ကြကာ၊ ချစ်ထွန်းက စာတစ်
စောင် ရေးထားခဲ့ချေ၏။

ဝါးခုတ်စခန်းနှင့် မဝေးလောက်လှသည်ကြောင့် ဝံကောင်
ကြီးအား ဝါးခုတ်သမားတို့စားရန် အလို့ငှာ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်လေးမှ ထွက်ခဲ့ကြ
သည်တွင် ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ အလင်းလည်း ပြည့်
ပြည့်ဝဝ ရောက်လာချေပြီ ဖြစ်၏။

“ဒါ ဘာချောင်းလဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“စဉ့်အိုးချောင်း”

“ဪ...”

“ကျွန်တော်တို့ သည်ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်သွားဖို့”

“ချစ်ထွန်းပဲ လမ်းပြလုပ်ပါကွာ”

“စဉ့်အိုးချောင်းအတွင်းမယ် တောဝက်တွေ ပေါမုပေါ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ငါတို့ တောဝက်မပစ်တာလည်း ကြာပြီ

ပဲကွ၊ ဟန်ကျတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စဉ့်အိုးချောင်းအတိုင်း လျှောက်

သွားကြပြန်၏။ နှစ်ဖာလှဲခန့်ခရီး လျှောက်ခဲ့ကြပြီးတွင် ချောင်းကမ်း
မမြင့်လောက်သည်တွင် တက်သွားကြပြန်၏။

ချောင်းကမ်းပေါ်တွင်မတော့ မျှင်ဝါးတော ရှိချေ၏။ ချောင်း
ကမ်းသည် မြေပြန့်ဖြစ်ချေ၏။

မျှင်ဝါးတောများကြားမှ ကျွန်းပင်တို့ပေါက်ရောက်လျက်
ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပျဉ်းမရွက်ကြီးပင်နှင့် ဇင်ဖြန်းပင်တို့လည်း
ဟိုတစ်ပင် သည်တစ်ပင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိချေ၏။

ချုံနွယ်ပင်ငယ်တို့တော့ဖြင့် မတွေ့မိပါချေ။

အောက်ပေါင်းရှင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမြေပြန့်လေးအတိုင်း အရှေ့ဘက်စူးစူး
သို့ လျှောက်သွားကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

သို့ လျှောက်သွားကြရာမှ...

“နေဦးဗျ”

ရှေ့မှတောတိုးသွားနေသည့် ချစ်ထွန်းက တစ်စုံတစ်ရာကို
မြင်လိုက်သည်ကြောင့်လား မသိ၊ နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော
ကျွန်တော်တို့ကို ဟန့်တားလာချေ၏။ သို့ကြောင့် ရပ်လိုက်ကြကာ
ချစ်ထွန်းကို ကြည့်နေကြလေ၏။

ချစ်ထွန်းသည် ဓေးဓေးသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေရာမှ...

“သိန်းမောင်ရေ လာကြည့်စမ်း၊ ဟိုရှေ့မယ် ဝက်ကောင်
မဟုတ်လား”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချစ်ထွန်းကို
ကျော်၍ သူ စူးစိုက်ကြည့်နေရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြ၏။

အတော်ကြည့်ယူရ၏။ အတော်ကလေးတော့ဖြင့် ဝေသား
ကလား။ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် မြေကြီးကို တူးဆွနေ၏။ ကျွန်တော်တို့

သာ မြင်နေရ၏။ ဝက်ကောင်က ကျွန်တော်တို့ကို သတိထားမိပုံ
မပေါ်ချေ။

‘ဝက်ကောင်လေဗျာ’

သိန်းမောင်က ပြောလိုက်၏။

‘ပစ်မယ်လား’

ကျွန်တော်က သိန်းမောင်ကို ပြောလိုက်၏။

‘နောင်ကြီး ပစ်လိုလျှင်ဖြင့် ပစ်ချေဗျာ’

လိုလိုလားလား ပြောလာချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်
သည် လက်တွင်းရှိ ဆေနတ်ဖြင့် လှမ်းထိုးချိန်လိုက်၏။

တောဝက်ကောင်သည် ကျောပေးအနေအထားဖြစ်ရခြင်း
ကြောင့် စောင့်စားနေလိုက်၏။ ဟုတ်ပြီ တစောင်းလှည့်သွားသည်
တွင် ပစ်မှတ်ကောင်း ဖြစ်လာသဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလိုပင်
ကျွန်တော်သည် ဆေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲညှစ်လိုက်
၏။ ထိုသည်ကား ကျွန်တော်၏အမှားပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆတ်ခနဲ
ဆွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် ချိန်မှတ်အနည်းငယ် လွဲသွားရလေ၏။ စိတ်
လောနေ၍ ဖြစ်ရခြင်းပင်။ ပွဲဦးထွက်သားကောင် အလွတ်ပေးလိုက်
ရခြင်းမရှိစေရန် ဆန္ဒကြောင့် အလောတကြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲညှစ်မိလိုက်
ခြင်းပင်။

‘ဟာ... ထိသွားတယ်’

‘ဟာ ချက်ကောင်းကို လွဲသွားပုံရတယ်’

သိန်းမောင်က ပြောလာချေ၏။

ကျွန်တော်ပစ်လိုက်သည်မှာ လက်ပြင်ဖြစ်ငြား လွဲချော်မှု
ကြောင့် တောဝက်ကောင်ကျောသို့ ရှပ်ထိသွားခြင်းသာ ဖြစ်ချိန်မည်။
ဝက်ကောင်သည် ယိုင်ထိုးလဲကျသွားရာ ကပျာကသီ ပြန်ထကာ

မျှင်ဝါးတောပင်ပေါက်တို့ကြား တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

‘ဆောရီးပဲဗျာ၊ ကျုပ် ညှပ်ဖျင်းတာ’

သို့ ကျွန်တော်က သိန်းမောင်ကို ရည်စူးပြောလိုက်၏။

‘ဖြစ်တတ်ပါတယ်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သည်အတိုင်း’

အလွတ်ပေးလိုက်မလား’

သိန်းမောင်က ဆန္ဒသဘောထားမေးလာလေ၏။

‘အာ... ငါတို့နှစ်ယောက်သဘောက ဟစ်ချက်ပစ်လို
လွတ်ထွက်သွားတဲ့ သားကောင်နောက်ကို ဘယ်ဘုန်းကမှ မလိုက်
ခဲ့ဖူးဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ သားရဲကောင်ဆိုလျှင်ဖြင့်တော့
မရမနေ လိုက်တတ်တယ်’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ’

သိန်းမောင်က သို့ပြောပြီး ချစ်ထွန်းကို မျက်စပစ်ပြ၏။
တောဝက်ကောင် ပြေးသွားရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ခြေဦးလှမ်း
လိုက်ချေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလာချေ၏။ ကျွန်တော့် အတွင်း
စိတ်ကို သိထားလေခြင်းကြောင့်ပင်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် တမင်ဖန်တီးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။ သိန်းမောင်၏စိတ်သဘောထား သိလို၍ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ထင်တားလေသည့်အတိုင်း သိန်းမောင်သည် ထို
နေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြလေပြီး ငှက်ပျောတောတစ်ခုသို့ ရောက်လာ
သည်တွင်...

‘ဟိုရှေ့က ငှက်ပျောတစ်ပင်ရဲ့အောက်ခြေမှာ ဝက်ကောင်
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’



လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

‘မကျေပွဲ ပြန်ပစ်ချင်လား’

ကျွန်တော့်ကို မေးလာချေ၏။

‘တော်ပါပြီကွာ... မင်းပဲ ပစ်ပါတော့’

‘နောင်ကြီးရော ဆန္ဒရှိလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းခါပြပြီး ကျွန်တော့်ကို အဓိပ္ပာယ်

ပါဝါ ကြည့်လာလေ၏။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်၏။

သိန်းမောင်၏စကားသံသည် သူ့ကိုယ်သူ အထင်တကြီး ရှိပုံပင်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အထင်မကြီးတော့သည့်ပုံပင်။

ကျွန်တော်တို့သည် သိန်းမောင်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေ လိုက်လေ၏။ တည်ငြိမ်ပုံ တွေ့ရ၏။

စိုက်လုပ်ရှားပုံ အလျှင်းမရှိ၊ မဆိုးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရ၏။

သိန်းမောင်သည် ပစ်မှတ်ကို စိတ်တိုင်းကျ ချိန်ချယ်ပြီး မှ...

‘ချစ်ထွန်းရေ... မင်းအနားမှာရှိတဲ့ ခဲနဲ့ ကောက်ပေါက် လိုက်စမ်းကွာ’

အလိုလေးဗျာ သူ SNAPSHOT ပစ်လိုခြင်းပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ချစ်ထွန်းထက် ဦးလျင်စွာ ကျောက်ခဲ တစ်လုံးကိုကောက်၍ ဝက်ကောင်နီးနားသို့ လှမ်းပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ဝက်ကောင်အနားသို့ ရောက်နိုင်ခြင်းမရှိပေမည် ဝက်ကောင် ကြားလောက်သည့် နေရာသို့ ခဲလုံးကျသွားသဖြင့် ဝက်ကောင် သည် မြေသို့ နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးကော်နေရာမှ ခေါင်းမတ်ကာ အသံလာ ရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ပြီး လှစ်ခဲဆိုသလို ထိုနေရာလေးမှ ထန်

နောက်လှည့် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

‘ဒိန်း...’

ဝက်ကောင် ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက်ကွယ်လှသည် နှင့် ပြေးလွှားနိုင်ခြင်း အလျှင်းမရှိပါချေ။

လဲပြီသွားလေ၏။

‘သည်ကောင် ဘယ်တော့မှ ထပြေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး’

သို့သိန်းမောင်က ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်၍ပင်မကြည့်လေ ဘဲ သို့ပြောကာ ဝက်ကောင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ထွန်းသည် သူ့နောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြလေ၏။

တကယ်ပဲ သိန်းမောင် ပြောသလိုပင် ဝက်ကောင်ကြီး တစ်ချက်တည်းနှင့် ပွဲသိမ်းသွားပါရောလား။

ဝက်ကောင်၏ဦးနှောက်တို့ ပွင့်ထွက်နေလေ၏။

မျက်လုံးကလည်း စူးထွက်နေချေ၏။

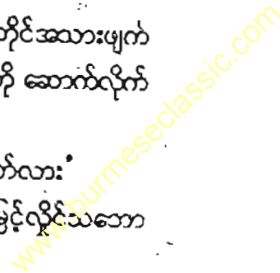
‘သည်ဝက်ကြီးကို အောင်ဆောင်သော စားကြတာပေါ့’

သို့ပြောလာသည့် သိန်းမောင် စကားအရ ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုနေရာလေးမှ အလှမ်းမဝေးလှသော နေရာလောက်တွင် စခန်းချလိုက်ကြတော့၏။

ဝက်ကောင်ကြီးကို သိန်းမောင်က ကိုယ်တိုင်အသားဖျက် နေ၍ ကျွန်တော်တို့ညှိုးယောက်သည် ဝါးတစ်လုံးကို ဆောက်လိုက် ကြတော့၏။

‘နောင်ကြီးတို့ အချိန်ပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား’

သို့မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်သဘော



သိလိုသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဖာလာစခန်းဘက်
သွားရဦးမည် မဟုတ်ပါကလား။

‘ရပါတယ်... အေးအေးလူလူပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီ... နို့ဖြင့် သည်မယ် စခန်းချမယ်၊ နှစ်ရက်
လောက်နေပြီး ဖာလာဘက် သွားကြတာပေါ့’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် အံ့သြသွား၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း ကြည့်
လိုက်ပြန်၏။

‘ကောင်းတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သိန်းမောင်ကို သို့ ပြောလိုက်သဖြင့်
ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဖာလာဘက်သွားချင်နေမှန်း သူသိ၍တော့
ဟုတ်လိမ့်မည်မထင်။ တိုက်ဆိုင်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ချိန်မည်။

တဲဆောက်ပြီးသည်နှင့် ချစ်ထွန်းသည် သိန်းမောင်ကို
ဝိုင်းကူလေပြီး ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထင်းမီးပုံအတွက်
ထင်းခြောက်တုံးမျှ အနီးတစ်ဝိုက် လိုက်လံရှာဖွေစုဆောင်းလိုက်
ချေ၏။

ထင်းမီးပုံကြီး မီးလျှံညီးညီး ဖြစ်သွားချိန်တွင်မတော့
သိန်းမောင်သည်လည်း တောဝက်ကောင်အသားတို့ကို ခုတ်ထစ်ပြီး၍
တံစို့တုံးပြီး ဖြစ်တော့၏။

‘နောင်ကြီးတို့ကို လေးစားတယ်ဗျာ’

သို့ ရုတ်တရက်ပြောလာသည့် သူ့စကားကို နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်ရသောကြောင့်...

‘ဘာလိုတုံးဗျ’ မေးလိုက်၏။

‘ဪ... ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အရင်ပြီးကြပေမင့် ငါ
လူကြီးပဲဆိုပြီး အခန့်သား ထိုင်မနေကြဘူးလေ’

‘ဪ... ဒါလား၊ ဒါကတော့ကွာ စိတ်တူကိုယ်တူ
တွေလေ၊ ပြီးတော့ အမဲလိုက်မုဆိုးတွေလေ၊ မင်းက အင်မတန်
တော်တဲ့မုဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတာ သိတယ်လေ၊ အသက်အရွယ်
ကြီးတာ ငယ်တာ မဆိုင်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခင်မင်
လေးစားနေလျှင်ဖြင့် သူငယ်ချင်းလုပ်လို့လည်း ရတယ်လေ၊ မိတ်ဆွေ
လုပ်လို့လည်း ရတယ်လေ၊ ဟင်း... ဟင်း...’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် သိန်းမောင်
သည် လွန်မင်းစွာ သဘောကျသွားလေတော့၏။

‘နောင်ကြီးကိုတော့ တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ ပြောခွင့်ပေးပါ
လား’

ကျွန်တော်ကို ပြောလာခြင်းဖြစ်၏။

‘ပြောပါ၊ ပြောကြည့်လေ’

‘ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့၊ နောင်ကြီး ဆွေနတ်ကိုင်တွယ်ပုံကို
ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျပါတယ်၊ မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊
ဘာလို့ တမင်သက်သက် လွဲချော်အောင် ပစ်လိုက်ရတာတုံး၊ အရှိ
တို့အရှိအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေဗျာ’

‘ဟင်...’

သိန်းမောင်ကို လျှော့တွက်လို့ မရပါကလား။

‘အေးကွာ... ဆောရီးပဲ၊ ငါမှားသွားတယ် ထင်တာပဲ’

‘ကျွန်တော် နောင်ကြီးတို့ဆီက ပညာတွေ လိုချင်ပါတယ်’

‘မင်း တတ်ပြီးသားပါကွာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလေ၏။

‘အတတ်ပညာအရသာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်တယ်၊ အတွေ့အကြုံတော့ နောင်ကြီးတို့လောက် ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘အင်း...’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြတော့၏။

‘ကဲ... ရေသွားချိုးချေမယ်၊ လိုက်ကြဦးမလား’

‘ကောင်းတာပေါ့’

‘ကျွန်တော် စခန်းမှာစောင့်နေမယ်’

ချစ်ထွန်း စခန်းစောင့် ကုန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတစ်ခုမှ ချောင်းသို့ပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ စဉ့်အိုးချောင်းအတွင်း ရေအနည်းငယ်မျှ ရှိလေ၏။ ကျောက်ချောင်းဟု ပြောရန်ခဲမည်။ သို့ကြောင့် ကျောင်အိုင်လေးများတွင် ရေအတော်အတန် ရှိချေ၏။ အေးစိမ့်လို့တော့ နေချေ၏။ စဉ့်အိုးချောင်းဟုခေါ်ကြားချောင်းကျဉ်းကျဉ်းလေး ဖြစ်ချေ၏။

‘သည်ချောင်းက ဥက္ကံချောင်းထဲ ရေကျမဟုတ်လား’

သိန်းမောင်က မေးလာ၏။

‘ဟုတ်တယ်လေ... ဘာလို့တုံး’

‘ဪ... ကျွန်တော်တို့ စဉ့်အိုးချောင်းအထက်ဘက်လား၊ အောက်ဘက်လား၊ ဘယ်နေရာရောက်နေပြီလဲ သိချင်လို့’

ကျွန်တော်တို့သည် သည်နေရာတစ်ဝိုက် လာဖူးကြသူဖြစ်၍ အတော်အတန် သိနေလေခြင်းဖြစ်၏။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ မြောင်ကြပ်လေးမှ ထွက်ထွက်ခြင်း စဉ့်အိုးချောင်းဆိုသည် သိပေမင့်သိန်းမောင်သဘော သိလို၍ မသိဟုဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်

တော့ ဤနေရာတစ်ဝိုက် စဉ့်အိုးချောင်း၊ မိကျောင်းချောင်းဆိုသည်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့ အမြဲသွားလာနေသည့်နေရာ ဖြစ်ချေ၏။

‘ကျွန်တော့်အထင် ပြောရလျှင်ဖြင့် အထက်ဘက်လောက် ကျမယ်ထင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် သိန်းမောင်သည် နှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်လိုက်လေပြီး...

‘သည်နေရာတွေက နောင်ကြီးတို့ သွားလာနေကျနေရာတွေပေါ့’

သို့မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်၏အမှားကို သတိပြုလိုက်မိပြန်၏။ သို့ပေမင့်လို့...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ မရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ ကောင်းကောင်းမမှတ်မိသလိုပေါ့၊ နို့ကြောင့် စဉ့်အိုးချောင်းရေကျ မြှောင်ထဲကသွားတော့ မမှတ်မိဖြစ်ရတာပေါ့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က သူလက်ခံနိုင်ခြေရှိသည့် အကျိုးအကြောင်းစကားကို ပြောလိုက်၏။

သည်တော့ သိန်းမောင် နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ သို့ပေမင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုမူ မယုံသင်္ကာအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သွားချေ၏။

‘ဒါ စဉ့်အိုးချောင်းဆိုလျှင် ဟိုဘက်တောင်ကြော ရေစီးချောင်းလေးက မိကျောင်းချောင်းပေါ့’

‘ဟင်... သိတောင် သိနေပါကလား၊ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် သိန်းမောင် သည်နေရာတွေနှင့် မစိမ်းပြီကော’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းလည်း အတော်နဲ့နဲ့စပ်စပ် ရောက်ဖူးတယ်ထင်ပါ့’

‘နောင်ကြီးတို့လောက်တော့ ဘယ်သွားလာဖူးပါ့မလဲဗျာ၊
နို့ပေမခံလို့ ကျွန်တော်က ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ မှတ်မိလွယ်တယ်’
သည်သို့ဖြင့် ပြောကြဆိုကြရင်း ရေအိုင်ကြီးကြီးတွေလာ
သဖြင့်...

‘သည်ရေအိုင်ထက်ကြီးတာ သည်ချောင်းမယ် ရှိလိမ့်မယ်၊
မယ်ပေဘူး၊ သည်တော့ သည်မှာပဲ ခြေလက်ဆေးလိုက်ကြတာ
ပေါ့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ကျွန်တော်တို့သည် ထို
ကျောက်ရေအိုင်ကြီးအတွင်း ဆင်းစိမ့်လိုက်ကြလေ၏။

‘အားပါး... အေးလိုက်တာ’

ကျွန်တော်တို့သည် တဝရေစိမ့်ကြပြီးနောက် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့
ကြလေ၏။ စခန်းတွင် ချစ်ထွန်း ရှိမနေပါချေ။ ဘယ်များသွားနေပါ
လိမ့်။

‘ဟိုနားသည်နား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

သို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပေမည် ချစ်ထွန်းက အတော်နှင့်
ပြန်ရောက်လာခြင်းမရှိသဖြင့် စိုးရိမ်သွားမိလေ၏။

‘ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ဘယ်သွားနေပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုတွေ
ဖြစ်နေပါလိမ့်’

သို့ ကျွန်တော်က ဘယ်သူရယ်မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်၏။

‘သူ သည်နေရာတစ်ဝိုက် ကျွမ်းကျင်ကျင်သွားလာ
တတ်ပါတယ်၊ ခရီးလွန်နေတာ ဖြစ်မပေါ့’

သို့ သိန်းမောင်ဆိုပေမည် ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် တစ်နေ
ကုန်လို့ မှောင်စပျိုးသည့်တိုင် ပြန်ရောက်မလာသဖြင့်...

‘မဖြစ်ချေပြီ လိုက်မှကောင်းလိမ့်မယ်’

သို့ ကျွန်တော်က အကြံပြုလိုက်၏။

‘တစ်ညတော့ စောင့်သင့်တယ်ထင်ပါ့’

သို့ သိန်းမောင်က ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ချစ်ထွန်း ပြန်လာနိုး စောင့်မျှော်ခဲ့ကြရလေ၏။

ဝီစကီသောက်ရင်း၊ ဝက်နံရိုးကင်စားရင်း စကားစမြည်
ပြောရင်း ဖြစ်၏။

သို့ရှိစဉ် ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာချေ၏။

‘တစ်နေကုန် ဘယ်သွားနေတာတုံး၊ ပူပန်နေလိုက်ရတာ’

သို့ ကျွန်တော်က အပြစ်တင်စကားပြောလိုက်၏။

‘သည်ကောင်တွေကြောင့်ပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ချစ်ထွန်းသည် သူ၏ကျောပိုးလွယ်အိတ်
အတွင်းမှ ငှက်ကောင်တို့ကို ပစ်ချပေးလေ၏။

‘ဇီးကွက်ငှက်တွေပါကလား’

စုစုပေါင်း လေးကောင်လောက် ရှိချေ၏။

‘ဟွန်း... ဇီးကွက်တွေ ဘာလုပ်ဖို့တုံး၊ စားလို့မကောင်း
ဘူးလေ၊ ဇီးကွက်သားစားလျှင် ဉာဏ်ထိုင်းတုတ်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ရယ်စရာတော့ အကောင်းသားကလား၊ ဇီးကွက်ကို ပုံပြင်
တွေထဲမှာ ပညာရှိလို့ ပြောကြတယ်၊ ဇီးကွက်သားစားလျှင်ဖြင့်တော့
ဉာဏ်ထိုင်းတယ်ဆိုပါကလား၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

သို့ဆိုသလို သိန်းမောင်က သဘောကျပြောလာချေလေ

‘ပြောတတ်ပေဘူး၊ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောကြတာပဲ’

‘ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့တာကို လက်ခံနိုင်စရာတွေ ရှိသလို

လက်မခံနိုင်စရာတွေလည်း ရှိပါ့ဗျာ။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့က ဉာဏ်ကွန့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့။

သို့ပြောလာသည့် သိန်းမောင်ကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့် လိုက်မိ၏။

‘ရှင်းပြလို့ ဖြစ်မလားပဲ’ သို့လည်း မေးလိုက်၏။

‘ကြုံကြုံကံတဲအခါများ လက်တွေ့ပြ ပြောတာပေါ့ဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရပေလိမ့်မည်နည်း။

သူ့ထံမှ မျက်နှာလွဲကာ ဝိစင်္ဈာန်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ရလေ၏။

‘သည်ကောင့်ကို ကြည့်ချေမင်းကွာ’

ချစ်ထွန်းက သူ သတ်ဖြတ်လာသည့် ဇီးကွက်လေးကောင်မှ တစ်ကောင်ကိုကောက်ယူ၍ သိန်းမောင်မျက်နှာရှေ့ တိုးကပ်ပြောလိုက် ၏။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလိုက်၏။

‘ဘာတုံး’

သိန်းမောင်က နားမလည်နိုင်စွာ ချစ်ထွန်းကို မေးလိုက်၏။

‘ဘာထူးခြားလဲလို့’

သို့ဆိုတော့ သိန်းမောင်ပင်သာမက ကျွန်တော်တို့နှစ် ယောက်သည်ပင် ဇီးကွက်ကောင်အဆေကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ထူးခြားမှု ဘာမျှမရှိပါဘူး’

သို့ ကျွန်တော်က ချစ်ထွန်းကို ပြောလိုက်၏။

‘ဆေးချာကြည့်ပါဦး’

‘အင်း... ငါသိရသလောက်တော့ သည်အကောင်က မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြီး တစ်ဖက်ပွင့်လျက် ဆေးနေတယ်လေကွာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသည်တွင် ချစ်ထွန်းတစ်

ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေပြီး...

‘ငါလိုချင်တာ အဲဒီ အကောင်ပဲ’

‘ဟေ...’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အံ့သြခြင်း အလျှင်းမရှိပါချေ။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဝိတိဖြစ်နေ ချေ၏။ ဘယ်လိုတွေပါလိမ့်။ သို့ကြောင့်...

‘နှစ်ယောက်သား ဘာတွေ သဘောကျနေတာတုံး’

ကျွန်တော်က မနေတတ် မေးလိုက်လေ၏။

‘သည်ပွင့်နေတဲ့မျက်လုံးကို ရွှေ့နဲ့ကွင်းပြီး လက်စွပ်လုပ် ထားလျှင်ဖြင့် နီးနီးကြားကြားရှိတယ်လေ’

‘ဘာ...’

‘ဘယ်လို...’

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် နားမလည်နိုင်ပါချေ။ သို့ကြောင့် နှင်တက်မိစွာ သိန်းမောင်ကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

ချစ်ထွန်းက ဇီးကွက်တွေကို လိုက်ရှာတာလေ။ သည် မျက်လုံးမျိုး လိုချင်လို့ပဲ။ သည်လို တစ်ဖက်ပွင့်မျက်လုံးက စောစော ပြောသလို လက်စွပ်လုပ်ဝတ်လျှင် အဲဒီလူက အမြဲနီးနီးကြားကြား ရှိတယ်လေဗျာ။ ဟောဒီမယ်ကြည့်... ကျွန်တော့မယ်တောင် ရှိသေး ထယ်’

သို့ဆိုလျက် သိန်းမောင်က သူ့ညာလက်ကို ထိုးပြလာချေ ၏။ အလိုလေးဗျာ... ခုမှ သတိထားမိတော့၏။

ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ သာမန်ကျောက်ကိုကွင်း

ထည့်ထားသည် ထင်ခဲ့တာ။ ယခု သို့ မဟုတ်ပါကလား။ ဇီးကွက်
မျက်လုံးဆိုပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

‘သိန်းမောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရဲ့၊ ကျွန်တော်
လည်း ကြားဖူးတယ်၊ နို့... မေးရပါဦးမယ်၊ ချစ်ထွန်းက သည်
ဇီးကွက်ကောင်တွေကို ဘယ်လိုဖမ်းလာတာတုံး၊ ဆိုပါဦး... လေးခွ
နဲ့ပစ်ဖမ်းမယ်ဆို သူတို့မျက်လုံးက အမြဲမှိတ်နေကြမှာပဲ၊ ခုတော့
သည်တစ်ဖက်က ဘယ်လိုလုပ် တစ်ဖက်ဖွင့်၊ တစ်ဖက်မှိတ် ဖြစ်ရ
တာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင် အမေးစကားက ကျွန်တော့ကို လွန်မင်းစွာ
စိတ်ဝင်စားစေလေ၏။

‘ဟိုသုံးကောင်က ကျွန်တော် လေးခွနဲ့ပစ်ဖမ်းတာ၊ သည်
တစ်ကောင်က သုတ်ကိုင်းမှာမိနေတာလေ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က
သုတ်ကိုင်းကနေ ကပျာကသီဖြုတ်ပြီး လည်လှီးသတ်လိုက်တာ
ကြောင့်ပါ’

‘အဲလိုကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သာပြောလေ၏။ ကျွန်တော် ဘာမှ
နားမလည်နိုင်ပါကလား။ သို့ပေမယ့်လို့ မသိလိုက်မသိဘာသာ
နေလိုက်လေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းဆို
လာလျှင် သိချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သိန်းမောင်က ပြုံးစရာမျက်နှာပေးဖြင့် ထိုဇီးကွက်ကောင်
ကို အဆီအချာကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလိုပင် ရင်ကို
ခွဲလိုက်၏။

ဘာလုပ်တာပါလိမ့်။

‘ဟာ...’

အတွင်းမှ အသည်းနှလုံးကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်လေခြင်း
ဖြစ်၏။ သွေးသံရဲရဲနှင့် အသည်းနှလုံး သူ့လက်တွင်း ဆုတ်ကိုင်ထား
ရာမှ ချစ်ထွန်းကို လှမ်းပေးလိုက်ကာ...

‘ဒီအသည်းနှလုံးကို မင်း ဆာဆာချာချာ သိမ်းထားချေ
ကွာ’

ဟင်... ဘာလုပ်ဖို့ပါလိမ့်။

‘ဘာလုပ်ဖို့တုန်း’ ချစ်ထွန်းက မေးလေ၏။

‘မင်းက မိန်းမကို အမြဲတမ်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေတဲ့
ဆောင်လေး၊ သည်တော့ မင်းမရှိတဲ့အချိန် သူ့ဘယ်တွေသွားတယ်၊
ဘာတွေလုပ်တယ် သိရအောင်ပေါ့’

.....

‘ဟင်’

ကျွန်တော် ခုမှကြားဖူးခြင်း ဖြစ်၏။ ဟုတ်ကော ဟုတ်နိုင်
လား။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်း
ညှိတ်ပြလာလေ၏။ ကျွန်တော် ယုံရပေမည်ပေါ့။

‘ဟာ... သိန်းမောင်ရာ မင်းအတော်နောက်တာပဲ’

‘နို့ဖြင့် မင်း ပွင့်နေတဲ့မျက်လုံးတော့ ယူမှာပေါ့၊ အယုံ
ကြည် ရှိတယ်ပေါ့’

‘ဒါတော့ ယူရမှာပေါ့ကွာ၊ ခြောက်... မိန်းမ ငါမရှိတုန်း
ဘာလုပ်လုပ်ကွာ ငါမသိချင်ဘူး၊ သိလျှင်ဖြင့်လည်း စိတ်ဆင်းရဲ
အထက်တင်မယ်၊ သည်တော့ ရှိစေတော့ကွာ၊ ငါသည်မျက်လုံး
ယူမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ချစ်ထွန်းကို သဘောကျစွာကြည့်ပြီးနေ

လေတော့၏။ သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ညတာ အချိန်တို
ကုန်ဆုံးစေတော့၏။ သို့ပေမင်္ဂလို့ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်ကြပြီး
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ရာမှ တစ်စုံတစ်ဦး၏ လှုပ်ခတ်မှုကြောင့်
ကျွန်တော် နိုးလာရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် လှုပ်နိုးလေခြင်းဖြစ်၏။

‘ရှါး...’

တိုးတိတ်နေရန် လင်းမြင့်လှိုင်က အချက်ပေးလေ၏။
သို့ကြောင့် မျက်လုံးကိုသာဖွင့်၍ မေးဆတ် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က မီးပုံဘက် လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။ မီးပုံနား
တွင် သိန်းမောင်ရှိနေပါကလား။ သူ တစ်စုံတစ်ရာကို ချောင်းမြောင်း
နေဟန် ဖြစ်၏။

‘သူ ဘာချောင်းနေတာလဲ’

‘သိပေဘူးဗျ’

‘နို့ဖြင့်လည်း အသာကြည့်နေကြတာပေါ့’

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သိန်းမောင်သည် သူ၏
လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်း နေရာလောက်ဆီသို့ လှမ်း
ထိုးချိန်လိုက်၏။

သူ သားကောင်တစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်လို့များလေလား။

‘ဒီနိုး...’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

သူ ဘာကို ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။ လင်းမြင့်လှိုင်လည်း
နေရင်း အိပ်ရာမှထ၍ ကျည်တစ်တောင့် အသားလွတ်ဖြန်းလိုက်ဟန်
တူသော သိန်းမောင်ကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်သွားပုံရချေ၏။

သို့ပေမင်္ဂလို့...

‘မင်းကွာ ကျည်တစ်တောင့် အလကား ဖြန်းတီးရတယ်လို့
ဘာမြင်လို့တုန်း။ ငါ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး၊ ငါလည်း အင်မတန်
နားပါး မျက်စိလျှင်တာပဲကွာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုလင်းအကြောင်း ငါအသိဆုံး’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... နို့ကြောင့် ပြော
တာပေါ့၊ ကျွန်တော်က သူများနဲ့မတူဘူးလေ၊ အမြဲတမ်း နိုးနိုးကြား
ကြားရှိတယ်လေ၊ နို့ကြောင့်လည်း ကျားသစ်ကောင်ရှိနေတာကို သိနေ
တာပေါ့၊ သည်ကောင်က ငါတို့အသားမီးကင်ကို စောင့်နေတာ
ကလား၊ သည်ကောင်ကို ဘယ်အလွတ်ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ’

‘ကျားသစ်ကောင်လို့သာ ပြောရတယ်၊ ခွေးကောင်လောက်
တောင် မရှိပါဘူးကွာ’

သူပြောသည်ကို ယုံရခက်၊ မယုံရခက်ပါကလား။ လင်းမြင့်
လှိုင်သာလျှင် သိန်းမောင်ကို ရူးသွပ်သွားပြီးဟု ထင်လိုက်လေသည်
လား မသိပါချေ။ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းနေတော့၏။

သို့ပေမင်္ဂလို့ သိန်းမောင်တစ်ယောက် အမှောင်ထုတွင်း
သွားရောက် ဖြန်ထွက်အလာတွင် ကျားသစ်တစ်ကောင် ပါလာချေ
၏။

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းလေတော့၏။

တကယ်ပါပဲကလား။

တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ သိန်းမောင်သည် တမင်သက်သက်
ပြောလာခြင်းများလေလား။ သို့တည်းမဟုတ် အမှန်တကယ် စွမ်း
ဆောင်နိုင်သည်ကြောင့်များလား။ ထိုသည်ကိုတော့ ဘုရားရှင်နှင့်
သူသာလျှင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ပေမင်္ဂလို့ ကျွန်တော်ကြောင့်တာ

တစ်ခုက သိန်းမောင်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထက် နီးနီးကြားကြားရှိသည်ကို တော့ဖြင့် လက်ခံရပေလိမ့်မည်။

ရှုလိုက်သော ကျားသစ်ကောင်ကို အရေဆုတ်၊ အသားဖျက်လေခြင်းကြောင့် နီးလင်းသွားသည်တိုင် အိပ်စက်ခြင်း မပြုတော့သဖြင့် အသားတစ်တုံးများ မီးကြပ်တိုက်၊ မီးကင်လိုက်ပြီးလေမှ တစ်ရေးတစ်အော အိပ်လိုက်ကြတော့ပြန်၏။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ နေ့လယ်ခင်းလောက်မှ ပြန်လည်နိုးလာ၏။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ရှိမနေပါ။ သိန်းမောင်လည်း ရှိမနေပါ။ ချစ်ထွန်းကတော့မူ နံဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဆာလောင်လာသည်ဖြစ်၍ မီးပုံတွင်ရှိ တံစို့ထိုးတစ်ချောင်းကို ဆွဲနုတ်ယူလိုက်၏။

မွေးကြိုင်လို့ နေချေ၏။ မီးအရှိန်ကောင်းခြင်းကြောင့် အသားတို့ ရဲရဲရှိချေ၏။ ပူပူလောင်လောင်ကြီးပင် ကျွန်တော်သည် အငမ်းမရ ကိုက်ပဲ့စားလိုက်၏။ ချိုသောအရသာရှိ၏။ ပူလောင်နေခြင်းကြောင့် အရသာကို မခံစားနိုင်တော့ပါချေ။

ကျွန်တော်သည် အသားနှစ်တုံးခန့် စားပြီးနောက် သေနတ်ကိုဆွဲကား ချောင်းဆက်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ချောင်းရေအိုင်တစ်ခုတွင် လင်းမြင့်လှိုင် ရှိနေ၏။ သိန်းမောင် နှိမ့်၏။ အဝတ်ဖွပ်၊ ရေချိုးနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုပိုက်... လာချေဗျာ၊ သည်အိုင်က ရေနက်တယ်” လင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းခေါ်၏။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို ဘေးချ၊ အင်္ကျီကို ချွတ်၊ ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီတိုဖြင့်သာ ရေအိုင်

တွင်း ဆင်းလိုက်၏။

“အေးလိုက်တာ”

“ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ့ စခန်းမှာပဲ နားကြမယ်လို့ သိန်းမောင်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးကြပြီဗျ၊ ကိုပိုက်သဘောရော ဘယ်လိုတုံး”

“နားတာပေါ့ဗျာ၊ ရိက္ခာတွေလည်း များနေပြီပဲ”

“နားကြမယ်ဆိုပေမင် နေ့လယ်ခင်းကျလျှင်ဖြင့် ဟိုရှေ့နားက မြှောင်ထဲသွားရလိမ့်မယ်”

သိန်းမောင်က ပြောလာ၏။

“ဘာလိုတုံး”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟင်းကောင်ခြေရာတွေလို့”

“ဟင်...”

“အဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တာမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခြေရာပေပဲဗျ၊ မနက်အာစော ငါ့ဆုံသွားထောင်တော့ တွေ့ထားတာ”

“ဟင်... နို့ဖြင့် သွားကြည့်ကြစို့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသဖြင့်...

“ဘာလဲ... ကျွန်တော် ပြောတာကို မယုံလို့လား”

သိန်းမောင်တစ်ယောက် စိတ်ဆုံသွားပုံရချေ၏။

“အဲလို ဟုတ်ပါဘူး၊ ဟင်းကောင်ခြေရာ ကြည့်ပြီးတော့ ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆုံးဖြတ်ရတော့မလျှီ”

“အဲဒီတော့”

ကျွန်တော်တို့သည် သိန်းမောင်နှင့်အတူ ရေချိုးပြီးသည့်နှင့်

ဟင်းကောင်ခြေရာတွေသည်ဆိုသည့် မြောင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သိန်းမောင် ပြောသလိုပင် မြောင်အဝင်အထွက် ဟင်း
ကောင်ခြေရာ တွေ့ရ၏။ မြောင်ထဲဝင်သွားပုံရ၏။ သို့ပေမည်လို
မြောင်အတွင်းမတော့ ခြေရာမတွေ့ပါချေ။

‘အထဲမှာ ရှိတယ်လို့လဲ ပြောလို့ရချိန်မယ်၊ မရှိလျှင်လည်း
မရှိဘူး ဖြစ်လိမ့်မယ်’

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် အံ့အားသင့်
စွာ ကြည့်နေလိုက်မိတော့၏။

ဘယ်လိုနားလည်ရမည် မသိပါချေ။

သို့ ကျွန်တော်ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိဟန်တူသော လင်းမြင့်
လှိုင်က...

‘ကိုယ့်ကံ နားရှုပ်သွားပြီးထင်တယ်၊ အင်းလေ... ကျွန်တော်
တို့စခန်းမှာပဲ နားနေသင့်ပါတယ်၊ သည်ကောင်ကြီး မြောင်ထဲဝင်ပြီး
တောင်ကြောပေါ် ဖြတ်တက်သွားလျှင်လည်း သွားမပေါ့၊ နို့မဟုတ်
သည်ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊
ဟိုရှေ့နားလောက် လိုက်ကြည့်ရအောင်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွား
တော့၏။ ချောင်းသည် ရေအနည်းငယ်သာ ရှိလေသဖြင့် ချောင်းကမ်း
နံရံတစ်ဖက်တွင်၌သာ ရေစီးချောင်းလေးရှိချေ၏။ ကျန်နေရာတွင်
မတော့ သဲနှင့် ကျောက်စရစ်ခဲများသာ ရှိချေ၏။

ဟင်းကောင်ခြေရာတွေဖြင့် မတွေ့ပါချေ။ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့်
ဟင်းကောင်သည် မြောင်အတွင်း ဝင်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်၏။

ခြေရာကိုကြည့်၍ မှန်းဆရလျှင် မိုးလင်းလုလောက်က
သည်နေရာသို့ ဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။ တောင်ကြောပေါ်တွင်

ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသဖြင့် ချောင်းမှဖြတ်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းကို ပြန်ခဲ့ကြ၏။

စခန်းရောက်သည်တွင် ချစ်ထွန်းသည် အိပ်နေဆဲဖြစ်သဖြင့်

သိန်းမောင်က သွားရောက်လှုပ်နှိုးလေ၏။

‘သူ အိပ်ပါစေဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကြာကြာ တစ်နေ့ကုန်အိပ်နေလျှင် ဖျားသွားလိမ့်မယ်’

သို့လည်း ဟုတ်ပေ၏။

ချစ်ထွန်း နိုးလာသည်တွင် ရေသွားမျိုးဦးမယ်ဆိုလျက်

ချောင်းဘက်ထွက်သွားလေ၏။

သူ့အမြင်မှ ပျောက်သွားလေမှ ဟင်းကောင် မြောင်အတွင်း
ဝင်သွားသည်ကို မပြောလိုက်မိခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ
လေ၏။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဟင်းကောင် သည်နားတစ်ဝိုက် မရှိ
လောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လူသားတွေ သည်မယ်ရှိနေတာ ဟင်း
ကောင်သိမှာပါ’

သိန်းမောင်က ပြောလာ၏။

ဖြစ်နိုင်လောက်သည်ဟု တွက်လိုက်လေငြား...

‘အား...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ချစ်ထွန်း၏အသံ ဖြစ်ချေ၏။ ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်။

တိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သော အသံဖြစ်ခြင်းကြောင့် နိုးရိမ်
သွားသော ချစ်ထွန်းက သုံးယောက်သား သေနတ်ကိုယ်စီဆွဲ၍ ချစ်ထွန်း

သွားရာနောက် ပြေးသွားလိုက်ကြလေ၏။

အလိုလေးဗျာ... ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ဟင်းကောင်ဝင် သွားသည့် မြောင်အတွင်းမှ ကြောစာလန့်တကြား ပြေးထွက်လာပါ ကလား။

ဘာလို့များ သတိမပေးလိုက်မိပါလိမ့်။

‘ချောက်...’

ကျွန်တော်သည် သေနတ်မောင်းကို ကယျာကသီတင်လိုက် ၏။ မြောင်ဝသို့ ထွက်လာမည့်သတ္တဝါကောင်ကို စောင့်ဆိုင်းကြည့် နေလိုက်၏။

ချစ်ထွန်းသည် ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သည်နှင့် အားတက် သွားပုံရချေ၏။ မြောင်တွင်းသို့လည်းလှည့်ကာ လက်ညှန်ပြရင်း ကျွန်တော်တို့ထံ အမောတကောပြေးလာလေ၏။

‘ဘာလဲ ဘာလဲ ဘာကောင်လဲ’

သိန်းမောင်က အမောတကောမေးလိုက်၏။

‘ကျား... ကျား... ကျား’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် ထင်ထားလေသည့်အတိုင်း ဟင်းကောင်ဖြစ်နေ ပါကောလား။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ထားသည်မှာ ထိုမြောင်အတွင်း ဟင်းကောင် မရှိလောက်ဟုဖြစ်၏။ ဘယ့်တွက် ဟင်းကောင်ရှိနေပါ လိမ့်။ ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ကံသိပေလို့။

သိန်းမောင်သည် မြောင်ဝသို့ ပြေးသွားလေ၏။

‘သိန်းမောင် သတိထားနော်၊ သတိထား’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ အော်ဟစ်သတိပေးသလို သူ့နောက် မှထည်း ပြေးလိုက်သွား၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် ကပ်လိုက်ပြေး သွားချေ၏။

‘သိန်းမောင် ခင်း သိပ်အတင့်မရဲနဲ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သတိပေးရင်း ပြေးလိုက်သွား၏။

သိန်းမောင်တစ်ယောက် မြောင်အတွင်း ပြေးဝင်သွားတော့၏။

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ အရဲကိုးလိုက်တာ’

သိန်းမောင်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မြောင်အတွင်း ပြေးဝင်သွား၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ပြေးလိုက်သွားလေ၏။

အလိုလေးဗျာ... သိန်းမောင်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ လောက်တွင် မှဆိုဒူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

ရှေ့သို့ပစ်မှတ်ကို လှမ်းချိန်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော် သည် နောက်မှလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးလေး... ဟင်းကောင်ကြီးပါကလား။

‘ဂါး... ဂါး... ဂါး... ဝေါင်း... ဝရော...’

မာန်ဖီနေလေ၏။

သိန်းမောင်ကို စူးစူးရှရှကြည့်နေလေ၏။

ဟင်းကောင်ကြီး၏ရှေ့တွင် ဒရယ်လေးတစ်ကောင် တုလုံး လဲနေလေ၏။

ဟင်းကောင်လှံထားခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့အစာကို လာရောက်လုယူမည် စိုးရိမ်သဖြင့် သို့ မာန်ဖီ ဟိန်းဟောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

‘သိန်းမောင် ငါတို့ စည်းတောက်သလိုဖြစ်နေပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဒိန်း...’

သိန်းမောင်သည် ဟင်းကောင်ကြီးထံသို့ ကျည်တစ်တောင့်
ပစ်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

‘ဝေါင်း...’

‘ဝေါင်း... ဝေါင်း...’

သိန်းမောင် ပစ်လွှတ်လိုက်သောကျည်သည် လွဲချော်ခြင်း
အလျှင်းမရှိပေမည် ချက်ကောင်းကို မထိလေသည်ကြောင့်လားမသိ။
ဟင်းကောင်ကြီးသည် နောက်ကျွမ်းတစ်ချက်ပစ်ခါ ကမူးရှူးထိုး
မြှောင်အတွင်း ပြေးဝင်သွားတော့၏။

‘တောက်... လွတ်သွားတယ်ကွာ’

သိန်းမောင်က အားမလိုအားမရ ပြောလာချေ၏။

‘ပစ်ချက် လုံးဝလွဲချော်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ချက်
ကောင်းကို မထိတာပဲရှိတာပါ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သိန်းမောင်ကို ပြောလိုက်၏။

‘အပိုင်ပစ်ရလျက်နဲ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မသိဘူး’

သို့ပြောလာသည့် သိန်းမောင်ကို နေ့စောကြည့်လိုက်ချေပြီး-

‘မင်းက မုဆိုးစည်းဖောက်တာကိုး’ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော
လိုက်၏။

‘ဒါတွေက ခေတ်နောက်ကျန်ခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် အဖြစ်
ချင်ဆုံး အလုပ်ကဘာလဲ သိလား’

‘ပြောပါဦး’

‘ဟင်းကောင်တစ်ကောင်လောက် ထိပ်တိုက်ပစ်ခတ်ရချင်
တဲ့ဆန္ဒပဲဗျာ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် လက်မှန်းတည့်အောင် ကျင့်နေရ
တာလေ နှစ်တွေမနည်းပေပဲ၊ အဲ... စိတ်ကြိုက်ပစ်ခတ်လာနိုင်
တော့လည်း ဟင်းကောင်ကို ပစ်ခွင့်မကြုံခဲ့ဘူးလေ၊ ခု တိုက်တိုက်

ဆိုင်ဆိုင်ပေပဲဗျာ၊ နို့ပေမင်းလို့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လည်း မသိဘူး၊
စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားသွားလို့ထင်တယ်၊ ပစ်မှတ်လွဲသွားတယ်’

သို့ပြောလာသည့် သိန်းမောင်ကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ရင်း
ကျွန်တော်က-

‘မင်း မှားတာလေ၊ မုဆိုးချင်းစည်းဖောက်တာကိုး၊ အေး...’

မင်း ပစ်လိုက်လို့ ဟင်းကောင်ဒဏ်ရာရသွားပြီ သူ ကျားနာခဲ့၊ ခဲလာ
လိမ့်မယ်၊ ငါတို့ သည်အချိန်ကစပြီး သတိနဲ့နေရတော့မယ်’

သို့ပြောလိုက်သည့် ကျွန်တော့်ကို သိန်းမောင်က စိန်းစိန်း
ကြည့်လာလေပြီး...

‘ကျွန်တော်က ဒါတွေမသိဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး၊ သူ
ဒဏ်ရာရသွားပြီဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် သူ့နောက် ခြေရာခံလိုက်သွား
တော့မယ်၊ သူ့ကို အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာကွ... ဘာပြောတယ်၊ မင်း ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူ
နေတာလား၊ ဒါ ဟင်းကောင်နော်၊ ဘာမှတ်လဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ကို နားလည်ပေးစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်
ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးလေးကို လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခုက
ဗျီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြစမ်းပါ’

သို့ဆိုလျက် သိန်းမောင်သည် ကျားကောင်ထွက်ပြေးရာသို့
ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်သွားလေသဖြင့်...

‘ချစ်ထွန်း မင်းကောင်ကို မင်းကြည့်ပြောဦးကွ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သည်ကောင်က တစ်ချိန်လုံး ကျားပစ်ချင်နေတာဗျာ၊ လွှတ်
အားလိုက်စမ်းပါဗျာ’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် ချစ်ထွန်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ပြီး စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိ၏။

သိန်းမောင်သည် ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက်သွားလေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုလင်း”

လင်းမြင့်လှိုင်၏သဘောထားကို မေးလိုက်၏။

“လိုက်သွားကြရမှာပေါ့ဗျာ”

“ရှိဖြင့်...”

ကျွန်တော်က စခန်းတွင်ရှိ ရိက္ခာတို့ကို နှမြောနေလေခြင်းကြောင့် သို့ ပြောလိုက်၏။

“ထားခဲ့စမ်းပါဗျာ၊ လူတစ်ယောက်အသက်က ပိုတန်ပိုးစို့မိတယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သိန်းမောင်နောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

“မင်းကောင်က စိတ်ကောမုန်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်က ချစ်ထွန်းကို မေးလိုက်၏။

“စိတ်မုန်၊မမုန်တော့ မသိဘူး၊ လက်မှန်တာတော့ အာမခံတယ်”

ချစ်ထွန်း သို့ပြောလာသဖြင့်...

“လက်မှန်းတည့်တာနဲ့ ဟင်းကောင်ကို လွယ်လွယ်ပစ်ခတ်ရနိုင်တယ်လို့ မတွက်ရဘူးလေ၊ မုဆိုးချင်း စည်းဖောက်တာလည်း ဖြစ်နေတော့ ပိုအန္တရာယ်များတာပေါ့၊ သူတွက် ပိုစိုးရိမ်ရတာပေါ့”

“ရှိဖြင့်လည်း လွှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ အာစရိရယ်”

သို့ပြောလာသည့် ချစ်ထွန်းကို ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

ဘယ်လို သူငယ်ချင်းတွေပါလိမ့်။

“ကဲ... ငါမေးမယ် ချစ်ထွန်း၊ မင်းသူငယ်ချင်းကိစ္စမှာ အဆင်ပြေလောက်နိုင်မလား၊ မှန်မှန်ပြော”

သို့ဆိုတော့ ချစ်ထွန်း ငိုငိုတွေ့သွားလေ၏။

“သူ ကျားကိုပစ်ခတ်ရချင်တာ ကျားကောင်ကို တောတော ဆိုင်ဆိုင် မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ဘုတ်အုတ်ထဲက ကျားကောင်တွေသာ မြင်ဖူးပြီး လွယ်လွယ်ပစ်ခတ်ရနိုင်တယ်လို့ ထင်နေတာလေ၊ တကယ်တော့ အာစရိရယ် သူငယ်ချင်းမို့ ပြောမကောင်းလို့မပြောတာ၊ ကျွန်တော်လည်း မြင်နေတာပဲ၊ အာစရိတို့လဲ မြင်လိုက်တာပဲ၊ ကျားကောင်ကိုမြင်တော့ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်လေ၊ သည်လောက်နီးလေးပစ်တာတောင် လွဲချော်ရတယ်လို့ တကယ်တော့ သည်ကောင်က လက်မှန်းတည့်တာကလား၊ ကျွန်တော်အထင် ပြောရလျှင်ဖြင့် သည်နှယ်တစ်ဝိုက် မုဆိုးတွေထဲမှာပေါ့နော်၊ သူလောက် လက်ဖြောင့်တဲ့ကောင် တစ်ကောင်မှ မမြင်မိသေးဘူး၊ အဲ... ကြားဖူးတာတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်”

“ပျဉ်းမကုန်းမုဆိုး ဖိုးကျားလေး”

“ဟေ...”

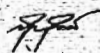
“ဟင်... ငါတို့ မကြားဖူးဘူး ပြောပါဦး”

“ဖိုးကျားလေးဆိုတာ အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိပြီ ပြောတယ်၊ အင်မတန်လက်တည့်တဲ့ မုဆိုးလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်”

“နောက်ပေါက် လူငယ်လေးတွေ ဖြစ်မပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောလေ၏။

“အဲ... သိန်းမောင်က ဖိုးကျားလေးနဲ့လည်း သေရဟန်ဖြင့်ပစ်ချင်တာ၊ အဲစရာတော့ ထောင်းသားကလား အာစရိရယ်၊ သည်



ကောင့်ဆန္ဒကလေး ကျားကောင်ကို သူ ထိပ်တိုက်ပစ်ချင်တယ်။
မှဆိုးဖိုးကျားလေးနဲ့လည်း ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်။ သူပြောဖူးတယ် ငါ
ကျားကောင်ကို ပစ်ရလျှင်၊ ငါ ဖိုးကျားလေးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရလျှင် ဘဝမှာ
နေမျှော်ပြီတဲ့

‘သူကရော ဘယ်လောက်တော်နေလို့လဲ’

‘ဆရာလေးတို့ ကြံမြာပါလေ၊ ပြောရလျှင်ဖြင့် သူငယ်ချင်း
ဘက်က သာသာထိုးထိုး လိုက်ပြောတယ်ထင်နေဦးမယ်’

‘ဟင်း... ထားပါတော့ကွာ၊ ကဲ... ကဲ... မင်းသူငယ်
ချင်းနောက် အစီလိုက်ကြတာပေါ့ကွယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် သိန်းမောင်ထွက်သွားရာသို့ ခြေလှမ်း
ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် အစီလိုက်သွားကြတော့၏။ ဘယ်ထွက်မှု သူ
ရင်ဆိုင်သည့် သားကောင်သည် ကျားအကောင်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

မြောင်လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ မြောင်ကြောပေါ်တက်
သွားသည့် ခြေရာကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း လိုက်ဟန်သွား
ကြတော့၏။ မြောင်ကြောပေါ်တွင် ဝါသနန်းတောဖြစ်နေ၏။ သစ်ပင်
ကြီးဆိုလို့ ခပ်ကျဲကျဲသာလျှင် ပေါက်ရောက်လျက် ရှိချေ၏။

ဝါးသနန်းပင်တို့သည် ခါးစောင်းခန့်ရှိကြ၏။ သိန်းမောင်တို့
တောမှ မတွေ့မိပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝါးသနန်းကို ဆန်ဖြတ်လိုက်ကြ၏။
သို့ တိုးဝှေ့ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ဝါးသနန်းတောကို လွန်မြောက်၍
လာကြ၏။ ရှေ့တစ်ကြောတွင်မတော့ သစ်ပင်ကြီးတို့ ခပ်စိတ်စိတ်
ပေါက်လျက် ရှိချေ၏။ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့လည်း ရှိချေ၏။

ဆူးချုံပင်တို့လည်း ရှိချေ၏။ ဟင်းကောင်နေမျှော်သည့်
နေရာမျိုး ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် သိန်းမောင်အတွက် ဖိုးရိမ်မိလေတော့



၏။ သိန်းမောင် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ရမ်းသမ်း၍သာ သိန်းမောင်
နောက် လိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ တောင်တစ်လမ်း၊ မြောက်တစ်လမ်း
ဖြစ်လျှင် မခက်ပါလော။

‘ကိုလင်းရေ... မရေမရာ တောတိုးလျှောက်လိုက်လို့တော့
မဖြစ်ချေပြီ ထင်တယ်ဗျ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အသံပြုကြည့်ကြတာပေါ့’

မတတ်သာတော့ပြီ သို့လှုပ်မှဖြစ်ရောမည်။ သို့ကြောင့်...

‘ဝူး...’ ‘ဝူး...’

‘အူး...’

‘ဝူး...’

ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံပြုလိုက်၏။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ၍
အသံပြုကြခြင်းဖြစ်ပြီး မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ တုံ့ပြန်မှုမရှိပါချေ။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘တစ်ချက်စဉ်းစားကြည့်တာပေါ့၊ လာဗျာ... ဟိုရှေ့အပင်
အောက် သွားကြစို့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
သူနောက်လိုက်သွားကြလေ၏။

‘ဝူး...’

ထိုသစ်ပင်အောက် ရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က
လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်၍ အပင်အခြေတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

သို့နယ် ကျွန်တော်တို့လည်း ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်
ကြ၏။



‘ရာဇာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို ကမ်းပေးလာ

၏။

ကျွန်တော် တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်၏။

ရင်တွင်း ပူဆင်သွားတော့၏။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူ သွားလေ၏။ ရေမရောသော ဝိစကီပဲပဲကိုး။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ကပ်အတွင်းမှ ‘ချစ်’အပြားလေးကို ထုတ်လိုက်ကာ တစ်ဖုစားလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကမ်းပေးလိုက် ၏။

ချစ်ထွန်းက ကျွန်တော့်လက်တွင်းရှိ ပုလင်းပြားလေးကို လှမ်းယူသွား၏။

‘ကျွန်တော် ဖြစ်နိုင်ချေ ပြောကြည့်မယ်’

‘ပြောကြည့်လေ ချစ်ထွန်း’

‘သိန်းမောင်အကြောင်း ကျွန်တော်အသိဆုံးပဲဗျ။ သည် ကောင်က ကျားကောင်ကို အသေအလဲရှာနေတာ၊ အဲလိုပဲ ဖိုးကျား လေးကိုလည်း ရှာနေတာ သည်ကောင် စိတ်ကောမူမန်ရဲလား မသိ ပါဘူးဗျာ၊ သည်ကောင် ဘယ်မှာရှိမလဲ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘သည်းစား တဝိုက်တင် ရှိနိုင်တယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နို့ဖြင့် ငါတို့အချက်ပေး အူနေတာပဲ၊ သူ သာ သည်ဝန်းကျင်မှာရှိလျှင် မကြားဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ တုံ့ပြန်အချက် မထားဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ပြောပြီး မဟုတ်လား၊ သည်ကောင် လုံးဝ

တုံ့ပြန်အသံပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆန္ဒကို ကန့်ကွက်မှာရယ်၊ ပြန်ခေါ်သွားမှာရယ်ကို နှိမ်နင်းလို့ပဲ’
‘ဟင်...’

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ချစ်ထွန်းကို နေ့နေကြည့် လိုက်၏။ ချစ်ထွန်း မျက်လွှာချသွားလေ၏။

‘သူ့ကို တွေ့ချင်လျှင် ကျွန်တော် အကြံပေးနိုင်တယ်’
သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် ချစ်ထွန်းကို နေ့နေကြည့် လိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော့်အကြည့် အမိပ္ပာယ်ကို ဖော်လိုက်နိုင်သော ချစ်ထွန်းက...

‘ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံ၊ သည်တစ်ပြားသောက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကြမယ်’

‘ဟေ... မင်းနှယ်ကွာ၊ သည်လောက် လိုက်ခဲ့ကြပြီးမှ ပြန်တာပေါ့ဆိုတော့ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို တူညီနေတာလား’

‘အာစရိတို့ရယ်... ကျွန်တော်ပြောသလို လုပ်လျှင်ဖြင့် သိန်းမောင်ကို တွေ့ကိုတွေ့ရပါမယ်’

‘ဟေ... အာမခံရဲလှချည်လား၊ သေချာလား’

‘သေချာပါတယ်’

‘နို့ဖြင့် သွားကြတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဘယ်လို အဘောရသလဲဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပုလင်းပြားလေး အတွင်းမှ လက်ကျန်အရက်ကို တကြိုက်တည်း မောသောက်လိုက်

လေးပြီး ထိုနေရာမှထလိုက်၏။

‘သည်လောက်ကြီး အလောတကြီး မလိုအပ်ဘူး ထင်ပါရဲ့’
သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘လိုတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သာပြောပြီး လာလမ်းအတိုင်း လျှောက်
သွားလေတော့၏။ အတန်ဝေးဝေးသို့ ရောက်လေသည်တွင်...

‘ရှေ့က သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှာ ပုန်းနေကြစို့’

ချစ်ထွန်း ပြောလေသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်ကြ၏။

‘ငါ သဘောပေါက်ပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့နောက် ခြေရာခံ
လိုက်သူ သို့မဟုတ် ချောင်းမြောင်းနေသူ ရှိမရှိကို ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်
စစ်ဆေးလိုက်ပြန်၏။

အားလုံး ရှင်းသည်။

သို့ပေမင့်...

‘ဟာ... ဟာ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်...’

ကျွန်တော်တို့ ဝီစကီထိုင်သောက်ခဲ့သော နေရာနှင့်ခပ်လှမ်း
လှမ်းတွင်ရှိ ခုံပုတ်ပင်ကြီးနောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် တစ်ဦး
ထိုး ပြေးသွားလေ၏။

‘ဒါ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်လဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေ၏။

‘ဒါ သိန်းမောင်ပေပဲပေါ့’

ချစ်ထွန်းက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား ပြောလာချေ၏။ ဟုတ်ပါလေ

မလား။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

‘သိန်းမောင်ပါပဲ ကိုပိုက်ရဲ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသည်ဆိုတော့ လက်ခံရပေရော
မည်။ ချစ်ထွန်းကိုလည်း ကျေနပ်စွာကြည့်လိုက်၏။

‘လာချေဗျာ၊ အလျင်မီ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ထားရတာ
ပေါ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နေရာမှ ထလိုက်လေ၏။
သိန်းမောင် ပြေးသွားရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းဖြင့် ထွက်လိုက်
သွားလေ၏။

ပြေးလိုက်လို့ကတော့ ဖြစ်မည်မဟုတ်။ သိန်းမောင် ရိပ်မိ
သွားနိုင်၏။

သိန်းမောင်သည် အင်မတန် ပါးနပ်သူဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်တော်
တို့ သူ့နောက်လိုက်ကြသည်ကို သိလေသည်ကြောင့် ပုန်းကွယ်နေ၏။
ကျွန်တော်တို့ ခြေရာဖျောက်ပြီး ပြန်သွားလေမှ ပုန်းကွယ်ရာမှ ပြေး
ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သို့ကြောင့် တစ်ဖန်ပြန် သူ့နောက် ပြေးလိုက်သွားပါလျှင်
သူသိသွားနိုင်လောက်သဖြင့် သူပြေးသွားရာကို သုံးယောက်သား
မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေခြင်းသာ ပြုကြလေခြင်းဖြစ်၏။

‘သိန်းမောင် သိပ်ဆိုးတာပဲကွာ၊ အဲသလို သူပစ်လိုက်တဲ့
ဘင်းကောင်နောက် မဖြစ်မနေလိုက်မယ် ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ငါတို့
နဲ့တူသူ သွားလို့ရတာပေါ့၊ ခုတော့ကွာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့
သူအတွက်လည်း အန္တရာယ်များလောက်တယ်လေ’

‘အဲဒါမျိုး သူ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အုပ်စု
ဥပဒေချိုးသွားလျှင် ကျားကောင်ကို သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်
ခြင်းမပြုရဘဲ ဝိုင်းရင်ဆိုင်ကြတာကို သူ မလိုအပ်ဘူး၊ သူတစ်ယောက်

တည်းသာ ကျားကောင်ကို သုတ်သင်ချင်နေတာလေ။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အဝတ်ထွက်လျှင်တောင် သူက ကျွန်တော့်ကို သည်လှရှည်ကိုတောင်မှ မဖြစ်မနေမို့ ခွင့်ပြုတာကလား။

“အင်း... မင်းလူ စိတ်ရောမုန်ရဲ့လားကွာ”

သို့ ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“စိတ်မုန်၊ မမုန်ဆိုတာတော့ မသိဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် သိနေတာကတော့ သူ အင်မတန်လက်ဖြောင့်တဲ့မုဆိုးပေပဲဗျ။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအမြဲရှိနေတတ်တယ်”

“အေးလေ... ထားပါတော့လေ၊ ဟော... ဟော... ဟိုမယ် သိန်းမောင် မြောင်လေးထဲဆင်းသွားပြီ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း မြောင်လေးထဲ ဆင်းသွားကြပြန်၏။ မြောင်လေးအတိုင်း ဆုန်ဆင်သွားလေသဖြင့် လိုက်သွားခဲ့ကြပြန်၏။

“သည်လိုပဲ သွားနေတော့မှာလား”

“သူ့ရှေ့ကသွားတော့ ကျုပ်တို့လည်း နောက်လိုက်မြို့ လိုက်နေရမှာပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မြောင်ကိုကွယ်၊ ချောင်းကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်တောင်ကြောသို့ သွားလိုက်ကြပြန်၏။

ထိုတောင်ကြောဆုံး တောတန်းဖြတ်ခဲ့ကြပြန်၏။ ဘယ်တွေ ရောက်နေလေပြီကိုတော့ဖြင့် မသိနိုင်တော့ပါချေ။

“သိန်းမောင် ကျားကောင်နောက်လိုက်နေတာကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်တော်တို့လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ဟင်းကောင်ရဲ့ ခြေရာ တစ်ခုမှမတွေ့ပါကလား”

“ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာတစ်ခုရှိတယ်”

ချစ်ထွန်းက ပြောလာ၏။

“ပြောလေ”

“သိန်းမောင် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတာ မဖြစ်နိုင်

ဘူး။ သူ ကျားကောင်နောက် မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်နေတာဖြစ်မယ်”

“မင်း ဘယ်လိုပြောနိုင်လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟော ဟိုရှေ့မယ် ကြည့်လေ”

မြောင်အစပ်တွင် သိန်းမောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တစ်နေရာ

ဆီသို့ သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ချိန်မှတ်နေလေ၏။

သို့ကြောင့် အသာအယာပင် စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

သူ့နား ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည်ကို သူသိရှိပုံမပေါ်။

သူ၏အာရုံသည် သူ၏ပစ်မှတ်တွင်သာ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ချိန်မည်။

သူ ဘာကောင်ကို ပစ်မှတ်ပါလိမ့်။ သူလိုက်နေတဲ့ ကျားကောင်ကို တွေ့လိုက်လို့များလား။

တောင်ကြောအထက်မှ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ၏ပစ်မှတ်သည် တောင်ကြောအောက်တွင်ရှိလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရပါသဖြင့် ဘာဆိုသည် မပြောနိုင်ပါချေ။

“ဒီနီး...”

သို့ရှိစဉ် ပြင်းထန်သောယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ တစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ သိန်းမောင် ပစ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မဟုတ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်ဆီမှ ဖြစ်ချေ၏။



သိန်းမောင်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

‘ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ငါ့ပစ်မှတ်သားကောင်ကို ဝင်ပစ်ရတာ တုံး၊ မုဆိုးစည်းဆိုတာ မရှိရဲတော့ဘူးလား’

သို့သော်လည်း သိန်းမောင်တစ်ယောက် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။
တစ်ဖက်မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမျှ ပေါ်မလာပါချေ။

‘တောက်...’

သိန်းမောင်တစ်ယောက် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ တောင်ခြေအောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူဆင်းသွားရာသို့ တောင်ကြောအစပ်မှ ကြည့်နေလိုက်တော့၏။

သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းမပြုကြပါတော့ချေ။

‘ဟင်...’

သိန်းမောင်တစ်ယောက် မြောင်လေးအတွင်း ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်၏။

သူ့ကိုကြည့်နေရင်းမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြ၏။

သားကောင်လား၊ လူလားတော့ဖြင့် မသိ။ တောတိုးသွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။ သို့ဆိုပါလျှင် တောင်ကြောအောက် မြောင်လေးတွင် သိန်းမောင်သာလျှင် မဟုတ်။ အခြားသူတစ်ယောက် သို့တည်းမဟုတ် သားကောင်တစ်ကောင် ရှိနေလေသည်ပဲ။

‘လာဗျာ ကိုမိုက် လိုက်သွားကြမယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း တောင်ကြောအောက်သို့

မရှိသေးဘဲ

တိုးဝင်သွားကြပြန်၏။ မြောင်လေးသို့ ရောက်သည်တွင် မြောင်အတိုင်း လိုက်သွားခြင်း မပြုလေဘဲ တစ်ဖက်မြောင်ကြောပေါ်သို့ တက်သွားကြပြန်၏။

ဖြတ်လမ်းသဘောထား သွားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

‘အလိုလေးဗျာ... အတတ်ဆန်းတာကိုး’

ကျွန်တော်တို့ ထိုမြောင်ကြောပေါ်တွင် မျက်စိလည်နေကြပုံရချေ၏။ လမ်းစပျောက်သွားလေပြီ။

‘ချောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ မြောင်ဖြစ်ဖြစ် တွေ့လျှင် ဖြတ်ဆင်းကြမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဆိုလေ၏။

သို့ဆိုလာလေငြား ကျွန်တော်တို့သည် အတော်နှင့် မြောင်လည်း မတွေ့၊ ချောင်းလည်း မတွေ့ပါချေ။

တောင်ကြောသည် အောက်ပေါင်းကလည်း ရှုပ်လေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ရာများနှင့် ပြည့်နှက်လာချေတော့၏။

ယားယံလို့ လာချေ၏။

‘သိန်းမောင်ကိုတော့ လုံးဝမျက်ခြည်ပြတ်ပြီပေါ့’

ကျွန်တော်က ညည်းညူပြောလိုက်၏။

‘ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောတိုးစမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်ခုတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

‘ဟင်...’

‘အလို...’

ဝါးခွတ်တဲတို့ဖြင့်တော့ မဟုတ်။ လူနေတဲစု ဖြစ်ချေ၏။ တွင်းတွင်မဟုတ်။ တောင်စောင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွင် ဆောက်လုပ်နေထိုင်

ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်တံ၊ ဆင်စခန်းလည်း မဖြစ်နိုင်။

အိမ်ခြေတော့ဖြင့် သိပ်မရှိလှချေ။ အမြင်ကိုသာပြောရလျှင်
အစိတ်၊ သုံးဆယ်တောင် ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဘယ်လိုလူတွေ နေ၊နေတာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတစ်စုံတစ်ရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ကြ

၏။

‘ဟင်...’

ယာယီတစ်စုံ ဖြစ်နိုင်၏။

သေနတ်ကိုင်လူတစ်ယောက်ကို စေတွေရ၏။

‘ဒါ ဘာစခန်းတုန်း’

ကျွန်တော်က ထိုသူအနား ရောက်သည်တွင် မေးလိုက်၏။

‘ကိုကျားလေးစခန်း’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် ကြားဖူးသလို လင်းမြင့်လှိုင်လည်း ကြားဖူးလိမ့်
မည် မဟုတ်။ သို့ည်းတူ ချစ်ထွန်းလည်း သိနိုင်ချေမရှိလောက်ပေ။
ဘယ်တွက်မူ ချစ်ထွန်းသည်လည်း အံ့အားသင့်သွားပုံ ဖြစ်သွားသော
ကြောင့်မင်း...

‘နို့ဖြင့် ဒါ ဥက္ကံကြီးပိုင်းထဲမှာပဲလား’

‘ဟုတ်တယ်’

ဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မသိရတာပါလိမ့်။

‘ဘယ်က လာကြတာလဲ’

သူက ပြန်မေးလာချေ၏။

‘လမ်းမှားလာကြတာလို့ပဲ ပြောရတော့မပျေ’

‘အင်း... ခင်ဗျားတို့ ကံကောင်းတယ်’

‘ဘာလို့တုံး’

‘စောစောလေးကတောင် ကျားနာကောင်တွေလို့ ကျုပ်
ပစ်လိုက်ရတယ်’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်၏။

‘လမ်းမှားလာကြတာဆိုတော့ ကူညီရမှာပေါ့၊ သည်မယ်
အေးတော့ နေကြဦးဗျာ၊ တော်ကြာနေ ကျုပ်လူတွေ ကျားကောင်
တို့ ထမ်းပိုးလာကြလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်...’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူနားတွင် နားနားနေ ထိုင်
ထိုင်ကြ၏။

အတန်ကြာတွင် လူတစ်စုံ ဆူဆူညာညာဖြင့် ရောက်လာကြ

၏။

ကျားကောင်သေကြီးကို ထမ်းပိုးလာခြင်းဖြစ်၏။

အလိုလေးဗျာ...

သိန်းမောင် နောက်ယောက်ခံလိုက်နေသော ကျားကောင်
ထံ ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုလျှင် သိန်းမောင်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်
မပါလိမ့်။

‘ကဲ... လာ၊ လိုက်ခဲ့ကြချေ’

ကျားကောင်အထမ်းသမားတို့နောက်မှ ထိုသူ၏ ဦးဆောင်
ဖြင့် လိုက်သွားကြတော့၏။ ဝါးတံလေးတို့တွင် လှူပုံမပေါ်ချေ။
ကျွန်တော် သတိထားမိသလောက် ပြောရလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်ဆို၏။
အဲဒါဟာသာပြော၏။ သို့ငြား ကလေးနှင့်မိန်းမတို့ကို မတွေ့မိပါချေ။

ယောက်ျားသားများသာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

သည်လူစုတွေ ဘယ်လိုလူစားတွေပါလိမ့်။

လူကောင်းတွေကော ဟုတ်ပါရဲ့လား။ တောကောင်တွေများ ဖြစ်နေလေသည်လား။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်နား ကပ်လိုက်ကာ တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့်...

ကျွန်တော် သူတို့ကို မသင်္ကာဘူး

သို့ ပြောလိုက်၏။

ပြဿနာရှိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ကိုပိုက် အစိုးရိမ်လွန်ကဲနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာချေ၏။ သို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကာ အလိုက်သင့်လျှောက်သွားတော့လေ၏။

အေး... အေး... မင်းတို့တွေ၊ ငါ့တရားမှာပဲ သည်ကောင်ကြီးကို ချလိုက်ကြကွာ

တဟုသာ သူပြော၏။ တစ်ဖက်ရပ်တဲလေးသာ ဖြစ်ချေ၏။ အခြားတဲများသည်ကတော့ အကာအရံလေးဖြင့်သာ ရှိချေ၏။

ကျားကောင်ကို ထမ်းပိုးလာသူတို့သည် သူပြောသည့်နေရာတွင် ကျားကောင်သေကို ပစ်ချလိုက်၏။

ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ သွားနားချေတော့၊ သည်ကောင်ကြီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အရှေ့ခွာပြီးမှ မင်းတို့ အသားဖျက်ကြချေဟုတ်လား

ဟုတ်ကဲ့ ကိုကျား

ဟင်...

ထိုသူကို ကိုကျားလို့ ခေါ်လိုက်တာကလား။ သို့ဆိုလျှင်

ဖြင့် ထိုသူကိုကျားသည် ဤစခန်းတွင် ဦးစီးဦးဆောင် ဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလာချေ၏။ ချစ်ထွန်းသည် ကိုကျားဆိုသည့် နာမည်ကြားလိုက်သည်ကြောင့် ခေါ်ကန်သွားပုံရချေ၏။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။ သို့ ကျွန်တော်ကြာကြာ မစဉ်းစားလိုက်ရချေ။

သိန်းမောင် သေနတ်ယှဉ်ပြိုင်ချင်တဲ့ ကိုကျားလေးပဲ ဖြစ်လိမ့်မပေါ့

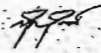
အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်လောက်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က မျက်လုံးတစ်ဖက်မှိတ်ပြု၍ ဆိတ်ဆိတ်နေရန် ကူခြေမပျက်ရန် အချက်ပြလာချေ၏။ ဟုတ်ပြီ။

ကဲ... မိတ်ဆွေတို့၊ တဲမယ်နားလျှင် နားချေဗျာ၊ ကျုပ်သည်ကောင်ကြီးကို အရေဆုတ်လိုက်ဦးမယ်၊ သည်ကျားသားရေက အလွန်အစိုးရှိသားကလား၊ သည်ကနေ့က ကျုပ်မွေးနေ့ ဖြစ်သလို ကျုပ်တစ်သက်မှာ သည်ကျားကို ထိပ်တိုက်ပစ်ဖူးတာပဲဗျာ၊ မိတ်ဆွေတို့က မုဆိုးတွေဖြစ်မှာပါ။ နို့ဆိုတော့ ကျုပ်ကို မုဆိုးစည်းစောင့်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ သည်ကျားကို ဘယ်လိုဆုံလိုက်တယ်၊ ဘယ်လိုကြောင့် သတ်ဖြတ်လိုက်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သိချင်တယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ... နားကြချေ၊ ကျုပ် အရေဆုတ်လိုက်ဦးမယ်

ဘ

သို့ပြောပြီး တဲပေါ်မှ ခါးချိတ်စားမြှောင်ကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ကျားကောင်သေထံ ပြန်လာလေသဖြင့်...

ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်လို့ မြင်မိထင်မိပါတယ်၊ ကျားကောင်ကို



သတ်ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်
အတွက်လို့ သိထားပြီးပါပြီ။ နို့မေဇ်လို့ သိချင်ပါတယ်၊ ပြောပြနိုင်
မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်...

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလေသည်တွင် ကိုကျားလေးက
ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

‘စိတ်ရင်းလက်ခံချက် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ပြောရတာပေါ့၊
လိမ္မာပါးနပ်စွာ မေးတတ်တဲ့သူပါကလား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...
ကျုပ်ကလည်း လူတစ်မျိုးပျ၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျုပ်အပေါ်
တစ်ဖက်သတ်စိတ်နဲ့ မယုံသက်ာဖြစ်နေတာမျိုးကို မနှစ်သက်တာ
အမှန်ပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း အဲလိုမျိုးကို မကြိုက်ဘူး၊ သံသယရှင်သွား
အောင် ပြောလိုက်ချင်တာများ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်တော်ကတော့ ပွင့်လင်း
တတ်တာကို ကြိုက်သွားပြီ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သဖြင့် ကျားလေးသည်
လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်လေပြီး...

‘သည်သုံးယောက်ထဲမှာ ခင်ဗျားကတော့ တည်ငြိမ်လွန်း
တယ်၊ ကျွန်တော် ထင်ပါရဲ့၊ ခင်ဗျား ညာဘက်လက် တစ်ချက်ပြ
ပါလား’

ဟင်း... ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို
ကြည့်လိုက်၏။

‘ဪ... ရပါတယ်ဗျာ၊ ကြည့်ပါ... ကျွန်တော်လက်
တောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျား အဓိကကြည့်ချင်တာ ကျွန်တော့်
လက်ညှိုး မဟုတ်လား’

‘ဟင်း...’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည်ပင် မည်သို့
မျှ နားမလည်နိုင် အံ့သြမိလေတော့၏။

‘နို့ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့မှန်းဆချက်သမျှ လွဲခဲ့တာကိုး၊ ဟင်း...
ဟင်း... ဟင်း...’

ထိုသည်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းပြောလေပြီး လက်ညှိုး
ကို အသေအချာ ဆန့်ဆွဲလိုက်လေပြီး...

‘အတော်ကလေးကို အသားကျနေပုံပေပဲဗျ၊ တစ်ချက်
ကောင်းသမားပေပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...
ဟား... ဟား...’

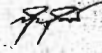
ကိုကျားလေးနှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြ
ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရင်းနှီးပြီးသားသူကဲ့သို့ အားပါးတရ
ဖက်လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါကလား။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွား
ကြပါလိမ့်။

‘ကိုပိုက်ရေ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့တွေက အင်မတန်
တတ်သိနားလည်လွန်းတဲ့ မုဆိုးကျော်တစ်ယောက်နဲ့ လာဆုံရတာပဲဗျ၊
ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတယ်ဗျာ၊ တွေ့ချင်လို့ လိုက်ရှာလျှင်တောင်
တွေ့နိုင်ခဲ့သူပေပဲဗျ’

‘ဟင်း...’

‘သိပ်ချီးကျူးလွန်းတယ်ဗျာ၊ အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လူတိုင်းက အမြောက်အပွင့်စကားကို သာယာမိကြတာချည်းကလား
ဗျာ၊ ကဲပါ... သွားနားကြချေပါ၊ သည်ကနေ ကျုပ်မွေးနေ့ဖြစ်တယ်၊
ကျွန်းကောင်ကို ပစ်ခတ်ရလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့လို မုဆိုး



ကျော်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတယ်၊ တကယ်တော့ သည်နေ့က ကျွန်တော် အတွက် အင်မတန် တန်ဖိုးရှိပြီး လှပတဲ့နေ့မွေးနေ့ပေပဲဗျာ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်းစဉ်ခံပါ့မယ်ဗျာ။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် နေသွားကြပါ ဦးလား၊ ပြီးမှ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ကင်မတီးရွာသွားလမ်းမကြီးဆီ အထိ လမ်းပြ လမ်းညွှန်လိုက်ပါ့မယ်

‘အိုကေ’

‘ဖြောင်း...’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုကျားလေးတို့ သဘောတူ လက်ဝါး ချင်းရိုက်လိုက်ကြလေ၏။

‘ကျုပ် ခင်ဗျား ကျားကောင်အရေခွာတာ ကြည့်လို့ရမလား၊ ဒါတွေ တတ်ထားသင့်တယ်ထင်လို့၊ သင်ယူချင်ပါရဲ့ဗျာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မုဆိုးကျော်ကြီး ကတော့ လုပ်ချလာပြန်ပြီ၊ ဘယ်လိုသဘောနဲ့ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း တတ်သလို လုပ်နေတာဆိုတော့ ကြည့်လို့ရပါတယ်၊ ကျုပ်အတွက် လည်း စကားပြောဖော်ရတာပေါ့ဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုကျားလေး ဟင်းကောင် အရေဆုတ်နေသည်ကို ထိုင်ကြည့်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြတော့ ၏။

‘ကိုကျားတဲ့လား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

‘ကျားလေး’ လို့ ပြောလာချေ၏။ တစ်ဖက်ပြန်လှည့်သွား ၏။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ချေပြီး ဖြစ်၏။

ကိုကျားလို့ခေါ်ခြင်းကို သူ နှစ်သက်ပုံမရပါချေ။

‘ကိုကျားလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြမယ်ဆိုတာပေါ့’ ကျွန်တော်က သည်ကျားကောင်ကို သူ ဘယ်လိုပစ်ခတ် လာပုံကို သိလိုသဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြန်လည်ကြည့်လာ ပြန်ချေပြီး...

‘ကို တပ်မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ငယ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အလိုကြီးခေါ်တာကို မကြိုက်ဘူး’

‘ဟုတ်ပြီးလေ၊ ကျားလေးလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလေ၏။

‘ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်းနှီးမှု ပိုလိုချင်တဲ့သဘောပါပဲ’

‘နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကိုလင်း၊ သူ့ကို ကိုပိုက်လို့ ခေါ်ပေါ့ဗျာ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မေ့နေလိုက်တာ၊

ကြည့်စမ်း၊ နာမည်တောင် မမေးရသေးပါကလား၊ ခုလို သတိပေး ပြောတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

‘ကဲ... ကျုပ် သည်ကျားကောင်ကို ဘယ်လိုပစ်ခတ် ခုလိုက်လဲဆိုတာ ပြောပြမယ်’

သို့ဆိုလျက်...

ကျားလေးသည် ကနေ့ သူ၏မွေးနေ့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စခန်း

သူတို့ကို ထူးထူးခြားခြား ဧည့်ခံကျွေးမွေးလိုသဖြင့် လက်ဆွဲတော် သနတ်ကိုယူ၍ စခန်းမှထွက်ခဲ့လေ၏။

စိတ်တွင်းမှလည်း တောစောင့်နတ်မင်းကို ကြိတ်၍ သူ ဘာလဲနေမိ၏။

ကနေ့မွေးနေ့တွင် ချိုကိုအားရွက်ပွဲတစ်ကောင် တောကောင်
တစ်ကောင်လောက် ပေးပါပေါ့။ ဒါကတော့ သူ့အမေလိုက်ထွက်တိုင်း
တောစောင့်နတ်မင်းကြီးကို တိုင်တည်တောင်းခံနေကျဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့
လို့ ယနေ့တွင်မတော့...

‘နိစ္စဓူဝ ရရှိသော သားကောင်အမျိုးအစားက လွဲလျှင်ပေါ့’
ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ကျားလေးသည် ဆေနတ်ကိုပုခုံးထက်တင်ထမ်း၍ တော
တိုးလျှောက်ခဲ့ရာမှ ဝါးတောတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။ သည်ဝါး
တောကို သူ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကျ ဖြစ်၏။ ဝါးတော၏တစ်ဖက်
တွင် ဝါးသုန်းတောရှိချေ၏။

ဝါးတောအတွင်း ဝါးသုန်းတောအစပ်မှ ဖြတ်၍စီးဆင်း
လာသည့် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခုတွင် သူရောက်သွားလေသည်
တွင်...

‘ဟင်...’

ဘာသံပါလိမ့်၊ ဝါးသုန်းတောအစပ်မှ ဖြစ်၏။ သည်အသံမှာ
သူ ကြားလေကြားထ မရှိလေခြင်းကြောင့် သူစိတ်ဝင်စားမိ
သို့ကြောင့် ထိုနေရာသို့ သတိဖြင့် ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။

‘ဦး... ဦး... ဂရူး... ဖူးကူး...’

သို့အသံကြောင့် သူ ကြက်သီးမွေးညင်းတော့ ထသွားမိ
အသံကို တွက်၍ပြောရလျှင် သားရဲကောင် တစ်ကောင်တော့
ဖြစ်နိုင်ချေ၏။ သို့ကြောင့် လက်တွင်းရှိဆေနတ်ကို ရှေ့သို့ ထိုးချိတ်
လိုက်၏။ အသံလာရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

‘ဂါး... ဂရူး...’

‘ဟာ...’

‘အာ...’

ထင်မှတ်မထားသော တိုက်ဆိုင်မှုကို သူ ပြုလိုက်ရ၏။
ကျားကောင်ပါကလား။

သူ သတိနှင့် ချဉ်းကပ်သွားလေခြင်းကြောင့် တော်သေး
တော့၏။ သူ ကပ္ပာကသီ ငဲ့ရှောင်လိုက်၍ မြေပြင်သို့လှဲချ လှိမ့်ထွက်
လိုက်၏။

‘ဂါး... ဂရူး... ဝေါ...’

အလိုလေးဗျာ... ကျားကောင်က ဒေါသထွက်နေသည်
ပင်။ သူ၏ တိုက်ကွက်မှ လွတ်ထွက်သွားသည့်သူ့ကို မကျေမနပ်
ကြည့်ကာ မာန်ဖီနေလေ၏။ သွားရည်တမြဲမြဲနှင့် အစွယ်ကြီးသည်
လွန်စွာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလေတော့၏။

ကျားလေးတစ်ယောက် ရုတ်ခြည်းပြေးပုန်းရှောင်ဖို့ဆိုလည်
လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။ ကျားကောင်နှင့် တစ်ခုနစ်စာသာလျှင်
မေးခြင်း ရှိချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျားလေးသည် လက်ဦးမှုရယူရန်
အလိုရှိ၍ လက်တွင်းရှိဆေနတ်ဖြင့် ကပ္ပာကသီထိုးချိန်ပစ်လိုက်တော့
၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဂါး... ဂရူး...’

ကျားကောင် ခွေလဲသွားလေ၏။ သူပစ်လိုက်သောကျည်
သည် ကျားကောင်၏လည်မျိုကို ပေါက်ဝင်သွားလေ၏။

လွယ်လိုက်တာကလားလို့ သူထင်မိ၏။ သို့ပေမဲ့ ကျား
ကောင်သေကို မေ့စရာကြည့်လိုက်မိလေသည်တွင် ဒဏ်ရာရထားသော
ကျားကောင်မှန်း သိလိုက်ရချေလေ၏။

သူ ကျားကောင်ကို သာမာန်အနေအထားရှိပါလျှင် လုံးဝ



ယှဉ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ယခုတော့ ကျားကောင်၏ရှေ့လက်ပြင်တွင် ဆေနတ်ဒဏ်ရာတစ်ချက် ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဘယ်မှဆိုးက ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။ ကျားနာကောင်ဖြစ်လာပြီး သည်ဝါးသုန်းတောမယ် ပုန်းခိုနေတာပဲ။ သူ့နေရာတွင် အခြားတစ်ယောက်ဆိုပါက ကျားထမင်းထုပ် ဖြစ်သွားလောက်ပြီပေါ့။

ဟွန်း... တော်ပါသေးရဲ့။ မွေးနေ့မှာ ကံကုန်တော့မလို့။ တောစောင့်နတ်မင်းက သူ့ကိုတော့ ချစ်သားကလား။ သို့ပေမယ့် အကျိုးစားသန်ပါ။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

ကျားလေးက သို့ပြောလိုက်ချေပြီး သဘောကျ ရယ်မောနေလေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုချင်သည်ကို သိလိုက်သော လင်းမြင့်လှိုင်က ဆိတ်ဆိတ်နေရန် မျက်ရိပ်ပြလာသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။

ချစ်ထွန်းကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်က တံတောင်နှင့်တွက် သတ်ပေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့မွေးနေ့မယ် ခင်ဗျားတို့လို့ အထူးဧည့်သည်လည်း ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ထူးခြားချက်ပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်လား’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျားလေးရယ်၊ နို့... မေးမယ်နော် မေးလေ’

‘ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဝီစကီလေး

မရှိအင်းလေဗျာ

ဆောင် ပေးမယ်ဗျာ’

‘ဟင်...’

ကျားလေး ဝမ်းသာသွားပုံရချေ၏။

‘တကယ်ပြောတာကလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့မေးလာသည့် ကျားလေးကို သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလိုက်ချေပြီး ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

‘ဟာ... သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ’

‘ပြီးတော့မှ ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စားကြတာပေါ့၊ ခုတော့ သည်ကောင်ကြီးကို လုပ်လိုက်ချေဦးမယ်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခဏတဖြုတ် နားနေလိုက်ပါဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ထွန်းကို သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန် မျက်ရိပ်ပြ၍ တဲဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲပေါ်တွင် နားနားနေနေ လဲလျောင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက်...

‘ကိုဝိုက်နဲ့ ချစ်ထွန်းကို မှာထားရဦးမယ်’

‘မှာပါဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့ သိန်းမောင်နဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့အကြောင်းကို လောလောဆယ် မပြောဘဲထားချေဦးဗျာ’

‘ဘာလို့တုံး’

ချစ်ထွန်းက မေးလေ၏။

‘ကျွန်တော် ကျားလေးကို ဘယ်လိုလူစားဖြစ်လာမလဲ ဆိုလာချင်သေးဇာယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် တံပေါ်တွင်လဲလျောင်း
နားနေရာမှ မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာကာ အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးပန်းလာလေသည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ သင်းပျံသော
အမွှေးရနံ့ကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာရလေ၏။

‘ဟင်...’

အချိန်တွေ အတော်ကုန်သွားလေသည်။ တံရုတွင် ထင်း
မီးပုံကြီးတစ်ခု ရှိနေ၏။ ထိုထင်းမီးပုံကြီးပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်
ကောင်လုံး မီးကင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျားကောင်ကို အူနတ်၊
ကလီစာထုတ်၊ မီးကင်ထားပါကလား။ အသားတို့ မီးရှိန်ကြောင့်
နီရဲလို့နေချေ၏။ သင်းပျံသောရနံ့ပင် ထွက်နေလေပြီဆိုတော့ အချိန်
အတန်ကြာကြာ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားလေခြင်းကို တွက်မိလေ၏။
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ချစ်ထွန်းတို့သည် ဘယ်အချိန်က နိုးနေလေသည်
မသိ။

ကျွန်တော်နှစ်ဦးတွင် ထိုင်နေကြ၏။

‘ကိုပိုက် နိုးလာပြီလား’

‘အေးဗျာ... အတော်ကလေးကို အိပ်ပျော်သွားတယ်၊
ကျားလေးတစ်ယောက်ရော’

ကျွန်တော်က ကျားလေးကို မတွေ့သဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘သူ အားလုံးလုပ်ကိုင်ပြီးလို့ ရေသွားချိုးတယ်၊ ကိုပိုက်
နိုးလာလျှင် လိုက်ခဲ့ဖို့လဲမှာခွဲတယ်’

‘ချောင်း ဘယ်နားမှာတုံး’

‘သူပြောတာတော့ နည်းနည်းလှမ်းတယ် ပြောတာပဲ၊ နို့ပေ
မင့်လို့ လမ်းညွှန်ခဲ့ပါတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေချိုးရန် ကျားလေးနောက်သို့
လိုက်သွားကြလေ၏။

စခန်းနားဆိုပေမည် လူတစ်ခေါ်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။
ကျောက်ချောင်းလေး ဖြစ်ချေ၏။ ရေစီးရှိနေ၏။ ရေအနက် ခြေသလုံး
သာသာသာ ရှိလေငြား ကျောက်အိုင်ကြီး တစ်ခုတွင်မတော့ ရေ
အနက် ရင်စို့လောက်ရှိချေ၏။

ကျားလေးသည် ထိုရေအိုင်ထဲတွင် တစ်ကိုယ်လုံးနှစ်
ရေချိုးနေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်တွင် ဝမ်းသာအားရ လက်ပြ
လာချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ခုမကြုံဖူးဆုံဖူးပေမည် မိတ်ရင်းတွေရင်းတွေ
ထို့ ဆက်ဆံလို့နေပါကလား။

သို့ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျားလေးသည် ဖော်ရွေ သဘော
နောက်ကောင်းသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျားလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်
နှင့်...

‘ဟင်းကောင်သားမီးကင်က စားချင်စရာလေးဗျာ၊ မွေးနေ
တာပဲ’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ’

‘ချက်စားလျှင်လည်း ကောင်းမှာပဲ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘မကောင်းဘူး၊ အခြားလူတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်

တော့ မကြိုက်ဘူး၊ အမျှင်ကြီးတယ်၊ အပုပ်အစပ်သာလျှင်စားတဲ့
အတ္တဝါမို့ ညီလွန်းတယ်ဗျာ၊ အမွှေးအကြိုင်တွေနဲ့ ကျကျနနချက်စား
ချင်တော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ သည်တောတောင်ထဲမတော့ သိတယ်

မဟုတ်လား၊ ဖြစ်သလို ချက်စားရမှာလေ၊ သည်တော့ မီးကင်စားတာ အကောင်းဆုံးပေပဲဗျ

“နို့... မေးရပါဦးမယ်၊ ကျားကောင်သားရေ မတွေ့ပါ ကလား၊ အရေဆုတ်နေတာတော့ သိတယ်၊ မီးကျပ်တိုက်မထားပါ ကလား”

“သည်ကျားကောင်သားရေက တန်ဖိုးရှိတယ်လေ၊ အရောင် အဆင်းမပျက် ပင်ကိုအမွှေးမပျက်အောင် လုပ်ထားရတာပေါ့”

“ဟင်... နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ထားတုံး”

“ဘာမှ ခက်ခက်ခဲခဲတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပက်လက်ဖြန့်ခင်း လိုက်ပြီး ဆားတွေအများကြီးပုံထဲ ခေါက်သိမ်းထားလိုက်တာပဲလေ”

“ဟင်...”

“အဲလိုလုပ်ထားတော့ ပိုကောင်းတယ်လေဗျာ၊ သားရေ လည်း မာခေါက်ကြီး ဖြစ်သွားဘူး၊ အရောင်အသွေးလည်း မပျက် ဘူး၊ အမွှေးလည်း မကျွတ်ဘူး၊ နောင်ဆို မှတ်ထားပေါ့ဗျာ၊ မီးကျပ် တိုက်ထားလျှင် မာခေါက်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊ အရောင်အသွေး လည်းပျက်၊ အမွှေးလည်း ကျွတ်ရော”

“ဪ... အဲလိုလား”

“ကျွန်တော်တော့ နေရင်းတိုင်ရင်း ကျားပစ်မုဆိုးဘွဲ့တော့ ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မပစ်ချင်ဘဲ ပစ်လိုက်ရတော့ စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို မုဆိုးစည်း ဖောက်တယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ”

“အလိုလေးဗျာ... မထင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ် ကာကွယ်တာပဲဗျာ၊ ဒါ သူက စည်းဖောက်တာပဲလေ”

သို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပြောလိုက်၏။ အင်း...

ကျွန်တော်တို့နှင့် သင်းကွဲသွားသော မုဆိုးသိန်းမောင်နှင့် တခြားစီ ပါကလား။ မုဆိုးသိန်းမောင်သည် လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည် ထင်ရပေငြား မုဆိုးစည်းဖောက်သူ ဖြစ်၏။ သူကျော်ကြားလိုခြင်း၊ သူရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ကြွားဝါပြလိုခြင်းသာ ရှိချေ၏။

ကိုကျားလေးကတော့ အဲလိုမဟုတ်ပါကလား။

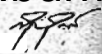
“တကယ်တော့ ကျားကောင်က ရဲရင့်တယ်၊ အင်အား သန်မာတယ်၊ ရက်စက်တယ်၊ ခက်ထန်တယ်၊ ပါးနပ်တယ်၊ သနား ညာတာတတ်တဲ့ သဘောတော့ သူမယ် လုံးဝမရှိဘူးဗျ၊ နို့ကြောင့် လည်း ကျားကောင်တွေကို တောဘုရင်လို့ပြောလျှင်လည်း မမှား လောက်ဘူးဗျ၊ သူလည်း ဘုရင်တစ်ပါးပေပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... အင်း... တကယ်တော့ နေ့နေပြန်ထွေးကြည့်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် အရှိန်အဝါကြီးမားတဲ့ တောတွင်းဘုရင်တစ်ပါးကို သတ် လိုက်မိသလိုပဲဗျာ၊ စိတ်ထဲကတော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

သို့ပြောရင်း ကိုကျားလေးတစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားပုံရသဖြင့်...

“ဒါကတော့ဗျာ... ကျားကောင်ကစလို့ ခင်ဗျားအပေါ် စည်းဖောက်တာလေ၊ အဲလိုနေရာမှာ ကျွန်တော်ဆိုလျှင်လည်း သူဟာ သူ တောဘုရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပစ်သတ်မှာပဲ၊ အောင်သေ အောင်သားကို ပျော်ပျော်ကြီးစားပစ်လိုက်မှာပဲဗျ”

“အဲလိုပဲ တွက်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... ကဲ... သွားကြန့်၊ တော်နေ အအေးမိနေဦးမယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ စခန်းသို့ရောက်သည်တွင် ကျားလေးသည် မီးကင်ကျားကောင်၏ အသားများကို သူ့စခန်းရှိလူများအတွက် ခွဲပေးပေးလိုက်တာပြီး



ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူတကွ ဝီစကီသောက်ရင်း အောင်သေအောင် သား စားလိုက်ကြတော့၏။

‘သည်ကနေ့က ကျွန်တော့်အတွက် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ နေ့ရက်ပဲဗျ။ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲလိုပဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လည်း သည်ကနေ့ကစလို့ နောင်ဘယ်အချိန်တွေ့တွေ့ တယ်လိုပုံစံနဲ့ တွေ့တွေ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေလိုပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပြီဗျာ’

‘ချီးယား...’

‘ချီးယား...’

ကျွန်တော်တို့သည် ဝီစကီပုလင်းပြားလေး သုံးပြား ကုန် သွားသည်တွင် စားသောက်ခြင်းကို နားလိုက်ကြတော့၏။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင်...

‘ကိုကျားလေး... ကျွန်တော်တို့ကို မီးလောင်ကုန်းသွား လမ်း ညွှန်လိုက်ချေဗျာ’

‘ကောင်းပြီလေ... နည်းနည်းစားသောက်ပြီးမှ ပြန်ကြပါ လားဗျာ’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်စာအလိုငှာ ညက ကျားကောင် မီးကင်ကိုသာလျှင် တဝဲစားလိုက်ကြပြန်၏။

‘ကဲ... သွားကြစို့’

သို့ဆိုလျက် ကျားလေးသည် သူ၏ဆေနတ်ကိုယူပြီး ရှေ့မှ ဦးဆောင် ထွက်သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို သတိထားကြည့်မိ၏။ မနေ့က ချောင်းအတွင်း ရေချိုးနေသည့်အချိန်မှစ၍ နှုတ်ဆိတ်နေလေ၏။ စားသောက်ကြတုန်းကလည်း စကားသိပ်မပြော၊ သူများ ပြောသမျှကို

ပြီးပြီးလေးမျက်နှာပေးဖြင့်သာ နားထောင်နေလေသူဖြစ်၏။ ယခု ထည်း လမ်းတစ်လျှောက် နှုတ်ဆိတ်နေပြန်၏။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါ သိမ့်၊ သို့ကြောင့်...

‘ကိုလင်း... နှုတ်ဆိတ်လွန်းလှပါကလား’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားစာကလေးပေါ်ရုံ

ပြီးပြခြင်းသာ ပြုလာချေ၏။ စကားသံတော့ဖြင့် ထွက်မလာချေ။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ချေပြီ ဖြစ်၏။ လင်းမြင့် လှိုင် တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

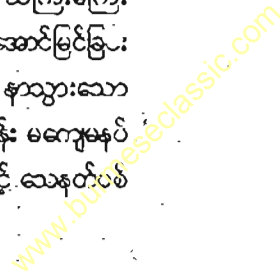
ကျားလေးနဲ့ ပတ်သက်နေခြင်းများလေလား။

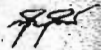
ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်နားမှ ဖယ်ခွာကာ ကျားလေး ဆီသို့ ကပ်လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်တော့်အတွက် စကားပြောဖော်သည် သွားလေး မဟုတ်ပါကလား။

ချစ်ထွန်းကတော့မူ နောက်ဆုံးမှ သူ့အတွေးနှင့်သူ လျှောက် ဘာလေ၏။

ချစ်ထွန်း နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်းသိ၏။ သူ့သူငယ်ချင်း ‘သိန်းမောင်’ ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျားလေးကို တွေ့ဆုံတော့ သိန်းမောင်ကို သတိရပေတော့ ပေါ့။ သိန်းမောင်သည် ကျားကောင်ပစ်လိုသူဖြစ်၍ သဲကြီးမဲကြီး ကျားကောင်ကိုရှာ၍ လိုက်သတ်ဖြတ်နေခြင်း သူ့အကြံ အောင်မြင်ခြင်း နှင့်သည့်ပြင် ကျားလေးက သိန်းမောင်ပစ်လိုက်၍ နာသွားသော သွားကောင်ကို သတ်ဖြတ်လိုက်နိုင်ခြင်းအတွက် ချစ်ထွန်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေဟန်ပင်။ ပြီးတော့ သိန်းမောင်သည် ကျားလေးနှင့် ဆေနတ်ပစ် နှင်ပြီးလိုသူ မဟုတ်ပါကလား။





ထိုသည်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိထားပေမင့် မသိ
လိုက်မသိဘာသာ နေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
လည်း ကျားလေးနှင့်ပတ်သတ်၍ စဉ်းစားနေဟန်ဖြစ်ချေ၏။

‘ကဲ... ရှေ့မယ်တော့ သားကောင်တစ်ကောင် တွေ့ပြီ၊
ပစ်မလား’

ကျားလေးက သွားနေသောခြေလှမ်းကို ရုတ်ခြည်းရပ်လိုက်
ကာ သို့ပြောလာ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း
ကို လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

‘ဘာကောင်မှ မတွေ့ပါကလား၊ ဘယ်မတုန်းဗျ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘မြေပြင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ’

သို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကိုင်းခက်တို့အပေါ်
ဆုတ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

‘မတွေ့ဘူး၊ သွန်သင်ပါဦး’

သို့ ကျွန်တော်က ရင်းနှီးပြီးသူတစ်ယောက်လို သဘောထား
၍ နောက်ပြောင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်
မြင်လိုက်သည်ပဲ သစ်မန်ကျည်းပင် ကိုင်းထက်ပေါ်မှ မျောက်ညှိကြီး
တစ်ကောင် ဖြစ်ပေ၏။ လှသံကြားသဖြင့် မျောက်ညှိကြီး သစ်ကိုင်း
သစ်ခက်တို့ကြား ပုန်းကွယ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့မြင်လိုက်သည်ဆိုခြင်း
ကလည်း မျောက်ညှိကြီး၏အပြီး တွဲလောင်းကျနေသောကြောင့်
ဖြစ်ပေ၏။

‘မျောက်ချေးခါး ကောင်းကောင်းစားချင်လျှင်ဖြင့် ပစ်ချေ
ဗျာ၊ အကောင်ကြီးတယ်’

‘ဘယ်မှာတုံး’

ကျွန်တော်က မသိလိုက်ဘာသာ မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ကျားလေး တွေ့တာပဲ ပစ်လိုက်ချေဗျာ၊ ကျွန်တော် မျောက်
ချေးခါး လုပ်ပေးမယ်’

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ
ပြီး ကျားလေးက ပြုံးစိမ့်မျက်နှာပေးဖြင့်...

‘ကိုပိုက်က မတွေ့ဘူးလို့ ပြောလာတာကိုတော့ လက်မခံ
ချင်ဘဲ လက်ခံနိုင်ပေမင့် ကိုလင်းက မတွေ့ဘူးဆိုတာတော့ လုံးဝ
လက်မခံနိုင်ဘူးဗျ’လို့ ပြောလာလေတော့၏။

‘ဟင်...’

သူ သိနေပါကလား။

‘ကျွန်တော်က မတွေ့ဘူးလို့ မပြောပါဘူးဗျာ၊ ကျားလေး
က တွေ့ထားတာပဲလို့ ပြောတာပါဗျ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... နို့ဖြင့်လည်း
ကျည်နှစ်တောင့်တော့ ဖြန်းပစ်ရတော့မပေါ့’

ဟင်... ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။

‘ကျားလေးက လျှိုနေပြန်ပြီ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ကျားလေးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး...

‘ကျားလေးက လျှိုတာလား၊ မလျှိုတာလားဆိုတာ သိရ
တော့မှာပေါ့ဗျာ၊ လက်တွေ့ပြတာကောင်းပါတယ်’

‘ဒီနီး...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကျားလေးသည် မျောက်ကောင်ထံသို့ လှမ်းနိုးပစ်လိုက်

သည်ဆိုငြား သူပထမပစ်မှတ်သည် မျောက်ညှိကြီး၏ တွဲလောင်းကျ
နေသောအပြီးကို ဖြစ်ချေ၏။

မျောက်ညှိကြီး၏အပြီး ပြတ်ကျလာ၏။

မျောက်ညှိကြီးသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထိုကိုင်ထက်မှ
အခြားကိုင်ထက်သို့ ခုန်ကူးလိုက်ချေ၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။

မျောက်ညှိကြီး တစ်ဖက်သစ်ကိုင်သို့ မရောက်လိုက်ချေ။
မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျလာလေ၏။

ကျွန်တော် သို့ပြုမူလိုက်သည့် ကျားလေးကို စေ့စေ့ကြည့်
လိုက်မိ၏။

သူ့ကို ဘယ်လိုတွက်ဆရမည် မသိပါချေ။

ကျားလေးမျက်နှာ ဘယ်လိုကြောင့် ခက်ထန်သွားတာပါ
လိမ့်။

မနေ့က တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်တို့နှင့် ခင်မင်သည့်ပုံစံ၊
သူ့တွင် မရှိတော့ပါကလား။ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။
သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်မိချေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောရန် မျက်စိ
ပြလာချေပြီး ကျားလေးအား...

‘ကျွန်တော် မြင်ဖူးတဲ့ မုဆိုးတွေထဲမှာတော့ ကျားလေး
က အတော်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီဗျာ။ ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်ကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်
လေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျားလေး၏တုံ့ပြန်အပြုအမူ ကို

သိလိုသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေမိလေ၏။

‘ဟာ...’

ကျွန်တော်ထင်မှတ်ထားသလို ဥပေက္ခာပြုနေလိမ့်မည်
ဆိုငြား တကယ်တော့ ကျားလေးသည် လင်းမြင့်လှိုင် ကမ်းပေးသည့်
လက်ကို ဖမ်းဆင်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လာချေ၏။

မျက်နှာပြုံးချိုလာချေ၏။

ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါကလား။

‘ချီးမွမ်းတာ စောနေပါသေးတယ်’

သို့လည်း ပြောလာလေ၏။

‘ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သိန်းမောင်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲဗျာ’

‘ဟင်...’

ချစ်ထွန်းသည် ရုတ်ခြည်းသို့ စကားဝင်ပြောလာသဖြင့်
ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရပြန်၏။

ချစ်ထွန်း ပြောစကားကို ကျားလေး ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လာလေ
သည်လည်း သိချင်သည်ကြောင့် နားစွင့်ထားလိုက်လေ၏။

‘တောင်တစ်တောင်ထက် တစ်တောင်ပိုမြင့်တယ် ဆိုစကား
တယ်လေ၊ ရှိနိုင်ပါတယ် ကိုလင်းကသာ ကျွန်တော့်ကို ချီးမွမ်း
သွားတာ ဖြစ်မှာပါ’

သို့ ကျားလေး ပြောပုံအရ သိန်းမောင်ကို သူသိရှိထားပုံ
အတိုင်း ချေ။ ကျားလေးကိုတော့ဖြင့် သိန်းမောင်က သိထားလေသည်
ဆိုငြား ထိပ်တိုက်ကြုံဖူးသည်တော့ ရှိခဲ့မည်ပုံမပေါ်ချေ။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည်နေရာ
အားလိုက်ကြ၏။ မျောက်ညှိကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် အသား
သိမ်းသော်လည်းကောင်း၊ မျောက်ချေးခါးလုပ်၍သော်လည်းကောင်း

ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ဝတ်ပြုလေ၏။

ချစ်ထွန်းကတော့မူ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မျက်နှာသန့်မှုန့်
နေလေ၏။

‘ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာတုံး’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သိန်းမောင်ကို သတိရ
လို့ပါ။ ကျားလေးကိုတွေ့တော့ သူ့ကို သိပ်သတိရတယ်လေ’

‘ဟင်...’ သို့ပြောလာသည့် ချစ်ထွန်းတွင် မည်သည့်
ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေပါသနည်း။

သိန်းမောင်က ကျားလေးနှင့် လက်ရည်ယှဉ်ပြိုင်ချင်သည့်
ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍များလေလား။

‘နို့... မေးရပါဦးမယ်’

ကျွန်တော်က စကားစလိုက်ပြန်၏။

‘ပြောကြည့်လေ’

‘သိန်းမောင်နဲ့ ကျားလေး ဆုံဖူးလား၊ သိကျွမ်းကြသလား
ဘယ်လိုပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေလို့လဲ၊ ကျားလေးအကြောင်းရော ဘာ
တွေ သိထားသေးလဲ’

သို့ ကျွန်တော်က သိလိုသည်များကို တစ်ဆက်တည်းမေး
လိုက်၏။

‘သိချင်တာတွေ သိပ်များနေပါကလား’

‘ဒါပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်ပြောမယ်’

‘ပြောလေ’

‘ကျားလေးသတင်းက သည်တောထဲမှာ ပျံနေတာတွေ

‘အကောင်းတွေချည်းလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်မေးလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သို့ မေး
လိုက်ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိလိုက်၏။

သံဒင်းရွာသား ဒဂျီးနှင့် ပတ်သက်မှုအခြေခံ ဖြစ်ချိန်မည်။

မီးလောင်ကုန်ရွာသူကြီးပြောပုံအရ...

‘သည်ကောင် လက်ဖြောင့်သေနတ်သမားဖြစ်လိမ့်မယ်’
ဆိုသည့်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ကျားလေးကို သံသယဖြစ်နေ
သည်များလား။ ကျားလေးကလည်း တကယ်ပဲ လက်ဖြောင့်ပေသည်
မဟုတ်ပါကလား။

သို့ဆိုတော့ သိန်းမောင်ကိုရော တွက်လို့မရပေဘူးလား။

သိန်းမောင်သည်လည်း ခေသူမဟုတ်။

လက်ဖြောင့်သမား တစ်ယောက်ပင်။ သံသယရှိစရာ ဆိုပါ
လျှင် ကျားလေးထက် သိန်းမောင်ကို ပို၍သံသယရှိသင့်၏။ ဘယ့်
တွက်မှု ကျားလေးသည် စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းပုံရ၏။

မုဆိုးစည်းစောင့်ထိန်သူဆိုတော့ ကျည်တစ်တောင့်ကိုတော့
ဖြင့် လူသားချင်းအပေါ် အသုံးချလိမ့်မည်မဟုတ်။

မနုဿသားကောင်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကျားကောင်သတ္တဝါကိုတောင်မှ မဖြစ်မနေ မိမိအသက်အန္တရာယ်
ကြောင့် သတ်ဖြတ်လိုက်ရပေမင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ပြောလို့
မရဘူး ရှိသူပင်။ သို့ပေမင့်လို့ လူစိတ်ဆိုသည် မှန်းလို့မရသည်ပဲ။

သိန်းမောင်က မုဆိုးစည်းစောင့်ထိန်သူမဟုတ်။ သူတွင်
ခြင်းဆိုင်လိုသည့်စိတ် ရှိချေ၏။ ကျော်ကြားလိုသည့်စိတ် ရှိလေ၏။

ကျည်တစ်တောင့်ကို ပစ်စလက်ခတ် သုံးလိုက်ရမည်ကို ဝန်လေး
လှည့်သူ မဟုတ်ချေ။ နှမြောလိမ့်မည် မဟုတ်။



သံဒင်းရွာသား ဒဂျီးကို လက်ဖြောင့်သမားပစ်ခတ်သွားသည်။ သေချာလေခြင်းကြောင့် သည်တောတခွင်တွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သိရသလောက် မုဆိုးသိန်းမောင်နှင့် မုဆိုးကျားလေး သာရှိသည်ဟု အများကဆိုကြသလို ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သည်လည်း နှစ်ယောက်စလုံးအကြောင်း မျက်မြင်သိကျွမ်းခဲ့ရသည်ပဲ မဟုတ်ပါကလား။

ဖြစ်နိုင်ချေသည် သူတို့နှစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သည် လုပ်ကြံသူဖြစ်ဖို့သာ ရှိချေ၏။

သို့ကြောင့်...

“ကိုလင်း ဘာတွေတွေ့နေလဲ ကျွန်တော်သိတယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်မယ် တစ်ယောက်က သံဒင်းရွာသား ဒဂျီးကို လုပ်ကြံတဲ့ သူ သေချာတာပေါ့”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုညှိတ်လိုက်လေပြီး...

“နို့ပေမငဲ့လို့ ဘယ်သူဆိုတာတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး သည်တော့ အလိုက်အတိုက်နေပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရတာပေါ့”

သို့ပြောပြီး ကျားလေးရှိရာသို့ သွားလိုက်ကာ...

“စားသောက်ပြီးလျှင် ခရီးဆက်ချင်တယ်”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောဆိုလေသည်တွင် ကျားလေးက ဘာရယ်ကြောင့်မသိ တစ်ချက် မျက်နှာပျက်သွားလေပြီး...

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ လမ်းမခွဲခင် အမှတ်တရတွေ့ဆုံပွဲ လုပ်ခွင့် လိုက်တာဗျာ”

သို့ ညည်းညူပြောလာလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ဘက် တစ်ချက်လှည့်ပြီးပြီလေ

ချေပြီး ကျားလေးဘက် မျက်နှာပြန်မူလိုက်ကာ...

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီး” လို့ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟင်...”

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာကိုဆိုလိုတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မစဉ်းစား တတ်အောင်ပါကလား။

ကျားလေးသည် သို့ပြောပြီး စခန်းချနေရာလေးမှ ခပ်လှမ်း လှမ်းရှိ သစ်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက်သို့သွားကာ ကြွေကျ သစ်ဆိပ်သီး တို့ကို ကောက်နေလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော် နားသို့ ကပ်လာကာ...

“ကိုပိုက် သဘောမပေါက်ဘူးလား၊ သူ့ရဲ့ စွမ်းရည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်ရပြီလေ၊ မြင်ရအောင်လည်း သူ မျောက်ညှိကြီး တို့ ပစ်ပြတာလေ၊ သည်တော့ သူဆိုလိုချင်တာ ကျွန်တော်တို့ စွမ်းရည်ကို သိချင်တယ်ပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ...”

ကျွန်တော် ကျားလေးကို သို့စိတ်ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မထား။ တော့ သူ့အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန် ပေါ်လာချေပြီပဲ။

သို့ဆိုတော့ သံဒင်းရွာသား ဒဂျီးကို လုပ်ကြံသူဖြစ်နိုင်၏ သို့လို့ သူ့ကို ထည့်မတွက်၍ မရချေတော့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း သံသယရှိနေပုံပင်။

“ကိုလင်း ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“မီးစင်ကြည့်ကတာပေါ့ဗျာ၊ သူ သိချင်မြင်ချင်လျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းအစကို ထုတ်ပြရတော့မပေါ့၊ ဟင်း...”

ဟင်း...

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာသည်ကြောင့်...

“ငါတို့ သည်မယ် အမေတစ်ကောင်လောက် ပစ်ပြီးမှ ခရီးဆက်လျှင် ကောင်းမယ်လို့ တွက်လိုက်ပြီ၊ မင်းသဘော ဘယ်လိုတုံး” မေးလိုက်၏။

“ဟင်...”

ချစ်ထွန်း အံ့သြသွားပုံရချေ၏။

ပြီးလေမှ...

“ဪ... အင်း... ကောင်းတာပေါ့၊ ကျားလေးကတော့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ပါပဲဗျာ”

“မင်း ကျားလေးအကြောင်း ဘယ်လောက်သိထားတုံး”

လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်ဆက်တည်း မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“နာမည်ကြီး မှဆိုးတစ်ယောက်လေ၊ ပစ်မလွဲပေါ့”

“မင်းသူငယ်ချင်း သိန်းမောင်နဲ့ရော ဘယ်သူပိုသာမယ်ထင်သလဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ပေဘူးဗျ၊ သိန်းမောင်ကလည်း အင်မတန် လက်မှန်းတည့်သားကလား၊ နို့ပေမင့်လို့ ကျွန်တော် တစ်ပြောနိုင်တာရှိတယ်”

“ဟေ...”

“ပြောကြည့်လေ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံးက ချစ်ထွန်းဆီက ဘာသိရမလဲ စောင့်မျှော်နေမိကြလေ၏။

“သံဒင်းရွာသား ဒဂျီး လုပ်ကြံခံရတာ လက်ဖြောင့်သမား လက်ချက်ဆိုတော့ သည်နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင် ဘယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျားလေးပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ သိန်းမောင်က ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရှိနေတာပဲ”

သို့ ချစ်ထွန်းက အားတက်သရောပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိလေတော့၏။

“ငါမေးနေတာ ကျားလေးအကြောင်း ဘာသိထားလဲမေးတာလေ၊ ပြောဦးမှပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်နေနေပျက်သွားလေပြီး...

“သူ့ လက်ဖြောင့်သမားတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ သိတာပါ၊ သံဒင်းရွာသားဆိုတာတောင် တိတိပပမသိပါဘူး”

“ဟေ... နို့ဖြင့် မင်း ဘာလို့ သူ့ကို စွပ်စွဲစကားဆိုရတာလဲ၊ အဲလို ရမ်းသမ်းပြောလို့ မရဘူးကွ၊ အပြင်ပန်းကြည့်ပြီးလည်း မြင်မရပေဘူးကွ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေးလေ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာတုံး၊ ကျွန်တော် တောင်းတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟင်...”

ကျားလေး ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော်တို့နား ရောက်နေတာ

ကျွန်တော်တို့ ပြောနေသည်ကို ကြားများသွားလေပြီလား။

၇၇

ကျွန်တော် မလုံမလဲဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလိုက်၏။
လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလာချေ
ပြီး...

‘ယောက်ျားတွေ ပြောတာ အတင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သတင်း
ပါ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင် ဝန်ခံခြင်းလည်းမဟုတ်၊ ငြင်းပယ်
ခြင်းလည်းမဟုတ် ပြောလိုက်ချေ၏။

ကျားလေး နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် ရွဲ့လိုက်ကာ...

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ... အမှန်တရားဆိုတာမျိုးက
ဖုံးကွယ်လို့မရပေဘူးဗျ’

သို့ဆိုလျက် ချစ်ထွန်းကို စွေစောင်းကြည့်ကာ အနားမှ
ထွက်သွားလေတော့၏။

‘သူ ကြားများသွားလေလို့လား’

ကျွန်တော်က ညည်းသလိုနှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်
၏။

‘မကြားလောက်ပါဘူး’

‘နို့ပေမင်းလို့ သူပြောသွားတဲ့စကားကြီးက တစ်မျိုးကြီးပေစွ
ဗျ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒါ လူတွေရဲ့
သဘောသဘာဝပဲ၊ ကိုယ့်ဝမ်းနား ကိုယ်သိဆိုသလို၊ တကယ်တော့
ကိုယ်ဟာ ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲဆိုတာ ကိုယ်သာအသိဆုံးပေ
သည်တော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်သူရဲ့ ပြော
စကားတိုင်းကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်တတ်တာ သဘာဝပဲဗျ၊ တကယ်

တော့ သူက ဘာရယ်သဘောမဟုတ် ပြောသွားတာလေ၊ ကိုယ့်
လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံ ဖြစ်သွားရတာပေါ့’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ကျားလေးနောက် လိုက်သွား
ချေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျားလေးတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကမူပြောင်
ချနေရာလေးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကြကာ စကားစမြည်
ပြောနေလေတော့၏။ ဘာတွေပြောနေသည်ကိုတော့ဖြင့် မသိပါချေ။

ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ကျားလေးတစ်
ယောက် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ယန်ရနေပုံပင်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဟား
ဆီတ်ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ပင် ကြားလိုက်ရ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချစ်ထွန်းဘက်လှည့်လိုက်
...

‘သည်ပတ်ဝန်းကျင် လှေလာရအောင်’ ဆိုလျက် ချစ်ထွန်း
အတူ စခန်းနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့နေသည်တွင်...

‘ဘယ်သွားကြမလို့တုံး’
လင်းမြင့်လှိုင်က လှမ်းအော်မေးလေ၏။ သို့ကြောင့်...

‘ဟိုနား သည်နား’လို့သာ ပြောလိုက်၏။

‘မသွားနဲ့တော့၊ ခုပဲ ခရီးဆက်ကြရမယ်’
ကျားလေးက ပြောလာ၏။

ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဝေခွဲမရစွာ
နေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့နက်ဖြန် ကင်းမတီးရွာလမ်းပေါ်ကို အရောက်

www.burmeseclassic.com

မသွားနိုင်မယ့်အတူတူ နက်ဖြန်ကျမှ တစ်ထောက်နား အရောက်ဆက်
သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလို့လေ'

'ဟင်...'

'နို့ဖြင့် ကိုလင်းတို့ သည်နေရာတစ်ဝိုက် အမဲပစ်ထွက်ဖို့
ရှိတာ မဟုတ်လား'

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

'အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျန်ပါသေးတယ်၊ သည်
ကနေ တစ်နေရာမယ် ညအိပ်ခန်းချမယ်၊ ကြိုသလိုပေါ့၊ အဲ...
သွားလာရင်း အမဲပစ်သွားကြတာပေါ့ဗျာ၊ စားသောက်ပြီးလျှင် ခရီး
ဆက်ကြမယ်ပေါ့'

'ကောင်းပြီလေ'

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်ကင်သားမီကင်နှင့် စား
သောက်လိုက်ကြပြီး အချိန်သည်လည်း နေ့ခင်းပိုင်းသာ ဖြစ်လေခြင်း
ကြောင့် ထိုနေရာလေးမှ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြပြန်တော့၏။

သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ဝါးတောတစ်ခုသို့ ရောက်
လာ၏။ ဆင်စားကျက် ဖြစ်ချိန်မည်။ ဝါးတို့ လဲပြီနေ၏။ ကွဲအက်
နေ၏။ ဆင်ချေးပုံတို့ မြောက်မြားစွာ တွေ့ရလေ၏။

သို့ဆိုတော့ လွန်ခဲ့သောသုံးရက်လောက်က တောဆင်ရိုင်း
တစ်အုပ် သည်ဝါးတောရောက်လာသည်ကို တွက်၍ရလိုက်၏။

'တောဆင်နဲ့ တိုးမှဖြင့် မလွယ်ဘူးနော်'

ချစ်ထွန်းက ပြောလေ၏။

'သည်ဝါးတောမယ် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တောဆင်ရိုင်းနဲ့

တိုးစရာအကြောင်း မရှိလောက်ပါဘူးဗျာ'

သို့ ကျားလေးက ပြောလေ၏။

'အာ... ဒါ ဝါးတော၊ ဆင်ကောင်တွေ စားကျက်လေ
ဗျာ'

ချစ်ထွန်းက သို့ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျားလေးသည်
ခပ်ညင်းညင်း ရယ်လိုက်လေပြီး...

'ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... တောဆင်ရိုင်း
ကောင်တွေက စားကျက်ချပြီးသားနေရာကို ထပ်လာရိုးထုံးမရှိတူးဗျ။
သည်ကောင်တွေ ရှေ့ဆက်သွားနေတာပဲရှိလိမ့်မယ်'

သို့ ပြောလိုက်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ကို
ခြုံပြလာချေလေ၏။

တကယ်တော့ ကျားလေးသည် မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်ကို ဝန်ခံလိုက်သောစကား ဖြစ်ချေလေ၏။

တောဆင်ရိုင်းတို့အကြောင်း ဂဗဗနဏမသိသည့် ချစ်ထွန်း
တော့မှ သဘောပေါက်ချင်မှ ပေါက်ပေလိမ့်မည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတောအတွင်း ဝါးကွဲ
တို့ကို ရှောင်လွှဲ၍ လျှောက်နေကြရာမှ...

'ဟိုရှေ့မယ် ဂျီ(ချေ)လေးတစ်ကောင်ဗျ'
မျက်လုံးလျှင်သော ကျားလေးပါကလား။ အတော်လှမ်း

ထွက်၍ ဂျီကောင်လေး ရှိနေသည်ကြောင့်...

'ကျွန်တော်တို့ ရှေ့လှမ်းလှမ်းထပ်ထိုးသွားပြီးမှ ပစ်လျှင်
ကောင်းမယ်'

ကျားလေးက ပြောလာ၏။
သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က...

'ဒါ ဝါးတောဆိုတော့ ဂျီကောင်လေးကလည်း ကျွန်တော်
တို့ လှမ်းမြင်နိုင်တယ်၊ အနား သိပ်အကပ်ခံလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး'

‘ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကို ပညာစမ်းချင်တာတော့
မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော်က ဂျီ(ချေ)သားကို နှစ်သက်လွန်းလို့ပါ။
ဟဲ... ဟဲ...’

သို့ ပြောလာသည့် ကျားလေးကို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးဖြဲ
လိုက်ချေပြီး...

‘နို့ဖြင့်လည်း ကျားလေးတို့ သည်မယ်နေခဲ့ကြချေ၊ သည်
နားမယ် ပုန်းကွယ်နေမယ်ဆိုလျှင် ဂျီကောင်လေး လုံးဝမြင်နိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိဘူး’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့မေမင့်လို့ မိတ်ဆွေကိုတော့ သတိ
ပေးလိုက်ရဦးမယ်’

‘ပြောလေ’

‘ခင်ဗျား ပုန်းကွယ်သွားနိုင်လျှင် ဟိုရှေ့နားက ချုံပုတ်လေး
နားလောက်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီရှေ့တစ်လျှောက် ကွင်းလိုဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး ဂျီကောင်လေးနား သွားလို့ရမှာတုံး၊ အဲဒီနေရာက လှမ်း
ပစ်မယ်ဆိုလျှင်လည်း မဆေးလွန်းဘူးလား၊ စနိုက်ပါရှိလျှင်တော့
ဟုတ်တာပေါ့’

သို့ ကျားလေးက ပြောလာသည်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က သူ
ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်လေပြီး...

‘ဂျီကောင်လေး သည်အလာကို စောင့်ပစ်လို့ပါတယ်’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံးဗျာ၊ သူမျက်နှာမူနေတာ တော
ဘက်လေ၊ အဲဒီဘက်ကို သူသွားမယ့်သဘောမေ့မလျှီ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါ ကျွန်တော် နားလည်တယ်’

သို့ဆိုလျှင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ဆိတ်ငြိ
စွာ နေရစ်ခဲ့ရန် အချက်ပြလာချေပြီး သူသည် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း

ချုံပုတ်သို့ တိုးကပ်သွားလိုက်လေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် သူ ပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုလုပ်မည်ကို စောင့်ဆိုင်း
ကြည့်နေကြလေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ချုံပုတ်နောက်ငွေ့ယံသို့ ရောက်
သွားချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ကျောပေးအနေအထားဖြင့် ရှေ့လှမ်းလှမ်း
ရှိ ဂျီကောင်လေးကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေလေ၏။

အတန်ကြာတွင်...

‘ဝီးလ်...’

‘ဝီးလ်...’

‘ဝီးလ်...’

လင်းမြင့်လှိုင်ဆီမှ ဂျီ(ချေ)အော်သံ ပေါ်ထွက်လာလေမှ
ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားရချေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဖက်စုပ်နေပါကလား။

ဂျီကောင်လေးကို ဖက်စုပ်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ခပ်ဆေးဆေးတွင်ရှိ ချေကောင်လေးသည် ဖက်စုပ်အသံကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လာချေ၏။ နားရွက်ထောင်မတ်
လို့လာချေ၏။

‘ဟာ... ဟုတ်ပြီ’

ဂျီကောင်လေးသည် ထိုနေရာလေးမှ လင်းမြင့်လှိုင် ပုန်း
ကွယ်နေရာ ချုံပုတ်ပင်ဆီသို့ ကခုန်ပေါက်ပြေးလာလေတော့၏။

ကျွန်တော် ကျားလေးတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျားလေး မျက်နှာပြင်တွင် ကျေနပ်ပီတိ ပေါ်ပြောနေချေ
တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း အထင်ကြီးလေးစားစွာ ကြည့်နေ

လေတော့၏။

ကျားလေးက လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ဂျီ(ချေ)ကောင် သူ့နားရောက်လေမှ သေနတ်ဖြင့် ကပျာကသီ လှမ်းပစ်မည့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေပုံရသဖြင့်...

‘ဒိန်း...’

ဂျီကောင်လေး လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက် အလာကို ကျွန်တော် မစောင့်တော့ပါချေ။ သေနတ်တစ်ကမ်းအကွာ လောက် ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

ကျားလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အပြုအမူကို နားမလည် နိုင်သလို ဖြစ်သွားပုံရချေ၏။

ကျွန်တော့်ပစ်ချက် မလွဲပါချေ။

ကဆုန်ပေါက်ပြေးလာသော ဂျီကောင်လေး တစ်စွေအခုန် မြေပြင်နှင့် သူ့ခြေလွတ်သွားသည့် အနိုက်အတန်လေးမှာပင် အောက် ခြေလွတ်သွားရာမှ သူ၏ခြေအစုံသည် မြေပြင်နှင့် ပြန်တွေ့ထိခြင်း မရှိလေဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့်သာ တွေ့ထိခဲ့ရလေတော့၏။

‘ဟာ...’

ကျားလေးတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေတော့ ၏။ အံ့အားသင့်မျက်နှာဖြင့် တွေ့၍ကြည့်လာချေ၏။

ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်ကာ...

‘ကိုလင်းကိုတော့ ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်’

‘ရပါတယ် ကိုပိုက်ရယ်၊ နောင်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေး ရလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်ပစ်ပါ့မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာချေ၏။



‘ကျွန်တော်တို့မယ် မလိုအပ်ဘဲ ရိက္ခာတွေများနေလျှင်ဖြင့် လည်း မကောင်းပါဘူးဗျာ’

သို့ ကျားလေးက ပြောလာချေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင်လည်း အထင်တကြီး တလေးတစား ဖြစ်သွားပုံရချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂျီကောင်လေးကို သွားရောက်ကောက် ယူ၍ ထိုနေရာလေးမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်ချေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တစ်မိုင်လောက်သွားပြီးလျှင် စခန်းချဖို့ စီစဉ်လိုက်တာပေါ့’

သို့ ကျားလေးက ပြောကာ ရှေ့မှဦးဆောင် တောတိုးသွား လေတော့သည်။

ပျဉ်းကတိုးတောစပ်သို့ ရောက်သည်တွင် စခန်းချရန် စီစဉ် လိုက်ကြ၏။ ဝါးတောနှင့်ပျဉ်းကတိုးတောအစပ်တွင် မြောင်လေး ချီချေ၏။ ရေခန်းနေပြီဖြစ်၏။

ပျဉ်းကတိုးတောနှင့် ဝါးတောအစပ် မြောင်လေးခြားလေ ခြင်းကြောင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တောင်ကြောဟု ဆိုရချိန်မည်။ သို့သော် မြေပြန့်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တစ်ကြောတည်းဟု ထင်ရလေ ၏။

‘ဝါးတောအခြမ်းဘက်မယ် စခန်းချတာပေါ့’

စခန်းဟုသာ ဆိုကြ၏။ ခေတ္တနားနေသည့်နေရာသာလျှင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ထွန်းသည် မြောင်လေးတစ်ဖက် ပျဉ်း ကတိုးဘက်ခြမ်းသို့သွားကာ သစ်ကိုင်းခြောက်၊ သစ်တုံးခြောက်များ ထို စုဆောင်းလိုက်ကြ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျားလေးသည် မြောင်

အတွင်း စုန်ဆင်းသွားကြကာ ရေရှာ၍ ထိုနားတွင်ပင် ဂျီကောင်လေးကို အသားဖျက်ရန်အလို့ငှာ ထမ်းပိုးသွားကြ၏။

မကြာမီ ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ထွန်းတို့သည် စခန်းချမည့် နေရာလေးတွင် ထင်းပုံကြီးကို စုဆောင်းပြီးဖြစ်လေ၏။

ပြီးနောက် နေရာထိုင်ခင်းအလို့ငှာ ဝါးတောအတွင်း ပေါက်လျက်ရှိသည့် စင်ပြွန်းပင်တစ်ပင် အောက်ခြေကို ရှင်းလိုက်ကြ၏။

“ဒိန်း...”

သို့ရှိစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ဆင်းသွားသည့်ဘက်မှ ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ ကြားလိုက်သဖြင့်...

“လင်းမြင့်လှိုင်တို့ ပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

ချစ်ထွန်းက ပြော၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်စကား ပြောလိုက်၏။

“ဘာလို့တုံး”

“တကယ်တော့ ဆေနတ်သံက ရှေ့ပျဉ်းကတိုး တောအစစ်လောက်ဆီက ထွက်လာတာ”

“နားကြားများ လွှဲသလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ အဲဒီ ပျဉ်းကတိုးတောစစ်က မီးခွင့်လေးကို ငါတွေ့လိုက်လို့ အတပ်ပြောလိုက်တာ”

“ဟင်...”

“ဒိန်း...”

“ဟင်...”

ကြားရပြန်ချေပြီ တစ်ချက်။ သည်အသံကတော့မူ မြောင်အတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်ချေ၏။

ပျဉ်းကတိုးတောဘက်မှ တစ်ရှူးတိုးပြေးလွှားသံကိုလည်း ကြားလိုက် မြင်လိုက်၏။

“ဘာတွေများ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားရသည်ကြောင့် ဆေနတ်ကို ဆွဲ၍ လင်းမြင့်လှိုင်တို့နောက် လိုက်သွားလေ၏။

မြောင်လေးအဆုံး ချောင်းငယ်တစ်ခုတွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျားလေးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျားလေးကို ဆွဲထုတ်နေလေ၏။ ကျားလေးသည် ရုန်းကန်နေလေ၏။ သို့ကြောင့်...

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာတုံး”

သို့ မေးရင်း သူတို့အနား သွားလိုက်၏။

“မပြောချင်ပါဘူး ကိုပိုက်ရယ်၊ ဘယ်သူကောင်းသားမှန်း မသိ၊ ကျွန်တော်တို့ကို တမင်သက်သက်ပစ်တာပဲလား၊ မတော်တဆ ချော်ထွက်လာလေပဲလားမသိ၊ ကျည်တစ်တောင့် ထွက်လာတယ်ဗျာ၊ ကျားလေး ကံသီမေလို့ ကျည်က သူနဲ့ဘေး တစ်တောင် အကွာကနေ ဖြတ်သွားတယ်လေ”

“ဟင်...”

ကျွန်တော် ကျားလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျားလေး လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်နေပုံပင်။

“ဒါ သက်သက် ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်တာဗျ”

“ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပါ၊ သားကောင်ကိုပစ်ရင်း ချော်ထွက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ အဲလိုမထင်ဘူး၊ တမင်သက်သက် ပစ်

တာပဲဖြစ်မယ်။ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ချက်ပြန်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ ဟွန်း... ဘယ်နေရာမယ်ရှိမှန်း သိလျှင်ဖြင့် အလွတ်မပေးဘူးဗျာ၊ တောက်...

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလာချေ၏။

ကျွန်တော် ကျားလေးလက်ကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ-

‘အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့မရပါဘူး၊ သူ ဘယ်သူဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။ သည်တစ်ကြောမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သူပဲရှိနိုင်တာကလား၊ ကဲပါ... ကျားလေးရာ၊ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ သူ့ကိုလည်း ကိုယ်သိတာ မဟုတ်၊ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုသိတာ မဟုတ်ဘဲ၊ သည်တော့ တမင်သက်သက်ပစ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သားကောင်ကိုပစ်ရင်း ချော်ထွက်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားမယ်ကော ကျွန်တော်တို့မှာပါ ရန်သူဆိုတာမှ မရှိခဲ့တာချည်း၊ ဟုတ်တယ်လား’

ကျားလေးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေရင်း...

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ရှိစေတော့ ဆိုလျက် မဲ့ပြီးလေး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ကာ ဂျီကောင်ကို အသားဖျက်နေလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ကိုအကူအညီပေးရန် လိုက်သွားချေလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အသားဖျက်ပြီး တံစို့များထိုးပြီးသည်တွင် စခန်းနေရာလေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

“ဟင်...”

စခန်းနေရာတွင် ချစ်ထွန်း ရှိမနေပါချေ။ ဘယ်ထွက်သွားတာပါလိမ့်။ စခန်းနေရာတွင် သူ့ကိုင် စားရှိမနေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်သည်ကြောင့် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွက်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်သား မီးကင်ထားစဉ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကြကာ စကားစမြည် ပြောနေကြတော့၏။

ပြောကောင်းကောင်းနှင့် ပြောနေကြရာ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်ကြရချေ၏။

ဂျီကောင် မီးကင်သားပင် စားရန်အလို့ငှာ ကျက်လေပြီ ဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်လိုက်ပြန်၏။

သူ တစ်မော့သောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို လှမ်းပေးလာ၏။ ကျွန်တော်က လက်ဆင့်ကမ်း ကျားလေးကို ပေးလိုက်၏။

‘ရှေ့တစ်ကြောဆင်းပြီး မြှောင်နှစ်မြှောင်လောက်ဖြတ်ပြီး သျှင်တော့ ကင်မတီးသွားလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်နေပါပြီ’

သို့ ကျားလေးက ပြောပြီးသည်နှင့် ဝီစကီပြားလေးကို အော့သောက်လိုက်ချေ၏။

‘ချစ်ထွန်းလည်း ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး’

ကျွန်တော်က တမ်းတမ်းတတ ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် ကျားလေးက ကျွန်တော်ကို ကြည့်လာချေပြီး

‘ချစ်ထွန်းနဲ့ အတော်ရင်းနှီးလား’

မေးလာလေ၏။

‘အထက်တန်းကျောင်းတန်းက သူငယ်ချင်းပါ’

‘သူလည်း မုဆိုးပေပဲလား’

‘ဟင်အင်း’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်သေနတ်ပစ်ကျွမ်းပါ့မလဲ’

သို့မေးပြီး ကျွန်တော်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လာချေလေ၏။

“သူကတော့ ဓားမတိုတစ်ချောင်းနဲ့ တောထဲလျှောက်သွား
နေပေမင် သူ့မယ် သုတ်ကိုင်းကြီးတွေပါတယ်၊ ငါးဝုံးတွေပါတယ်၊
သည်လောက်ပါပဲ၊ အရင်ကတော့ အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင် သူ့မယ်
ရှိတယ်၊ နောင်တော့ ဘယ်ရောက်လို့ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး”
သို့ ကျွန်တော်က ချစ်ထွန်းအကြောင်း သိသလောက် ပြော
လိုက်၏။

“နို့ဖြင့် သူက သေနတ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်လောက်
ဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

ကျားလေးသည် ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ယုံ၊ မယုံတော့
ဖြင့် မသိ။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို
စဉ်းစားမိသွားဟန် တူချေ၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“သေချာရဲ့လား”

“ဟာ... သိပ်သေချာတာပေါ့”

ကျားလေး ဘာလို့များ ချစ်ထွန်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာ
ပါလိမ့်။ မဟုတ်မှလွဲ၊ စောစောက သေနတ်ဖြင့်ပစ်လိုက်သူက
ချစ်ထွန်းလို့များ ထင်နေလို့များလေလား။ သူထင်လည်း ထင်စရာပေ
ပဲပေါ့။ စခန်းတွင် ချစ်ထွန်း ရှိမနေပေဘဲကိုး။ သေနတ်သံပေါ်ထွက်
လာစဉ် ကျွန်တော်နှင့် အတူတူရှိနေကြောင်းကို မသိ၍ဖြစ်မည်။
သို့ကြောင့် ကျားလေးတို့ကို ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သေနတ်သံထွက်
လာတုန်းက ချစ်ထွန်း ကျွန်တော်နဲ့တူတူရှိနေပြီး ကျွန်တော်လည်း
ကျားလေးတို့ဆီ ထွက်လာတော့ သူစခန်းမှာ ကျန်ခဲ့သေးတယ်၊
ဘယ်အချိန်က အပြင်ထွက်သွားလဲတော့ မသိဘူး”

“သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း...

“ချစ်ထွန်းမယ် သေနတ်မရှိဘူးလေ”

သို့ ဝင်ပြောလာချေ၏။

“ဟော... ဟိုမယ် ချစ်ထွန်းပြန်လာပြီ”

ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ပျဉ်းကတိုး
တောင်မှ ထွက်လာချေ၏။ သူလက်ထဲတွင် ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်
ပါလာ၏။

“ဖွတ်လိုက်တာလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ကျားလေးက ချစ်ထွန်းကို အသေအချာကြည့်နေလေပြီး-

“ဖွတ်ကို ဓားနဲ့လိုက်ခတ်တာလား”

သို့အမေးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ ကျား

လေး ချစ်ထွန်းအပေါ် ဘယ်လိုမြင်နေသည်၊ သဘောထားလေသည်
မသိတော့ချေ။

ကျွန်တော့သဘောပြောရလျှင် ကျားလေး လွန်လွန်းသည်

ထင်မိ၏။

“ဓားကိုင်ပြီးသွားတော့ ဓားနဲ့လိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမင်

သည်ဖွတ်ကို ကျွန်တော်ရလိုက်တာ ကျောက်ခဲနဲ့ပစ်ခတ်ပြီး

သိတယ်”

သို့ပြောပြီး ချစ်ထွန်းသည် ကျားလေးကိုကြည့်ကာ ရွဲ့ရွဲ့

ပြုံးလိုက်ချေ၏။ ကျားလေးကလည်း မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်

“ကဲ... ချစ်ထွန်း မင်းဖွတ်ကောင်ကို ထားလိုက်ပါဣ၊

လာလေ... စားချေ့

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ပုပ်သွားမှာပေါ့၊ ဒါလေး အရေဆုတ်တာ မကြာပါဘူး”

သို့ဆိုလျက် ဖွတ်ကောင်ကို အရေဆုတ်နေလေတော့၏။ အတန်ကြာတွင် ဖွတ်ကောင်သည်လည်း တံစို့ထိုးမီးကင်ဘဝ ရောက် သွားလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စားရင်းသောက်ရင်း ရောက် တတ်ရာရာ စကားတို့ကို ပြောဆိုကြလေ၏။

“ဒိန်း...”

“ဟင်...” သေနတ်သံတစ်ချက် ပျဉ်းကတိုးတော့ဘက်က ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

“ဟိုသူကောင်းသား ပစ်တာပဲဖြစ်မယ်”

ကျားလေးက ပြော၏။

“ဘယ်သူ ပစ်တာလဲ”

ချစ်ထွန်းက မေးလေ၏။

“ဘယ်သူရှိရမှာတဲ့၊ ငါတို့ကို သေနတ်နှံချောင်းပစ်သွားတဲ့ ကောင်ပေါ့”

“ဘာ...”

ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် အံ့သြသွားပုံရချေ၏။ အင်းလေ... သည်အကြောင်းကို သူကမူ မသိသေးတာချည်း။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် က အကြောင်းစုံ ကြားဝင်ပြောပြလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဘာကွ...”

ကျားလေးက ချစ်ထွန်းကို မာဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြော

လိုက်၏။

“သားကောင်ကိုပစ်ရင်း လွဲချော်လာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ချစ်ထွန်းကလည်း ဘုဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလာ ချေ၏။ သို့ကြောင့်...

“ကဲပါ... သည်ကိစ္စ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဘယ်တော့ လောက် ခရီးထွက်ကြမှာတဲ့”

“အေးအေးလူလူပေါ့” ကျားလေးက ပြောလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ကို ကျောမှီကာ ဗျတ်လုံးအစုံကို ပိတ်လိုက်ကာ မှိန်းနေလိုက်တော့၏။ သည်ကြားမှ ဝင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိချေ။

“ကိုယ့်က... ထ၊ သွားမယ်” သို့အသံနှင့်အတူ လင်းမြင့်လှိုင် ၏ ပုတ်ခတ်နှိုးလာလေမှ နိုးလာရချေ၏။

“သည်ကနေပဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ကင်းမတီးရွာ ငမ်းမကြီးဆီအရောက် ပို့ပေးမယ်၊ ကြားမှာ ဘာအနှောင့်အယှက် မရှိလျှင်ပေါ့ဗျာ”

အလိုလေးဗျာ... ကျားလေး ဘာကို ပြောလိုက်တာပါ သိမှီ သည်လစ်သည်ခရီးက ဘယ်လိုလုပ် အနှောင့်အယှက်ပြဿနာ ရှိမှာတဲ့။ ကျားလေးက ဘာကို စိုးရိမ်နေပါလိမ့်။ စောစောက သေနတ်နဲ့ ပစ်သွားခြင်းကို ဆိုလိုသည်များလား။ ထိုသည်ကိုပဲ သံသယဖြစ်နေသည်များလား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်တော့ ပြီးသို့မထင်ချေ။ သားကောင်ကိုပစ်ရင်း ချော်ထွက်လာခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ များပေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော့်နယ်ပင် ဘုဆတ်ထားပေလိမ့်မည်။ ကျားလေးတစ်ယောက် အလွန်ပင် အစွဲ

လမ်းကြီးကာ သံသယစိတ် ဖြစ်နေခြင်းများလေလား။ သို့မှမဟုတ် ကျားလေး ဘာတွေသိထားသည်လဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ပြီးတော့ သူ တစ်ချိန်လုံး ချစ်ထွန်းကို သံသယဖြစ်နေပုံပင်။ ကျားလေး စိတ်ကုန်းမာရေးရော ကောင်းပါသေးရဲ့လား။

ကျွန်တော် သို့တွေးရင်း လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလေချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျားလေး ဦးဆောင်မှုဖြင့် တိုစခန်းနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်ဆိုရာ၌ ပျဉ်းကတိုးတော တိုးဝင်ကြ မည်ထင်ပေမည် ကျွန်တော်တို့တိုမြောင်လေးအတိုင်း စုန်ဆင်းသွား ရလေခြင်းဖြစ်ချေ၏။

မြောင်လေးသည် မြောင်ကြပ်ဖြစ်ငြား မကြာလိုက်သော အချိန်လေးတွင် ချောင်းလေးသို့ ရောက်လာ၏။

သဲချောင်းဟု ပြောရခိုမည်။ ရေစီးမရှိဆိုပေမည် ခြေမျက်စိ သာသာ ရှေးစပ်စပ်ရှိချေ၏။ အချို့သောနေရာများတွင် အိုင်ငယ်လေး များ ဖြစ်နေချေ၏။ ရေအိုင်ဆိုငြား ခြေသလုံးသာသာ ရေတို့သာ ရှိချေ၏။ ချောင်းငယ်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ သစ်ပင်တို့မှ ကြွေကု သစ်ရွက်တို့သည် ရေအိုင်ကိုလွှမ်းမိုးနေခြင်းက များလေ၏။ သို့ကြောင့် ဖက်ပုပ်ရေသာလျှင် ရှိချေ၏။ လောက်လန်းနှင့် ခြင်ပုန်းများ ရေပဲ လျက်ရှိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လေတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရေအိုင်တွင်း ခြေမချဖြစ်ရန် အလို့ငှာ သတိထား နေကြရ၏။

ချောင်းအတွင်း ရနံ့သည် မကောင်း။

‘ကျွန်တော်တို့ ချောင်းကမ်းပေါ်ကနေ တက်လျှောက်လျှင် ကောင်းမယ်’

ကျွန်တော်က အကြံပြုလိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း သွားတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် ကျားလေးသည် ချောင်းကမ်းပေါ်သို့ ဖက် ထွယ်တက်လိုက်ချေ၏။ ချောင်းကမ်းပေါ်တွင် ကြိမ်အုံပင်တို့ မြောက် ခြားစွာရှိသည်ကြောင့် တိုးရေတက်ရချေ၏။

ကြိမ်အုံပင်တို့ လွန်လေမှ ဝါးရုံတောဆိုသည်ကို သိရချေ၏။ ဆိုဝါးရုံတောအတွင်း ငှက်ချေးများ တွေ့သဖြင့် ချစ်ထွန်းက...

‘သည်နေရာမယ် ငှက်အိပ်တန်းရှိတယ်၊ ညဘက် လာပစ် တွင် အတော်လေးရမှာပဲ’

သို့ပြောလာသည့် ချစ်ထွန်းကို ကျားလေးက တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘တကယ်ပဲ ငှက်လည်းပစ်တာပဲလား’

‘ဖွတ်လည်း လိုက်တယ်၊ ယုန်လည်း ထောင်တယ်၊ ငှက် လည်း ထောင်တယ်၊ ငါးလည်း များတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မုဆိုး ပေါ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ညဘက် ငှက်အိပ်တန်းလာပစ်တယ်ဆိုတဲ့ ငါးကိုလည်း အထင်မသေနဲ့ဗျ၊ တော်ရုံလူ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူ့တွက် အတိုင်းက အမြဲတမ်း လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိတယ်လေ၊ ကျွန်တော် သတိဆိုလိုချင်တာရော သိရဲ့လား’

သို့ ချစ်ထွန်းက ကျားလေးကို ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဆိုလိုချင်တာက ခုထိ ကျားဆစ်မင်းထုပ် မဖြစ်သေးဘူး၊ ဆိုတာပေါ့ ဟုတ်လား’

‘သေနတ်ကိုင်မုဆိုးလည်း သိသားကလား၊ ဟုတ်တယ်’



ဗျာ... ကျားကောင်ရဲ့အန္တရာယ်က အမြဲရှိသားကလား၊ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော်က သဘောကျနေတာလေ၊ ကြီးတန်းလမ်းလျှောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ...

သို့ ပြောလာသည့်၊ ပြောတတ်သည့် ချစ်ထွန်းကို ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ကြည့်နေမိလေ၏။

“မင်းကို ငါ သဘောကျတယ်၊ သေနတ်ပစ်သင်ပေးမယ်”

အလိုလေးဗျာ... ကျားလေး ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွားလေသည် မသိ။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမင့်လို့ ကျွန်တော်တို့က မကြာခင် လမ်းခွဲရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး”

သို့လည်း ဟုတ်ပေသားကလား။ သို့ပေမင့် ကျားလေးက သွားနေသောခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်လေပြီး-

“ရတုန်းရခိုက် အချိန်ကလေးပေါ့”

သို့ ပြောလာသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်လာချေပြီး...

“ကျွန်တော်တို့အတွက် အရေးကြီးတာက ကင်းမတီးရွာ ပြန်ရောက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်လား”

“ပျောက်...”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် စကားဆုံးသည်နှင့် ကျားလေးသည် လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်လေပြီး...

“ကောင်းတာပေါ့၊ နို့ပေမင့်လို့ ခရီးစဉ်ကိုတော့ မဖျက်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ နားနားနေနေ သွားကြတာပေါ့”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... ကိုကျားအေးက ကျွန်တို့ သေနတ်ပစ်သင်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုစကြတော့”

ချစ်ထွန်းက မေးလိုက်၏။

“သေနတ်ပစ်သင်တာက ခဏဇေးပါ၊ နို့ပေမင့်လို့ သေနတ်သမားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ကတော့ တစ်သက်လုံး သေနတ်နဲ့ လက် မပြတ်ရှိပေမင့်လည်း မလွယ်လှချေဘူးဗျာ၊ တချို့က ပြောကြတယ်၊ လက်ညှိုးလေး ကွေးလိုက်ရုံပဲတဲ့၊ မဟုတ်နိုင်ပေဘူးဗျာ၊ သေနတ်သမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့က စိတ်ဓာတ်က အရေးကြီးဆုံးပဲလို့ ကျုပ်တော့ ထင်တာပဲ၊ စိတ်ကောင်းလျှင်ဖြင့် သေနတ်သမားကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လက်မှန်းတည့်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်၊ စိတ်တည့်ငြိမ်အောင် ထားတတ်ရမယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သေနတ်သမားကောင်း မဖြစ်ချေဘူးလေ”

“ဟုတ်...”

“အေးပါ... နောင်မှ ဒါတွေ အပြည့်အစုံဆက်ပြောမယ်၊ သောလောဆယ်တော့ မင်းကို သေနတ်ပစ်နည်းကို အရင်သင်ပေးမယ်”

သို့ပြောပြီး ကျားလေးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိ ပျဉ်းမပင်ကြီးပင်တစ်ပင်အောက်သို့သွားကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်၏။

သည်လမ်းခရီးအကြောင်း သူ့သာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပေသမို့ နှုတ်ခြည်းနားလိုက်ပေမင့် ကျွန်တော်တို့ ကင်းမတီးရွာ လမ်းမကြိုရာသို့ ယနေ့ ညနေဦးလေးပိုင်းလောက် ရောက်သွားနိုင်သည်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်လိုက်၏။

“ကဲ... ချစ်ထွန်း၊ သည်လာထိုင်ချေကွာ၊ သေနတ်ကိုပဲ”

“ပစ်နည်း သင်ပေးမလို့”

“အာ... ကျေးဇူးကမ္ဘာ”

သို့ဆိုလျက် ချစ်ထွန်းသည် ကျားလေးထံသို့ ရောက်သွား

လေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျွန်းပင်ပျိုလေးတစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်မစ် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

‘ရှောလေ... ကိုပိုက်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကီပြားလေးကို ထုတ်ပေးလာလေ၏။

ကျွန်တော်က မော့မသောက်သေးဘဲ ကျားလေးဘက် လှည့်ကြည့် ခြောက်ပြလိုက်၏။

ကျားလေးက ခေါင်းခါ၏။ ချစ်ထွန်းက ထိုနေရာလေးမှ ထမည်လုပ်သည်ကြောင့် ကျားလေးက လက်ကိုဖမ်းဆုပ်လိုက်ချေပြီး-

‘မင်း သင်တန်းသားဖြစ်သွားပြီလေ၊ သင်တန်းချိန်မှာ ဒါမျိုး တွေ လုပ်လို့မရဘူး’

သို့ ပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ကျားလေးအနား ပြန် ထိုင်လိုက်ရတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီသောက် ရင်း သူတို့ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက်မိ၏။

ချစ်ထွန်းလက်ထဲတွင် သေနတ်ရောက်သွားလေပြီ ဖြစ်၏။

‘ချောက်...’

‘ချောက်...’

‘ချောက်...’

ကျည်ထုတ်ထားသော သေနတ်ကို တချောက်ချောက်ဖြင့် ပစ်ခတ်နေလေ၏။ အတန်ကြာလေးမှ ကျားလေးက သူ့ကို ကျည် တစ်တောင့် ကမ်းပေးလိုက်၏။

‘ပစ်ကြည့်လေ’ သို့ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် ချစ်ထွန်းသည် ကျားလေး ကမ်းပေးလာသည့်

ကျည်ဆန်ကို ရုတ်ခြည်းယူလိုက်ချေပြီး ကျည်အိမ်အတွင်းသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ချစ်ထွန်းကိုကြည့်ပြီး အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားကြ၏။ သေနတ်မကိုင်ဖူး၊ မပစ်ဖူးသည်လည်း ပြောသေးရဲ့။ သေနတ်ကျည်ထည့်သည် တွေ့လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သေနတ်နှင့်မစိမ်းသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြည့်နေရင်းမှ လွတ်သွားသည်ကြောင့် လား၊ ကျွန်တော်တို့အထင် ကျားလေးသည် ချစ်ထွန်းအား သေနတ် ကိုင်တွယ်နည်းနှင့် သေနတ်မောင်းဖြုတ်နည်းကိုသာ သင်ပေးရလေ သေးသည်ဟု ထင်မိ၏။

ကျွန်တော်တို့နှင့် အတန်ငယ်ဝေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည်ပင် မကြားလိုက်၊ မမြင်လိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင် သည် ဆိုပေမင့်...

ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာမှ လျှောက်ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်တွင်--

‘ချစ်ထွန်း မင်းလက်ထဲက သေနတ်မယ် ကျည်တစ်တောင့် ထည့်ထားတယ်၊ မင်းရှေ့ဘက် သစ်ပင်ခြောက်ကြီးပေါ်ကို အသေချာ ကြည့်ချေ’

အင်မတန် မျက်စိလျှင်သည့် ကျားလေးပါကလား။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း မြင်ထားပြီးဖြစ်၏။ သစ်ပင်ခြောက်ဆိုပေမင့် တစ်ခြမ်းခြောက်၊ တစ်ခြမ်းစုံ ဖြစ်ချေ၏။ အိုကိုင်းထက် မျောက်ဖြိုးရှည်တစ်ကောင်ရှိချေ၏။ ကျွန်တော်တို့အသံ ကြားသဖြင့် ငြိမ်ကုပ်ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ သာမန်လူဆိုလျှင် ခြင်္သေ့

စွမ်းမရှိ၊ မုဆိုးမျက်စိနှင့် ကြည့်နိုင်မှမြင်နိုင်သည့် သားကောင် ဖြစ်၏။

ဘာမှ မတွေ့ဘူး

မင်း ရှေ့ကိုသွားဦး၊ အစိုပိုင်းဘက်မယ် မျောက်တစ်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မင်းလတ်တည့်စမ်းချေ

သို့ဆိုတော့ ချစ်ထွန်းသည် သေနတ်ကို ပုခုံးထက်ထမ်းတင်၍ အားရဝမ်းသာ ထွက်သွားလေတော့၏။

သည်တွင် ကျားလေးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နားရောက်လာချေပြီး...

သည်ကောင် ဒိုင်လျှိုနေတာ၊ သေနတ်မပစ်တတ်ဘူးလို့ လိမ်ပြောတာ၊ ကျွတ်ကလည်း သူ့ကို ကျည်ထည့်ပုံ မသင်ပေးပါဘူး၊ သူ့ကို အကဲစမ်းချင်လို့ ကျည်တစ်တောင့် ပေးလိုက်တာ၊ သူကလည်း အမှတ်တမဲ့ယူပြီး ကျည်ထည့်လိုက်တယ်ဗျာ၊ သည်ကောင် ဘယ်လို လူစားလဲ မသိဘူး၊ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့

ဟင်...

ဟာ...

ကျားလေးသည် ကျွန်တော်တို့လိုပင် ချစ်ထွန်း၏ဟာကွက်ကို မြင်လိုက်လေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်ပင် ချစ်ထွန်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။

ဘာလို့များ သေနတ်မပစ်တတ်ဟု ဆိုရပါသနည်း။

အင်းလေ... ဒါကတော့ မလိုအပ်၍ မပြောခြင်းဖြစ်နိုင်၏။ အခြားမှးကွယ်လောက်သည့် ခိုင်လုံသောအကြောင်းအရာ ရှိချင်မှ ရှိပေလိမ့်မည်။

ဒိန်း...

ကွီ...

ကွီ...

သည်ကောင် သေနတ်ထဲက ကျည်တစ်တောင့်ကိုတော့ ထွက်အောင်ပစ်တတ်သားကလား

ကျားလေးက သို့နှယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ထွက်သွားလေပြန်၏။

လင်းမြင်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်ကြတော့၏။

ချစ်ထွန်း သေနတ်ပစ်တတ်ရုံအဆင့်သာ ရှိပါကလား။ ကျားလေးသည်လည်း ခုတော့ ချစ်ထွန်းအပေါ် သံသယရှင်းသွားပုံ ရချေ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း မြင်လိုက်သည်ပဲ။

ကျည်ထွက်သွားသည်နှင့် ချစ်ထွန်းသည် ယိုင်ခါသွား၏။ ထိုသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်ရံတစ်ခါမှ သေနတ်ကိုင်တွယ်ဖူးသူအဆင့်သာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တော့ ကျွမ်းကျင်ဖို့ အများကြီးလိုသေးတယ်ဟဲ... ဟဲ...

သို့ အရှက်ပြေပြောလေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် မိတ်တွေအပေါင်းအသင်းတွေထဲ သေနတ်သမားတွေချည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်ကသာ သေနတ်နဲ့စိမ်းတာ၊ သည်ကမိတ်တွေလိုလျှင် ဆရာပိုက်တို့ကို ကြည့်ပါကလား၊ သေနတ်ကို ထွန်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်အလုပ်ပြုတတ်တယ်၊ လက်မှန်းတည့်တယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သိန်းမောင်ဆိုလျှင်လည်း ဆရာပိုက်တို့ ငိုပါ၊ လက်မှန်းတည့်သလား မမေးနဲ့၊ အင်း... သူပစ်လိုက်ပြီးမှ ထွက်ဖြင့် သားကောင်ကြီးဆို နားထင်ပဲဗျာ၊ သားကောင်လေးလို ရင်အုံ

ပေပဲဗျ၊ သတ္တိကလည်း မခွဲဘူး၊ တောဘုရင်ကျားကိုတောင်မှ သူက ယှဉ်ပြိုင်သတ်ဖြတ်ပစ်ချင်တာကလား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...

သို့သော်လည်း ပြောရင်း ကျားလေးကို နှေးနှေးကြည့်နေလေ၏။ ကျားလေးထံမှ မည်သို့ကား ထွက်လာမည်ကို ချွတ်လင့်စောင့်စားနေပိုင်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ချစ်ထွန်း ဘာဆိုလိုချင်သည်ကို သိလိုက်ကြ၏။

သိန်းမောင်နှင့် ကျားလေးကို တွေ့ပေးချင်သည့်အခွင့်ရှိသည်ကို သိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ကျားလေးသူ့ကို မည်သို့ပြန်ပြောလာလေမည်ကို သိလိုလှပေ၏။ သို့ကြောင့် နားစွင့်နေလိုက်ကြ၏။

‘ကိုကျားလေးနဲ့ သိန်းမောင် တွေ့ပေးချင်တယ်’
‘ဟင်...’

ချစ်ထွန်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဟု ထင်၏။

သိန်းမောင် ပြောခဲ့ဘူးသည်ကို ကျွန်တော်တို့လည်း သိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျားလေးနှင့် သူ ယှဉ်ပြိုင်ချင်သည့်ဆိုပဲ။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ချစ်ထွန်းသည် ကျားလေးနှင့်ဆုံတုန်း စကားစစ်မိသည့်အနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေခြင်းဖြစ်လေ၏။

သည်တွင်...

‘အေး... ငါ မင်းသွင်ယံချင်း၊ သိန်းမောင်နဲ့ ပြိုင်ဆက်မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ၊ နောင်မင်းနဲ့ပြန်ဆုံမှ မင်းနဲ့ပဲ ယှဉ်ဆိုင်ပါတယ်ကွာ’

သို့ ပြောလာသည့် ကျားလေးစကားကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လွန်မင်းစွာ အံ့ အားသင့်သွားရချေတော့၏။

သူ့ကိုယ်သူ နှိမ်ချလွန်းလှပါကလား။

သို့တည်းမဟုတ် ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်။ ချစ်ထွန်းကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ သို့ပေမည်လို့ မချီသွားဖြီ ရယ်မောလိုက်လေပြီး...

‘ကိုကျားလေးကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုကျားလေးရဲ့တပည့်လေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

သို့ ရယ်သွမ်းသွေး ပြောလိုက်လေတော့သည်။

‘မင်း နောက်တစ်ချက်ပစ်ဖို့ အခွင့်အရေးတော့ မရှိတော့ဘူး’

‘ဟင် ဘာလိုတုံး ဆရာကျားရယ်’

‘မကြာခင်အချိန်ကလေးမယ် မင်းတို့ ကင်းမတီးရွာကားလမ်းပေါ် ရောက်တော့မှာလေကွာ’

‘ဟင်...’

တကယ်လည်း ကျားလေးပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မြှောင်တစ်မြှောင်နှင့် တောင်ကြောတစ်ခု တက်လိုက်သည်တွင် တားလမ်းမဟောင်းကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားကြတော့၏။

လမ်းဟောင်းကြီးကို အသုံးပြုခြင်းမရှိကြလေသောကြောင့် သစ်ပင်ငုတ်တို့မှ အကိုင်းအခက်တို့ပင် ထွက်နေကြချေ၏။ မြေသားသည် ဂဝံကျောက်ခဲလေးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။ ကျွန်တော်တို့မိချေပြီ။ သည်လမ်းကို ကျွန်တော်တို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ သွားဖူးခဲ့သည်ပဲ။ သို့ပေမည်လို့ ကင်းမတီးရွာသို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သွားရလေမည်ကိုတော့ဖြင့် မမှန်းတတ်ပါချေ။ သို့ကြောင့်...

‘ဒါ ကင်းမတီးသွားလမ်းတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခု ကျွန်တော်

တို့ ဘယ်နေရာလောက် ရောက်နေတာလဲတော့ မသိပေဘူးချဲ့

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က အရှိအတိုင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သည်လမ်းအတိုင်းသွားလို့တော့ ရမယ်မထင်ဘူး၊ ရှေ့မယ် အတော်ကလေးကို ချုံပုတ်နွယ်တွေ ထူထူထပ်ထပ်ရှိတယ်။ နို့ပေမင့် လို့ ကွေ့ရှောင်ပတ်လမ်းကို ရှာသွားလျှင်ဖြင့် သည်လမ်းကြောကို ပြန်ရှာတွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် နာရီဝက်သာသာ ခရီး လောက်ရောက်လေမှ လမ်းပိတ်လောက်မယ် ထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်လေ ထပ်ပြီး လမ်းမှားစရာမရှိပါဘူး။ ကဲ... သွားကြတော့၊ ကျုပ်လည်း သွားတော့မယ်၊ ခြောက်... မှာရဦးမယ်၊ ချစ်ထွန်း မင်း ဆေးနတ်ပစ်တတ်ပြီးလိုသာ မှတ်လိုက်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ငါတို့ ပြန်တွေ့ကြဦးမှာပါ။

သို့ဆိုလျက် ကျားလေးသည် နောက်ကြောင်းသို့ လှည့်ပြန် သွားလေတော့၏။

‘ကျေးဇူးတင်တယ်နော်’

သို့ ကျွန်တော်က လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူညွှန်လိုက်သည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ သူပြောလေသည့်အတိုင်း နာရီဝက်ခရီးလောက်တွင် ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ ပိတ်ဆို့ကာဆီးနေသည့်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သို့ကြောင့် တိုးတော့သွားရလေမလား ကြည့်ကြလေ၏။ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့လေသဖြင့် ကွေ့ပတ်ရှောင်ကွင်းသွားရန် ကြည့်လိုက်ကြ ပြန်၏။ တစ်ဖက်တွင် ချောက်ကြီးခံနေ၏။ တစ်ဖက်တွင်မတော့ ဝါးတောဖြစ်၏။ ကြွေဝတ်ဝါးတောဖြင့်မဟုတ်။ မျှင်ဝါးပေါက်တော များနှင့် ချုံနွယ်ပင်တို့ဖြစ်၏။ ဝါးရုံတောမဟုတ် အစုလိုက်အပြုံလိုက်

ခပ်စိတ်စိတ်ပေါက်နေလေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ဝါးပင်ငယ်တို့ကို ဖယ်ရှားခုတ်ထွင်တိုးတော့သွား၍ ရနိုင်လောက်သဖြင့် ကျားလေးက လည်း လမ်းလွဲသွားလျှင် ရ၏။ ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝါးရုံကို တိုးတော့ဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးတော့ထွက်လိုက်သည်တွင် သက်ရင့်ဝါး တောသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြသည့်လမ်းဟောင်းတော့ မြင်မတွေ့ ပါချေ။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ လမ်းဟောင်းပေါ်တော့ ပြန်မရောက် ဘူး၊ သည်ဝါးတောအတွင်းကပဲ ဆက်လျှောက်ကြမလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလွဲသွားနိုင်တယ်၊ လမ်း ဟောင်းကို ပြန်ရှာတာကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က အကြံပြုချေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဝါးတော၏ဘယ်ဘက်အခြမ်း ကို ဂရုစိုက်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ ဘယ်တွက်မှ ကျွန်တော်တို့သည် ချုံပုတ် နွယ်ပင်တို့ ကျပ်ညှပ်ပိတ်ဆီးနေသည့်နေရာမှ ညာဘက်ကို တိုးဝှေ့ ထွက်ခဲ့ ကြသဖြင့် ဘယ်ဘက်သို့ ပြန်လည်တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြလေ ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ငြား ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းဟောင်းပေါ်သို့ ပြန်မထွက် လာနိုင်တော့သဖြင့်...

‘လာလမ်းအတိုင်း ဝါးတောကိုဖြတ်ပြီး လမ်းဟောင်းပေါ် ပြန်ထွက်မလား’

ကျွန်တော်က အကြံပြုလိုက်သော်ငြား ဝါးတောအတွင်း၌

သာလျှင် တဝဲလည်လည်ရှိနေကြလေ၏။

“အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ကိန်းပေပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ဝါးတောဝက်ပါထဲများ ရောက်နေလားမသိ”

ကျွန်တော်က ညည်းညူပြောလိုက်၏။

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ခဏတဖြုတ်နားကြမယ်ဗျာ”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ကိုအနားပေးလိုသည်ကြောင့် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့် နေရာလေးတွင် ထိုင်နားလိုက်ကြ၏။ ထုံးစံအတိုင်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝီစကီပုလင်းပြားလေးထုတ်မော့လာချေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝီစကီပုလင်းပြားလေးတစ်ပြား ကုန်သည့်တိုင် နားနေလိုက်ကြလေ၏။

တစ်ပြားကုန်သွားသည်နှင့် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေ ဝါးတောထဲမယ် တဝဲလည်လည်ဖြစ်ခဲ့တာကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ချေဗျာ၊ နို့မှ စိတ်သစ်လူသစ်ဖြစ်မပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်း၍ ဝါးတောကိုဖြတ်ခဲ့ကြရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပင်လုံးရှည်သစ်ပင်တို့ အပြိုင်းအရှိုင်းပေါက်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာလေးတွင် ဆင်လမ်းဟောင်းတွေလိုက်ကြဖြစ်သဖြင့် ထိုဆင်လမ်းဟောင်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြချေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကင်မတီးလမ်းမကြီးပေါ် ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး၊ ထင်တယ်ဗျာ”

ချစ်ထွန်းက ညည်းလေ၏။ သို့လည်း ဟုတ်ရောက်လာ

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လျှောက်နေသော ဆင်လမ်းကို နေရာကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ဒါ ကင်မတီးသွားလမ်းပင်ဖြစ်ချိန်မည်။

မြေသားတို့သည် ဂဝံမြေသားဆိုတော့ လမ်းမဟောင်းကြီးဖြစ်ချိန်မည်။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ... ကိုလင်း၊ ဒါ လမ်းဟောင်းဖြစ်နိုင်တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်ကပါ မြေပြင်ကို နေ့နေစစ်ဆေးကြည့်နေလေ၏။

အား...

ဟာ...

သို့ရှိစဉ် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်ဆီမှ လူတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်တူဆိုသလို သို့အသံလာရာသို့ လှမ်းကကြည့်လိုက်ကြ၏။

အသံလာရာနေရာတွင် ငြိမ်သက်လို့နေ၏။ သို့ဆိုပေမင့် နှုတ်ပင်တို့၏အောက်ခြေတွင် လှုပ်ခတ်နေလေသဖြင့်...

“သွားကြည့်ကြစို့”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးသို့ သွားကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဟာ...

ဟင်...

“သိန်းမောင်”

မျှော်လင့်မထားသူကို တွေ့လိုက်သဖြင့် သုံးယောက်လုံး သြဩတကြီး ဖြစ်သွားရလေ၏။ သို့ကြောင့် သူတို့ကလည်း စိုးရိမ်

ထိတ်လန့် ဖြစ်သွားကြရပြန်၏။

သိန်းမောင်တစ်ယောက် ကျောကုန်းတွင် ဒဏ်ရာတစ်ခု ရလိုက်၏။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည် ထိုဒဏ်ရာရ နေရာကို အဆာအရူးကြည့်လိုက်၏။ အလိုလေးဗျာ... ကုတ်ခြစ်ရာ ကဲ့သို့ ဒဏ်ရာပါကလား။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

‘သည်ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုတာတုန်း’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

‘သိန်းငှက်ကောင်’

‘ဟင်...’

‘ဘယ်လို...’

‘ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

‘သိန်းငှက်ကောင် ကုတ်တာ’

‘ဟာ’

‘ပြီးတော့ ခေါင်းကိုလည်း နှုတ်သီးနဲ့ ပေါက်သွားသေး

တယ်’

‘ဟင်...’

သို့ကြောင့် သိန်းမောင်၏ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်

ပြန်၏။

‘အား...’

ဦးခေါင်းကွဲသွားခြင်းတော့ဖြင့် မရှိ။ သိန်းမောင် ခေါင်းအ

၍ ဖြစ်ချိန်မည်။ ဘုသီးကြီးသာလျှင် ထွက်နေ၏။

‘တော်သေးတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

‘ဖြစ်ပုံကိုတော့ ပြောနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ရှေ့မယ်သားကောင်တစ်ကောင်ကိုပစ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် က သေနတ်နဲ့လှမ်းချိန်လိုက်တဲ့ အချိန်လေးမှာ သိမ်းငှက်ကောင်က ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိဘူး။ ကျွန်တော့်ညာဘက် ပုခုံးကို ရှုတ်ခြည်းရောက်လာနားပြီး သူ့ခြေသည်းကြီးတွေနဲ့ ကုတ်ခဲ တော့တာပေါ့။ နာလိုက်တာဗျာ၊ အဲဒီပုခုံးက ဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင် ရမှန်းသိရပေမယ့် သိမ်းငှက်ကောင်က နှုတ်သီးနဲ့လည်း ခေါင်းကိုပေါက် လိုက်သေးတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကုတ်ခြစ်ဆွဲခွာပြီး ပျံသွားလေရဲ့’

‘ဟင်...’

‘နို့... နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ ငါတို့ ဘက်လောက်မှဝေးတော့ တာ မဟုတ်ဘူး၊ သိမ်းငှက်ကောင်ကို ငါတို့လည်း မတွေ့ပါကလား၊ ပြီးတော့ မင်း ပစ်မှတ်သားကောင်ဆိုတာ ဘာကောင်တုံး၊ ဘယ်နား လောက်မှာ တွေတာတုံး’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် သိန်းမောင်တစ် ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ အမေးကိုဖြေရန်အတွက် လုံလောက်သောအဖြေ သူ့တွင် ရှိလိမ့်မည်မထင်။ ဘယ်လိုကြောင့် ပါလိမ့်။

‘ဟို... ဟိုရှေ့နားက သစ်ဆိမ့်ပင်နားလောက်မယ် ဂျီ(ချေ) လား၊ ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ တလှုပ်လှုပ်နဲ့တွေ့လို့ လှမ်းချိန်နေတုန်း သိမ်းငှက်ကောင်က ရောက်လာတာပဲ’

သို့ ပြောလာသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုသစ်ဆိမ့် ပင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်တော် တို့သည်လည်း သူ့နောက်လိုက်သွားကြလေ၏။

‘သိန်းမောင်... မင်း ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ နို့မ့ဟုတ်

လျှင်ဖြင့် မင်း လူသတ်မှုနဲ့ အချုပ်ထဲဝင်ရပြီသာမှတ်'

'ဗျာ...'

သို့ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်သည်ပင် သိန်းမောင်ကဲ့သို့ မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေ၏။

'သည်မယ် လူခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေလေ' လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလေမှ မြေပြင်တွင် ထင်ကျန်ရစ်သည့် လူခြေရာတို့ကို မြင်လိုက်ရချေ၏။

ဘုရားရှေ့... သူက ဂျီ(ချေ)ကောင်ထင်ပြီး ပစ်မလို့ပါက လား။ သို့မဟုတ် သိမ်းငှက်ကောင်ကြောင့် သူ မပစ်လိုက်ရခြင်းသည် ပင်။ သိမ်းငှက်ကောင်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလိမ့်မည်။

သိန်းမောင်တော့ဖြင့် ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရသည် မသိ။ ကျွန်တော်ကတော့မူ အတော်လေး တုန်လှုပ်သွားရ၏။

သို့ကြောင့် ဆေနတ်မောင်းကို လွယ်လွှာတကူ ဆွဲချစ်တတ် သည့်အကျင့်ကို ပျောက်ထားခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့မဟုတ် မလွယ်ပါ ကလား။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သိန်းမောင်ရလိုက်သည့် ဒဏ်ရာ ကို ဆေးကြော၍ ဆေးထည့်ဆေးလိမ်းပေးလိုက်၏။ သည်တော့ သိန်းမောင်တစ်ယောက် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံပင်။

'မင်း ငါတို့နဲ့လမ်းလွဲသွားပြီး ဘယ်တွေ့ရောက်သွားလဲ၊ ခု ဘယ်လိုက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာရပြန်တာတုံး'

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။ သည်တွင် သိန်းမောင်က ယုံယုံလေးပြုံးလိုက်ကာ...

'သည်လိုပဲ တောတောင်ထဲ တစ်လည်လည်ပေါ့၊ ဆရာ ပိုက်တို့ကို အသံပေးရှာပါသေးတယ်၊ နောက်တော့လည်း တွက်လိုက်

ခါတယ်။ ငါ သည်လမ်းတွေ သွားလာနေကျပဲ၊ လူစုကွဲလည်း ဘာဖြစ်တုံး၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဟိုတုန်းက အမဲလိုက်လာ ဘာပဲလို့တော့ ကိုယ့်ဘာသာတော့ ကိုယ်သတိပေးလိုက်တာပေါ့၊ အမှော်တွေနဲ့ လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကို မှေ့ထားလိုက်ပြီး တစ်ယောက် တည်း အမဲပစ်ထွက်လာတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မှတ်ယူလိုက်တာ ဆို'

'အော်...'

အင်း... သို့လည်း ဟုတ်ပေသားကလား။ တစ်ယောက် တည်း အမဲပစ်ထွက်လာကတည်းက တောတောင်ထဲတွင် အိပ်လိုက် ရ၏။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်တော့ ဖြစ်တာပေါ့။

'ကဲ... ငါတို့ ကင်းမတီး ပြန်မလို့၊ လိုက်ခဲ့ပေရော'

'ဟုတ်' ဟုဆိုလျက် ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ခုနစ်ထွန်းသည် ရှေ့ဆုံးက လက်ကာပြ ချုံပုတ်၊ နွယ်သစ်ခက်တို့ကို ခတ်ဖြတ်ရင်း ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သိန်းမောင်ကို ခြံရံ၍ အောက်ဆုံးမှလိုက်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်၏။

'သည်လမ်းအတိုင်းသွားလျှင်ဖြင့် ကင်မတီးရောက်ဖို့ လွယ် လိမ့်မည်မထင်ဘူး။ ကျွန်တော် သို့တောင်ကြောတွေ ကျော်ဖြတ်သွား ကြလျှင် မကောင်းပေဘူးလား၊ သားကောင်လေး ဘာလေးပစ်ရှာ သွားကြတာပေါ့'

သို့ ချစ်ထွန်းက ရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေရာမှ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ဆောင်ပြောလာ၏။

အမှန်ပြောရလျှင် ကျွန်တော်သည်လည်း ချောင်းအတိုင်း သွားရခြင်းကို ငြီးငွေ့လေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးသွား

သက်သက်မှမဟုတ်တာချည်း။ အမဲပစ်ထွက်လာသည့် မုဆိုးတွေ
ပေပဲ။ သို့ အမဲပစ်ရင်း သံဒင်းရွာသာဒဂျီး လုပ်ကြသူ သေနတ်သမား
ကို လိုက်ရှာသည့်အလုပ်သာလျှင် ရှိသည်မဟုတ်ပါကလား။ သို့
ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်သမား သိန်းမောင်နှင့် ကျားလေးကို
တွေ့ဆိုကြရ၏။ သိန်းမောင်ကတော့ ချစ်ထွန်း မိတ်ဆွေဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ ခြင်းချက်ထားရပေမည်။ ကျားလေးကတော့မူ မသင်္ကာ
စရာသတ်မှတ်နိုင်ပေမည် သူ၏အရိပ်အကဲ ကြည့်ရသည်မှာ သူနှင့်
ပတ်သက်သည့်ပုံတော့ဖြင့် မမြင်ပါချေ။

သို့ဆိုတော့ ချောင်းအတိုင်းသွားနေခြင်းထက် တောတိုး
သွားပါလျှင် ဆုံကောင်းဆုံနိုင်မည်ဟု တွက်လိုက်ခြင်းကြောင့်...

“ကောင်းသားပဲ ဘယ်လိုလဲ ကိုလင်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်အတည်ပြုခြင်းသာ ရှိချေ၏။
သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။
ချောင်းကမ်းမှ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြ၏။

“ချောင်းကိုတော့ မပျောက်စေနဲ့နော်”

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ချစ်ထွန်းကို ပြောလိုက်၏။

“ပျောက်တော့ ဘာဖြစ်ကုန်”

သို့ မေးလာသည့် သိန်းမောင်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ကင်မတီးမယ် ညအိပ်မလို့”

“သည်တောလမ်းကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိတယ်
မပူပါနဲ့၊ သားကောင်လေး ဘာလေးပစ်ရင်း နားနားနေနေသွားကြ
တာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်”

သို့စကားကိုတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလေခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ရာမှ ကျွန်းပင်
တစ်ပင်ခြေရင်းတွင် လွန်စွာမျှကြီးမားသော စပါးအုံးမြွေကြီးတစ်
ကောင်ကို တွေ့လိုက်ကြ၏။

ကျွန်းပင်အခြေတွင် ခွေအိပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

သိန်းမောင်က သေနတ်ဖြင့်ပစ်မည် လုပ်သဖြင့်...

“ကျည်တစ်တောင့် အကုန်မခံစမ်းပါနဲ့”

ချစ်ထွန်းက ဝါးရင်းတုတ်တစ်ချောင်းကို ပြေးခုတ်လေ၏။

ခွေကောင်ကို ရိုက်ရန်ဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့်...

“အသွတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က မုဆိုးတွေလေ၊

အိပ်နေတဲ့အိမ်နဲ့အဆင့်အရေးယူ သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုတာ ကောင်း
သိမယ်၊ ပြီးတော့ မြွေကောင်ဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆာလောင်နေပြီလေ၊ လတ်တလော

အူတဲသားကောင်က ရိက္ခာအတွက် အဆင်ပြေလောက်တယ်”

သိန်းမောင်က ပြောလေ၏။

“သည့်တွက် မပူပါနဲ့ဗျာ”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ အပါးမှ

အသွတ်သုတ်ခြေလှမ်းဖြင့် တွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း

အနီးမှ လက်ကားပြခဲ့ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် သားကောင်တစ်ကောင်တွေ့၍ ဖြစ်နိုင်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အနီးရှိ သစ်တစ်ပင်အကြားတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ချုံပုတ်နွယ်ကိုဖယ်ကာ၍ သွားလေသည်

အတော်လှမ်းလှမ်းသို့ပင် ရောက်သွားချေပြီဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် သားကောင်တွေ့၍ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်ပေလိမ့်

သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက်သွားပြီး မကြာလိုက်သောအချိန်ကလေးမှာပင်...

“ဒိန်း...”

လင်းမြင့်လှိုင် ထွက်သွားရာဘက်မှ ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံ တစ်ချက် ထွက်လာချေ၏။ သို့ဆိုလျှင် လင်းမြင့်လှိုင် ပြန်ရောက်လျှင် သားကောင်တစ်ကောင် ပါလာမည်ကိုတော့ဖြင့် ကြိုတင်တွက်ဆပြီး ဖြစ်လေ၏။

သို့ပေမည် သေနတ်သံကြားရပြီး အချိန်အတော်ကြာသည် တိုင် လင်းမြင့်လှိုင် ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် သားကောင်ကို လွှဲချော် သွားသည်လား ထင်လိုက်မိ၏။ ဘယ်တွက်မှု သေနတ်သံကြားလိုက် သည့်နေရာသည် အတော်အလှမ်းဝေးလှသည်တော့ မဟုတ်။ သားကောင်ရလျှင် ပြန်လာလောက်သည့်အချိန်ထက်ပင် ကျော်လေပြီ ကိုး။

“ပစ်မှတ်လွှဲချော်သွားတာ နေမပေါ့”

သိန်းမောင်က ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် ပြောလာချေ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ခွန်းတုန်ပြန်မပြောလိုပါတော့ချေ။

“ဂူး...”

“ဂူး...”

လင်းမြင့်လှိုင် သွားရာဘက်မှ အချက်ပေးအသံကြောင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ဖြစ်၏။

သို့ သုံးချက်ဆက်တိုက် အသံပြုခြင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့လိုသည်ဆိုသည့် သင်္ကေတဖြစ်ခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုအရေးကြီးဖြစ်လို့ပါလိမ့် သိလိုသဖြင့်...

“ကျွန်တော် လိုက်သွားချေဦးမယ်ဗျာ၊ သည်မယ် နေရစ်

ခဲ့ကြချေဦး”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် နေရာမှထလိုက်၏။

“သားကောင်ကြီးလို့ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တာကြောင့် ကိုပိုက်ကို လှမ်းခေါ်တာပဲဖြစ်မပေါ့၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

သို့ဆိုသလို သိန်းမောင်က လှောင်ပြောင်လိုသည့် သဘော ဖြင့် ပြောလာချေ၏။

“ပြောတတ်ပေဘူးဗျ”

သို့သာပြောပြီး ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ရှိလောက် သည် ထင်သည့် အသံကြားရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ခြေလှမ်းဖြင့် သွား လိုက်တော့၏။

ချစ်ထွန်းနှင့် သိန်းမောင် ခေါင်းချင်းဆိုင် တွတ်တိုးကုန်နေ ခဲ့ချေ၏။

ကျွန်တော်သည် ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ကို ဖယ်ကာတောတိုး သွားလေရင်းမှ မြက်ရိုင်းတောတစ်ခုသို့ ရောက်လာချေ၏။

“ဂူး...”

သို့ ခပ်အုပ်အုပ်လေသံဖြင့် အချက်ပေးလိုက်၏။

“အူး...”

လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ အချက်ပေးအသံကြားလိုက်ရချေပြီ။ စမ်းသာသွားမိ၏။ ကျွန်တော်နှင့်မဝေးလောက်သည့်နေရာမှ ဖြစ်နေ သည်ကိုး။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ရှိရာသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် ရောက်သွားလေတော့၏။

“ဟင်...”

ဘုရားချေ... ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မြင်လိုက်သည်

နှင့် ခေါင်းနှစ်ကြီးသွားရ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သုတ်ကိုင်း
ကျောကွင်း မိနေခြင်းပါကလား။ လေထဲတွင် ဧကန်ထိုးတန်းလန်း
ကြီး ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်တော် ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေမိ၏။

လူပါး ပုလင်းထိဟု ပြောရချိန်မည်။

ဘယ်လိုကြောင့် သို့ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ
ကိစ္စပါကလား။ မြေ... သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ကို လာစေချင်သည်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်တည်းသာသိသည့် သင်္ကေတ
အချက်ပေးခြင်းကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းပါကလား။

‘ကိုလင်းရယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ခြေထောက်တွင်
စွပ်နေသည့် ကျောကွင်းကြီးကို ဖြုတ်ချရန်အလို့ငှာ လက်တွင်း၍
ဆေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်၏။

‘နေဦး... ကိုပိုက်’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကဗျာကသီဟနံတားလေသဖြင့် ဘာများ
ကြောင့်ပါလိမ့်။ သိလိုသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။
လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဧကန်ထိုးတန်းလန်းအနေအထားမှနေ၍ သူ့လက်
တွင်းရှိဆေနတ်ဖြင့် သူ့ကျောကွင်းချည်နှောင်ထားသည့် သစ်ကိုင်း
အထက်သို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်၏။

‘ဒိန်း...’

ဘာကို ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။

‘ဘုတ်...’

‘ဟင်...’

ဝံတစ်ကောင် သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာခြင်းပါကလား။

အလိုလေးဗျာ! ထိုသစ်ပင်ပေါ်တွင် ဝံကောင်အသိုက်ရှိနေပါကလား။

‘ဒိန်း...’

ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်မိနေသည့် ကျောကွင်း
ကြီးကို ပစ်လိုက်၏။

‘အာလားလား...’

တော်သေး၏။ အမြင့်ဆယ်ပေခန့်သာ ရှိခြင်းကြောင့်
လင်းမြင့်လှိုင် မြေပြင်ပေါ်သို့ အကျမနာခြင်းဖြစ်လေ၏။

‘ကျွန်တော် ကျောကွင်းမိတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်းဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

သို့ဆိုတော့ သိန်းမောင်ပြောသလို သားကောင်ကြီး ဖြစ်နေ၍
တစ်ယောက်တည်း မနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လေခြင်း ပြောလို
ရချေပြီပေါ့။ လင်းမြင့်လှိုင် ကျောကွင်းမိနေခြင်း ဘယ်သူသိတော့မှာ
မှတ်လို့။

‘ရှက်ဖို့လည်း ကောင်းပါတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က မချီပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြောလာလေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုလင်းရယ်’

‘ကျွန်တော် ဆတ်ကောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်တယ်
ဗျာ အာရုံက အဲဒီမှာပဲရှိသွားတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုနားရှိနေ
တုန်းက လှမ်းမြင်လိုက်တာ သည်ကောင်ကြီး ကြည့်ရတာ ထူးတယ်
သို့ ထင်သားဗျာ၊ နို့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်ခဲ့တာပေါ့၊
သည်နေရာရောက်တော့ အဆာအချာပဲဆိုပြီး ပစ်မှတ်ချိန်လိုက်
တော့ကာလေ၊ အဲဒီကောင်ကြီးက ဘယ်လိုကြောင့်လဲ မသိဘူးဗျာ၊
ဘုန်းဆိုလဲသွားတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါတကြီးဖြစ်ပြီး ရောက်
ထသွားလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ဒီကျောကွင်းမိသွားတာပေါ့’

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုလင်းရယ်”

“ထူးဆန်းတာက အဲဒီဆတ်ကောင်ကြီးက တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူးဗျ၊ တောခြောက်တာများလား မသိဘူး၊ ကျောကွင်းတန်းလန်းနဲ့ လှမ်းကဲကြည့်တော့ကာ ဆတ်ကောင်ကြီးကို မတွေ့ဘူးဗျ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝံကောင်ကို တုတ်လျှိုထမ်းကာ ဤ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

စခန်းနေရာလေးသို့ လှမ်းတွေ့လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်... ချစ်ထွန်းတို့ မရှိတော့ပါကလား၊ ဘယ်သွားကြတာပါလိမ့်၊ ဟိုနား သည်နားများလေလား”

“သည်ကနေပဲ ဆက်စောင့်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ မြင်သိအောင် သည်ကောင်ကြီးကို အလေးခံသယ်ခဲ့တာဗျာ၊ နို့ဖြင့် ဘယ်အလေးခံသယ်ပါ့မလဲ၊ လေးယောက်စာ စားလောက်နိုင်တဲ့ ရင်ဆုံသားပဲ ဖြတ်လာတာပေါ့”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်ဓာတ်ကျ ညည်းညူပြောလာချေ၏။

“ကဲပါ ကိုလင်းရယ်၊ သူတို့ ပြန်ရောက်လာမှာပါ၊ ဆာပြီဗျ၊ သည်ကောင်ကြီးကို လိုသလောက် အသားလှီးဖြတ်ပြီး မီးကင်လိုက်တာပေါ့”

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဝံကောင်ကြီး၏ရင်ဆုံသားကို ခုနီးဖြတ်လိုက်လေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သစ်ကိုင်းသစ်တုံးခြောက်များကို လိုက်လံကောက်ယူ စုဆောင်းနေချေ၏။

မကြာလိုက်သောအချိန်ကလေးတွင် မီးပုံကြီးဖြစ်လာသလို

ဝံကောင်သားတို့လည်း တံစိုထိုးမီးကင်ဖြစ်လာချေ၏။

“ချစ်ထွန်းတို့လည်း ဘယ်ရောက်သွားကြလဲ မသိဘူး၊ သည်ကနေပဲ စောင့်နေပါလို့ ပြောထားတာပဲ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“အချိန်တန်တော့ ရောက်လာမှာပေါ့၊ ကဲပါဗျာ၊ ရော...”

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီပြားလေးကို ကမ်းပေးလာချေ၏။

တစ်ဝံမော့သောက်လိုက်ကာ ချစ်ထွန်းတို့ပြန်လာနိုး လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ပါချေ။

သို့ ဟိုသည်လျှောက်ကြည့်မိရာမှ...

“ဟင်...”

ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်တစ်ပင်တွင် မှန်ထစ်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။ အမှတ်တမဲ့မို့ စောဦးပိုင်းက မတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမှန်ထစ်သည် လတ်တလောလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ နေရာမှထကာ သို့မှန်ထစ်ရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

သည်နေရာကို ဘယ်သူတွေ ရောက်လာလေသည်လဲ မသိ။ ကျွန်တော်တို့ရောက်စက မတွေ့မိပါကလား။

ကျွန်တော် မှန်ထစ်နားရောက်သည်တွင်...

“ဟင်...”

ချစ်ထွန်းက မှန်ထစ်လုပ်ကာ စာရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူနှင့်သိန်းမောင် ကျားလေးထံပြန်သွားကြတယ် ဆိုပါကလား။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

အင်း... သိန်းမောင်ပြောတဲ့ ကိုကျားလေးနဲ့ သေနတ်ပစ်
ချင်တာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဆုံခဲ့တဲ့ ကျားလေးကို ပြောတာပေမယ့်
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလေမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်
သွားလေ၏။

‘စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်ဗျ’

ကျွန်တော်က လိုလိုလားလားပြောလိုက်၏။

‘နှစ်ယောက်စလုံးက လူတော်တွေပဲဗျ။ နို့ပေမင့် ကျားလေး
က တည့်ငြိမ်တယ်။ သိန်းမောင်က စိတ်ဓာတ်တော့ စွဲမယ့်ပုံမပေါ်ပေ
ဘူးဗျ။ ပြီးတော့ သိန်းမောင်ကသာ ကျားလေးကို သိနေပုံ၊ ကျားလေး
က သိန်းမောင်ကို သိပုံမရပေဘူးဗျ။ နို့... မေးရပါဦးမယ်။ ကိုပိုက်
မိတ်ဆွေချစ်ထွန်းက ဘယ်လိုလူစားလဲ’

သို့မေးလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်
မိ၏။ ချစ်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေသိထား
လေသည်လဲ၊ မြင်ထားလေသည်လဲ၊ မည်သို့သံသယရှိနေလေသည်
လဲ။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သို့မေးလာသည်ဆိုတော့ အကြောင်း
တစ်ခုတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

‘သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကျောင်းတန်းကပဲဗျ။ မထုံတတ်သေး
နေတတ်တယ်။ ရိုးရိုးအေးအေးကြီးဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့မတွေ့တာ ကြာပြီ
လေ။ နောက်ပိုင်း သူ့အခြေအနေတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် သည်
လောက်ပဲ ပြောနိုင်တယ်’

‘ကောင်းပြီ... ကျွန်တော်တို့ သူတို့နောက်လိုက်သွားမယ်’

‘ဗျာ...’

‘ကျွန်တော်တို့ သည်လာခဲ့တဲ့အကြောင်းရင်းက အစပစ်ရ
တင် မဟုတ်ပေဘူးဗျ။ သံဒင်းရွာသား ဒဂျိုး ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြ

ခံရတဲ့ ကိစ္စလည်းပါတယ်လေ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ကောင်း ပတ်သက်နိုင်တယ်ဗျ’

‘ဘာလို့တုံး’

‘ဘာလို့လဲဆိုတော့ ချောင်းမြောင်းပစ်တဲ့သူက သေနတ်
သမားလေ’

‘ကိုလင်း ဆိုလိုချင်တာက သူတို့နှစ်ယောက်တည်းက
တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ’

‘နို့ကြောင့်ဗျာဗျ’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စားသောက်
ပြီးနောက်ပိုင်း ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

လာခဲ့သောလမ်းကို မှတ်မိနေလေခြင်းကြောင့် အခက်အခဲ
မရှိပါချေ။

သို့ပေမင့်လို့ သိန်းမောင်တို့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်
က နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ခြင်းကို မသိစေလိုခြင်းကြောင့် ခိုးကြောင့်
ခိုးဝှက်လိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ခရီးကအတော်လေး နှောင့်နှေးလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကင်မတီးရွာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်
လာကြချေ၏။

သိန်းမောင်တို့၏ ခြေရာလက်ရာကိုတော့ဖြင့် တွေ့ရ၏။
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မှောင်စပျိုးလောက်တွင် ကျားလေး နေထိုင်
ရာ စခန်းလေးနားသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

သိန်းမောင်နှင့်ချစ်ထွန်း အိပ်ပွားနေသောကြောင့် မတွေ့ပါ
ချေ။ သို့ပေမင့်လို့ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတဲစုရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်
ဆာသွားလိုက်ကြ၏။

‘ဟင်...’

၏။

ကျားလေးတဲတွင် ရှိမနေပါကလား။

သို့ကြောင့် အနားခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိ တဲသို့သွားလိုက်ကြ

ရှိချေ၏။

‘သည်က ကျားလေးတစ်ယောက် ဘယ်များသွားတုံး’
ထိုတဲတွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်

တယ်’

‘စောစောကလည်း ကျားလေးကို လူနှစ်ယောက်လာမေး

သိန်းမောင်နှင့် ချစ်ထွန်း ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုတော့ သူတို့
နှစ်ယောက် ရောက်လာတုန်းကတည်းက ကျားလေး မရှိလေခြင်း
ဖြစ်မည်။

‘ကျားလေး ဘယ်သွားလဲပဲ သိချင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘သူ ရှင်တို့ကိုယ် လိုက်ပို့ပြီးကတည်းက သည်ကို ပြန်ရောက်
မလာဘူးလေ’

‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဘာဆက်
လုပ်လေမလဲ သိလိုသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်၏။‘နို့ဖြင့် စောစောက ရောက်လာတဲ့နှစ်ယောက်ကော ဘယ်
ဘက်ထွက်သွားတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

‘ဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် ပြောနိုင်တယ်’

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် နောက်ဘက်

သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

အသက်အားဖြင့် အစိတ်၊ သုံးဆယ်ခန့် ရှိမည်ဖြစ်သည့်
လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။သူ့လက်ဖျံပေါ်တွင် သိမ်းငှက်တစ်ကောင် ရှိချေ၏။ သိမ်း
ငှက်ကောင်ကြည့်ရသည်မှာ လူငယ်နှင့်ယဉ်ပါးနေဟန် တူချေ၏။ကျွန်တော်သည် ထိုသူငယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။
ထိုလူငယ်၏ မျက်လုံးသည် သိမ်းငှက်ကောင်မျက်လုံးနှင့်တော့ဖြင့်
ထားလားမျှ မဆိုင်ပါချေ။ရောဂါသည်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝါထိန်နေသည့် မျက်ဝန်း
နိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပေမည် သူ၏လက်ဖျံပေါ်မှ သိမ်းငှက်ကောင်၏မျက်ဝန်း
မှာ နီရဲလို့ ရှိချေ၏။အင်မတန်ကောင်းသည့် သိမ်းငှက်ကောင်ဖြစ်မှန်း မျက်လုံး
ကြည့်ရုံဖြင့် သိလိုက်လေ၏။

‘အင်း... သိလျှင် ပြောပြပါကလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်ကတော့မူ သူ့လက်ဖျံပေါ်မှ သိမ်းငှက်ကောင်ကို
ထိုင်စားလို့နေလေ၏။ မျက်လုံးနီရဲရဲ သိမ်းငှက်ကောင်တို့သည်

အတန်ကောင်သည့်ငှက် ဖြစ်ချေ၏။ သွက်လက်စွာ ပုံသန်းနိုင်၏။

ကောင်ဖြစ်ဖို့ များချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သိမ်းငှက်

တို့သာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်ကြောင့်...

‘ဘာမှ တွေ့တွေ့ထူးထူး စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒါ အမ

ကလေး’

ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ချေ၏။

အမကောင်ဆိုလေတော့ ပို၍သွက်လက်သန်မှာ ခွန်အား

ကြီးသည်ပေါ့။ သိမ်းငှက်ကောင်အမသည် အဖိုကောင်ထက် ပို၍ အင်အားကြီးမားပေ၏။

ကျုပ်မယ် အစက နှစ်ကောင်မျှ၊ တစ်ကောင်က သူများ လုပ်ကြံလို့သေသွားပြီ။

အလိုလေးများ... ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောစကားပါကလား။ သိမ်းငှက်ကောင် သူများသတ်၍ သေသွားပြီးမပြော သူများလုပ်ကြံ လို့ သေသွားတယ်ဆိုပါကလား။ ကျွန်တော် သဘောကျစွာ နှုတ်ခမ်း လေးတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်မိ၏။

‘အမကောင်ပဲလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဟင့်အင်း... သည်ကောင်မရဲ့ခင်ပွန်း’

တယ်ဆိုပါကလား။

ကျွန်တော်က သိမ်းငှက်ကောင်နှင့် ထိုသူကို စိတ်ဝင်စား နေပေမည် လင်းမြင့်လှိုင်ကမူ ကျားလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရချေ၏။

‘ငါမေးတာ ဖြေစမ်းပါ၊ ကျားလေး ဘယ်သွားလဲသိလျှင် အမြန်ပြောလေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

‘သိပ်သိချင်သလား၊ ဘာကိစ္စကြောင့် သိချင်တာလဲ’

ထိုသူက သို့မေးလာလေ၏။

‘အရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့ပေါ့၊ ဘာကိစ္စကြောင့်ဆိုတာ သူ

တွေမှ ပြောလို့ရမှာလေ’

သည်တော့ ထိုသူသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရောရောကြည့်လို့

ချေပြီး...

‘ဘယ်လိုတွေလဲ၊ သူကလည်း အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ ခပ်သွား

သုတ်ထွက်သွားတာကိုတော့ တွေ့လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ရေးကြီးသုတ်ပျာ ရောက်လာလေပြီ၊ ကျားလေးကို တွေ့ချင်နေတယ်၊ အင်း... ရိုးရိုးလေးတော့ ရိုးရိုးလေးပါပဲကလား၊ ကဲပါဗျာ... ကျုပ် က မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီလိုက် ဝါ့မယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း မြန်မြန်ပြောချေဗျာ’

‘သည်လမ်းမြောင်လေးအတိုင်း လိုက်သွားချေ၊ အပြေးလိုက် သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် မွန်းတည့်ချိန်လောက် လိုက်မိနိုင်လိမ့်မယ်၊ အေးအေးလူလူ လျှောက်သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် နေမစောင်းခင် မိနိုင် ကောင်းပါရဲ့’

‘သူ ဘယ်ကို ဘာသွားလုပ်တာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဒါ သူနဲ့တွေ့လျှင်တော့ မေးကြည့်ပေါ့၊ သူကလည်း ကျုပ်လိုပဲ ပြောနိုင်ကောင်းပါရဲ့’

‘လာဗျာ... ကိုဝိုက်၊ အချိန်ကုန်ခံမနေနဲ့၊ အမြန်လိုက်ကြစို့၊ နို့မဟုတ်လျှင်ဖြင့် ကျားလေး သိန်းမောင်တို့နဲ့ ထိပ်တိုက်ဆုံကောင်း ဆုံလိမ့်မယ်ဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့အပါးမှ ထွက် ထွက်လာသည်တွင်...

‘သိပ်အရေးကြီးပုံပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တစ်နံတစ်ခုပြောရန် လှည့်လိုက် သည်တွင်...

‘ဘာကိစ္စများ ရှိလို့တုန်းလို့တော့ ကျုပ်ကမေးလိမ့်မယ် ထင်နဲ့ဦးဗျာ၊ ဝေးသေး၊ ကျုပ်က ဘယ်တုန်းကမှ သူများကိစ္စ ဝေရ

တတ်တာ မဟုတ်ပေဘူး။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်ပြောလိုသည့်စကား မပြောလေတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်အောက် လိုက်သွားချေလေ၏။

သူပြောသည့် လမ်းမြောင်းလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူပြောသလိုဖြင့်တော့ အပြေးကလေးလိုက်ခြင်းတော့ မရှိပါချေ။

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ခရီးအတန်ငယ် ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်စိတ်တွင်း တစ်ခုခုခံစားရသလိုဖြစ်လေသဖြင့် မလုံမလဲ အောက်သို့လှမ်းကြည့်မိ၏။

‘ဟင်...’

ထိုသူ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာနေပါရောလား။ ကျွန်တော်တို့ကို အောက်ယောင်ခံလိုက်နေတာများလား။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လက်လှမ်းကုတ် ခေါင်းမောဆတ်ပြလိုက်၏။

ဘယ်လိုသဘောရသလဲပေါ့။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလာချေပြီး ရှေ့ဆက်သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အောက်မှ လိုက်သွားရပြန်ချေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့သာကြည့် တောတိုးလျှောက်နေပေမည် ထိုသူကို စိတ်တွင်းရှိနေချေ၏။ သို့ကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက် အောက်သို့လှည့်လှည့် ကြည့်မိချေ၏။

ထိုသူ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လိုက်နေဆဲဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းခွဲလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က လက်မြောင်ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးဘက်

မထွက်လေဘဲ လမ်းမြောင်ကျယ်ကျယ်ဘက် ဦးတည်လိုက်သည်တွင်...

‘ဂီးလ်... ဂစ်... ဝီးလ်...’

အလိုလေးများ... လင်းမြင့်လှိုင်ရှေ့တည့်တည့်တွင် သိမ်းငှက်ကောင် ရှိနေပါကလား။ အမြင့်ငါးပေခန့်ရှိ သစ်ပင်ငယ်လေး ထိပ်တွင် နားနေရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ကြည့်ကာ သို့နယ်အော်ဟစ်နေလေ၏။

‘ဂီးလ်...’

‘ချောက်...’

ကျွန်တော်က လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်တွင်...

‘ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့သူတွေပဲ’

သို့အသံနှင့်အတူ မျက်လုံးဝါဝါနှင့်လူ ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော့်အောက် ရောက်လာလေသည်မသိချေ။

‘ဘာတွေ လာပြောနေတာတုံး’

ကျွန်တော်က မကျေနပ်ပြောလိုက်ရင်း မျက်လုံးဝါဝါလူကို ဆော့စရာကြည့်လိုက်ချေ၏။

‘ထစ်ခနဲဆို သေနတ်နဲ့ ပစ်လားခတ်လား လုပ်ချင်တာပဲ သိတယ်၊ စဆုံကတည်းက အလကားလူဆိုတာ သိလိုက်တယ်’

‘ဟင်...’ ဒါ ကျွန်တော့်ကို စော်ကားလာခြင်းပါကလား။ သို့ကြောင့်...

‘မင်း ဘာစကားပြောတာတုံး’

သို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က သူ့ကိုထိုးကြိတ်ရန် လုပ်လိုက်သေးသည်တွင်...

ကိုပိုက် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူပြောတာ အမှန်ချည်းပဲဗျာ
ဟင်...

ဘယ်လို... လင်းမြင့်လှိုင် ဘာပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

သိမ်းငှက်ကောင်က ကျွန်တော်တို့ကို သည်လမ်းမသွား
ဖို့ ဟန့်တားနေတာဗျာ

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာချေ၏။

အင်း... ခင်ဗျားကတော့ မဆိုးပေဘူး၊ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့
သည်ကောင်က ကျုပ်လွတ်လိုက်တာ

ဟင်...

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ကြည့်နေ
လိုက်လေ၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ဆိုသည့် စကားသံကိုတော့
လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ပြီးဖြစ်ချေလေ၏။

နို့ဖြင့် သည်ဘက်လမ်းသွားရမှာပေါ့

မျက်လုံးဝါနှင့်လူက ထော့ပြုံးလေး ပြုံးလာချေပြီး...

သည်လောက်တော့ ဆုံးဖြတ်တတ်ရမှာပေါ့

ဟွန်း...

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသူကို ပြုံးပြလိုက်လေပြီး ထိုလမ်း
ခြောင်ကျဉ်းလေးသို့ လျှောက်သွားလိုက်ချေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက် ကဗျာကသီလိုက်သွားချေလေ၏။

ထိုသူ ကျွန်တော့်ကို သရော်ပြုံးပြုံးပြကာ ရပ်လျှောက်
ကျန်ရစ်ခဲ့ချေ၏။ အလိုလေးဗျာ... သိမ်းငှက်ကောင်သည် သူ့လက်ထဲ
ပေါ် ပြန်ရောက်သွားပါရောလား။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လမ်းမြှောင်ကွေ့

လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ရေကန်တစ်ခုသို့ ရောက်လာချေ၏။

ရေကန်သည် ကြီးကြီးမားမားတော့ဖြင့် မဟုတ်။ အကျယ်
ပေသုံးဆယ်ခန့်သာလျှင် ရှိချိမ့်မည်။ ရေအိုင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြက်
နိုင်းပင်တို့ပေါက်နေလေ၏။ ဒူးဆစ်ခန့်အမြင့်သာလျှင် ရှိချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေအိုင်ကိုဖြတ်ကျော်ရန် ရေအိုင်စပ်သို့
သွားလိုက်ပုံရချေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေအိုင်စပ်သို့
ရောက်သည်တွင် ရေအိုင်အနက်ကို ခန့်မှန်းနေလိုက်ကြစဉ်...

ဟာ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်... ကိုလင်း

ရေအိုင်တစ်ဖက် အစပ်မှနေ၍ မြေတစ်ကောင်သည်
ကျွန်တော်တို့ထံ လှုပ်ခတ်ကူးလာချေ၏။

အတော်ကြီးသည့် မြေကောင်ဖြစ်ချေ၏။

ဘာမြေပါလိမ့်။ အလိုလေးဗျာ... ငန်းတော်ကျားမြေ
ဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်တော်တို့ရေထဲဆင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို အန္တရာယ်
ပြုလာနိုင်ပေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံး ကမ်းစပ်တွင်
နေသေးလို့၊ သို့ပေမင့် ထိုမြေကောင်က ကျွန်တော်တို့ထံ ဦးတည်နေ
သည်ကြောင့်...

ကိုလင်း... သည်ကောင်ကို သည်အတိုင်းလွှတ်ထားလို့
လောက်ပေဘူးဗျာ

သို့ ကျွန်တော်ကဆိုလိုက်၏။

နို့ဖြင့် ကိုပိုက်က...

ကျွန်တော်လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် မြေကောင်ရှိရာသို့
လိုက်ပြန်၏။

သည်တွင်...

ဟာ... ဟင်...

ကျွန်တော်တို့ထံ ဦးတည်လာနေသော မြွေကောင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရောက်လာသည့် သိမ်းငှက်ကောင်၏ ခြေသည်းတို့ကြား ငြိမ်ကုပ်ပါသွားလေတော့၏။ မြွေကောင်သည် လေထဲတွင် လူးလွန်လို့နေလေ၏။

သိမ်းငှက်ကောင်သည် မြွေကောင်ကို သုတ်ချိသွားခြင်း ပါကလား။ ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်မိ၏။

ကျွန်တော့်စိတ်အထင် မျက်လုံးဝါဝါနဲ့လူ ရှိလိမ့်မည်ဟု ပင်။ သို့ငြား အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ပါချေ။

ဘာလဲ ကိုပိုက်၊ မျက်လုံးဝါနဲ့လူ လိုက်လာမယ်များ ထင်လို့လား။

အင်းလေဗျာ၊ သူရဲ့သိမ်းငှက်ကောင်ပဲ မဟုတ်လား။

မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုလင်း ဘယ်လိုပြောနိုင်တာတုံး။

ဒိန်း...

အလိုလေးဗျာ။ မြန်ဆန်သွက်လက်လွန်းပါကလား။ လင်း မြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် မြွေကောင်ကို သုတ်ချိသွားကာ သစ်ကိုင်းထက်တွင် နားနေလေသည့် သိမ်းငှက်ကောင်ကို လှမ်းပစ်လိုက်လေခြင်း ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ပေပဲ။ ထိုသိမ်းငှက်ကောင် သစ်ပင်အခြေသို့ တစ်ရှိန်ထိုးပြုတ်ကျလာလေတော့၏။

ဟာ...

လာဗျာ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေအိုင်တွင်း အထိ လိုက်ချေလေ၏။

ဟာ...

ရေအနက် ဒူးခေါင်းလောက်သာလျှင် ရှိချေ၏။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ ရေနက်နက်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရေနက်အလယ်လောက်တွင်သာလျှင် ပေါင်ရင်းလောက် ရေအနက်ရှိခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကန်တစ်ဖက်သို့ရောက်သွားချေ၏။ ကန်နှင့်မနီးမဝေးလောက်သော နေရာရှိသစ်ပင်၏အခြေတွင် သိမ်းငှက်ကောင်သေကို ရလိုက်ချေ၏။

အလိုလေးဗျာ... သိမ်းငှက်ကောင် သေနတ်မှန်သေဆုံးခဲ့ရပေမည် သို့သော် အစုံတွင် ကုတ်တွယ်ထားသည့် မြွေကောင်ကတော့ ၇ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေလေခြင်းကို တွေ့ရချေ၏။

ကြည့်စမ်း... သိမ်းငှက်ကောင်က သေသွားတာတောင် သူ၏အစာဟု သတ်မှတ်ထားသည့် မြွေကောင်ကို အလွတ်မပေးပါကလား။

ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်...

လင်းမြင့်လှိုင်က မသေသေးသော မြွေကောင်၏ဦးခေါင်းကို ဆနုတ်ဒင်ဖြင့် ထုရိုက်လိုက်ချေ၏။

သည်တော့ မြွေကောင်ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

မြွေကောင်သေလေပြီဆိုလေမှ လင်းမြင့်လှိုင်သည် သိမ်းငှက်ကောင် ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ထံ ကမ်းပေးလာ၏။

သည်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက အဝါရောင်ဗျာ

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သိလိုက်ချေပြီ။ ခပ်ညှည့်သိမ်းငှက်ကောင် ဖြစ်ချေ၏။ မျက်လုံးဝါဝါနဲ့လူ၏ သိမ်းငှက်ကောင် မဟုတ်ပါချေ။

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုသိနေတာတုံး’

ကျွန်တော် တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

‘သည်ကောင် မြွေကောင်ကို သူ့အစာအလိုငှာသာ ဖမ်းရတာဆိုပေမင့် သွက်လက်ပုံတော့ မပေါ်ဘူးဗျ၊ ပုံသန်းနေတာကလည်း နှေးနှေးကွေးကွေးရယ်၊ နို့ကြောင့် ပြောနိုင်တာပေါ့’

သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် အထင်ကြီး လေးစားစွာဖြင့် ကြည့်မိလိုက်လေ၏။

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း...’

သို့ လက်ခုပ်သံကြောင့် နှစ်ယောက်သား အသံလာရာ နောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ... မျက်လုံးဝါဝါနှင့်လူပါပဲလား။

‘မင်း ငါတို့နောက် ဘာလိုက်လုပ်တာတုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ငါ့လမ်း ငါသွားတာပဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို လက်ကုတ်သတိပေးလာသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးဝါဝါနှင့်လူကို မျက်နှာလွှဲလိုက်လေ၏။

တကယ်ပဲ ဒေါသထွက်စရာကောင်းသည့် လူပါကလား။

‘သွားမယ့် ခရီးလမ်းက တူနေပြီဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောကာ မျက်နှာချိုဆွေး ပြုံးပြလိုက်

၏။

‘တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

‘ငါတို့ သည်လမ်းအတိုင်း ဆက်သွားရမှာပဲလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် မျက်လုံးဝါဝါနှင့်လူက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား

လေ၏။ သူထွက်သွားသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ့်လမ်း၏ ညာဘက်မဟုတ်။ ပျဉ်းကတိုးတောအတိုင်း ဖြစ်ချေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ သည်လမ်းပဲ လိုက်တာပေါ့’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့သို့ဆက်လှမ်းသွားလေ၏။

‘ဟေး...’

‘ဟေး...’

သို့အသံကြောင့် မျက်လုံးဝါဝါသူ ထွက်သွားရာဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

‘ဂစ်... ဂီးလ်’

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့သွားလမ်းရှေ့တွင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိသည့် သိမ်းငှက်ကောင် သို့အသံပြုသပျံသွားလေမှ ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်လေခြင်းဖြစ်၏။

‘ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီဗျ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ မျက်လုံးဝါဝါလူ ထွက်သွားရာဘက် ဦးတည်လိုက်သွားချေလေ၏။

သို့မှ ကျွန်တော်သည်လည်း သဘောပေါက်လိုက်ချေလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် သိမ်းငှက်ကောင်နှင့် မျက်လုံးဝါလူတို့သွားရာဘက် လိုက်သွားကြရာမှ ချောင်းမကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

မျက်လုံးဝါနှင့်သူ ဘယ်ရောက်သွားဝါလိမ့်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဖန် လမ်းမှားခဲ့ပြန်လေသည်လား မသိဝါချေ။

‘ဘယ်ကို ဆက်သွားရမလဲ’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလော့ချေပြီး...

‘ဟိုနားလေးမယ် ခဏတဖြုတ် ထိုင်ကြမယ်ဗျာ’ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကမ်းတွင်ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်ပင်ကြီးတစ်ပင် အခြေတွင် သွားရောက်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

‘ရော့ဗျာ... ကိုပိုက်’
ထုံးစံအတိုင်း လင်းမြင့်လှိုင်က ဝိစကီပြားလေး ထုတ်ပေးလော့ချေ၏။ ကျွန်တော်က လှမ်းယူ တစ်ခွက်မော့သောက်လိုက်ကြ၏။ ပြီး ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ကာ ချောင်းအထက်အောက်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေစဉ်...

‘ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဘုတ်... ဒုတ်... ဖျောင်း... ဘုတ်... ဒုတ်... အား... ဝှစ်... ခွပ်... ဖုံး... ဘုန်း’

သို့အသံတို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သစ်ပင်ပင်ကြီးအောက်ဘက် ချုံပုတ်နွယ်ထူထူထပ်ထပ်နောက်ကွယ်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘တိုက်ခိုက်နေသံပေပဲဗျ’
လင်းမြင့်လှိုင်က သည်သို့ပြောရင်း နေရာမှထလိုက်ကာ ထိုအသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်၏။

ချုံပုတ်နွယ်ပင်နောက်ကွယ်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်နေသံ ဖြစ်ချေ၏။

သို့အသံတို့ကြားမှ တောတိုးပြေးလွှားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

‘လာဗျာ သွားကြည့်ကြမယ်’

‘သားရဲကောင်တွေ တိုက်ခိုက်သံလား’
ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်ဟုတ်ရမှာတုံး၊ အား’ လို့အော်လိုက်တဲ့လူသံ မကြားပေဘူးလား’

‘ကြားလိုက်တယ်’
‘လူနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေသံပေပဲဗျ’
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအသံလာရာ ချုံပုတ်နောက်ကွယ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။

‘ဟင်...’
‘ဟာ...’

လူတစ်ယောက် မြေပြင်တွင်လဲကျနေချေ၏။ ငြိမ်သက်လို့နေချေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကပျာကသီ ထိုလူနား သွားလိုက်ကြ၏။

‘ဟာ... ကိုလင်း၊ ဟိုလူပေပဲဗျ’
မျက်လုံးဝါနှင့်လူ ဖြစ်ချေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ထိုသူ သတိလစ်မေ့မြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူကို သတိရအောင် ဘာတံသီနားလည်သည့် နည်းမျိုးစုံဖြင့် လုပ်ပေးလိုက်သည်တွင် ထိုသူ သူးလွန်လှုပ်ရှားလာတော့၏။

‘အား... လား... လား... လား... လား...’
သူတစ်ကိုယ်လုံး ဖူးရောင်ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။
‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး’

ကျွန်တော်က ထိုသူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လာသည်တွင် မေးထိုင်၏။ မည်သို့မျှ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမရှိပေဘဲ ကျွန်တော်နှင့်

လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့သြတကြီး ကြည့်နေလေ၏။

‘မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က ထပ်မေးလိုက်၏။ သို့ဆိုပြန်သော်လည်း ထိုသူသည် မည်သည့်စကားမျှ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်းမရှိလောက် လဲလျောင်း နေရာမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မေးကုတူ ပေးလိုက်၏။

ထိုသူ မတ်တပ်ရပ်နိုင်သွားသည်တွင်...

‘ကျုပ်သားကို သတ်တဲ့ကောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

‘ဟင်...’

‘အို...’

သူ့သားကို သတ်တဲ့သူဆိုပါကလား။ သို့ကြောင့်...

‘ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

‘ခင်ဗျားတို့ သိစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြ စမ်းပါ။ ကျုပ်လည်း ကျုပ်ကိစ္စ ကျုပ်လုပ်ရဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် မျက်လုံးဝါနှင့်လူသည် ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ရုတ်ခြည်းထွက်သွားလေ၏။

‘ဟိတ်လူ... ဟိတ်လူ... နေဦးလေဗျာ’

‘ဟိတ်လူ’

လှည့်၍ပင် မကြည့်ပါလေ။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တော့ သူ့နောက်ကိုလည်း လိုက်ချင်တယ်၊ သိန်းမောင်ရယ်၊ သူရယ်၊ ကျားလေးရယ်က ပတ်သက်စွာတွေ ရှိနိုင် တယ်ဗျာ’

‘သူပြောသလိုပဲ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်လုပ်တာပဲ မကောင်းဘူး လား ကိုလင်းရဲ့၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ချစ်ထွန်းကို ရှာရမယ်လေ’

‘အလိုလေးဗျာ... ကိုပိုက်မေ့နေပြီလား၊ ကိုပိုက်မိတ်ဆွေ ချစ်ထွန်းက သိန်းမောင်နဲ့ထွက်သွားတာလေ၊ နို့ကြောင့် သိန်းမောင် တွေ့လျှင် ချစ်ထွန်းတွေ့ပြီပေါ့’

‘နို့လည်း အဟုတ်သားကလား’

‘နို့ကြောင့် မျက်လုံးဝါနှင့်လူနောက် လိုက်လျှင်ဖြင့် ကျား လေးကို တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ၊ ကျားလေးကိုတွေ့လျှင် သူ့ နောက်လိုက်သွားကြတဲ့ ချစ်ထွန်းနဲ့ သိန်းမောင်ကိုလည်း တွေ့နိုင်တယ် လေဗျာ၊ သည်တော့ လတ်တလော သံလွန်စရလိုက်တဲ့ မျက်လုံးဝါ နဲ့လူနောက်ပဲ လိုက်ကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပြီ’

သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးဝါလူ ထွက်သွားရာနောက် လိုက်သွားကြလေ၏။

အတော်ဝေးဝေး ခရီးရှောက်လာသည်တွင်...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကြည့်စမ်း... မျက်လုံးဝါနှင့်လူ သစ်ပင်အောက်ခြေတွင် ခင်စည် ကျောမှီ၍ အိပ်နေပါကလား။ သို့မေမင့် သူ့အိပ်နေတာရာ ထုတ်ရဲ့လား။

ကျွန်တော်က မသင်္ကာသဖြင့် သို့လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြော ချင်း ထိုလူအနားသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ အသတ်မရှိပါကလား။

‘ကိုလင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံးဗျာ၊ သူ့ကို ကြည့်ပါဦး၊

စောစောက ရိုက်ပုတ်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့်တော့ဖြင့် မဟုတ်လောက်
ပေဘူးဗျ

သို့ပြောရင်း ကျွန်တော်သည် ထိုလူတစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ လှည့်
ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဟာ...

ဟင်...

ဘယ်ဘက်နဲ့ကြားမှနေ၍ ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ခု ထွေလိုက်
ရ၏။ ထိုဒဏ်ရာမှ သွေးတို့ ယိုစိန်ကျနေလေ၏။ သွေးတို့ ပူပူနွေးနွေး
ရှိနေလေခြင်းကြောင့် မကြာသောအချိန်ကာလမှ ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းကို
သိလိုက်ရ၏။

သူ အသတ်ခံရတာဗျ

နို့ဖြင့် သူ့ကိုသတ်တဲ့လူက သူ့သားကို သတ်လိုက်တယ်
ဆိုတဲ့သူ ဖြစ်မပေါ့

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သိပ်ဟုတ်တာမေါ့၊ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း ကျုပ်
သိတယ်

ဟင်... သို့အသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်သို့
တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်လာလေသည်ကြောင့် ကဗျာကသီလှမ်းကြည့်
လိုက်ကြလေ၏။

ဟာ... ကျားလေး

ဟင်... ခင်ဗျားတို့ပေပဲကိုး

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံးဗျာ

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာတုံး၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်လာတဲ့သူမ

ဟင်...

အို...

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ ဘယ်လို
ပါလိမ့်။ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာပါလိမ့်။

ရှင်းအောင် ပြောပါလားဗျာ

အင်း... မသိယောင်ဆောင်နေကြတာလား၊ တကယ်
မသိတာလားဆိုတာတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ အသိဆုံးဖြစ်မှာပဲ၊ နို့ပေမင့်လို့
ကျုပ်ကတော့ ပြောဆိုတော့ ပြောရမှာပေါ့

တကယ်မသိတာပါ၊ ပြောကြည့်လေ

ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပါလာတဲ့သူပေါ့

ချစ်ထွန်းလား

နာမည်တော့ မသိဘူးဗျာ၊ အေး... အဲဒီလူပဲ ထားပါ
တော့၊ ကျုပ်တပည့်လေးရဲ့သားကြီးကိုလည်း ပစ်သတ်လိုက်တယ်၊
ပြီးတော့ ကျုပ်တပည့်လေးကိုလည်း သတ်ဖြတ်လိုက်တယ်လေ

ဟာ...

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဗျာ၊ သည်ကောင် ချစ်ထွန်းက လူအေး
လူအပါဗျာ။ ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ

ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ထားပါတော့လေ

နို့... ပြောစမ်းပါဦး၊ ကိုယ်တိုင် မြင်မိလို့လား၊ ဆေးချာ
နဲ့လား

အင်း... နို့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို မစူးမစမ်း မစုံစမ်းဘဲ
ထုပ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ မေးတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမင့်လို့
အို မသေခင် ပြောသွားတယ်လေ

ဟင်...

အလို... နို့ဖြင့် သူမဆာခင် ခင်ဗျား သူနဲ့အတူတူ ရှိနေ
တယ်ပေါ့။

ဟုတ်တယ်။

နို့ဖြင့်...

ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာမှာသိလို့ အခြေအနေသိချင်လို့
ပုန်းကွယ်နေလိုက်တာ။

ဟုတ်ပါပြီ။ သည်တော့ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လို
ထင်လဲ။

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

သည်ကိစ္စတွေ ခင်ဗျားတို့ဘာမှ မသိသေးဘူးလို့ လတ်
တလော လက်ခံထားလိုက်မယ်။ နို့ပေမငင့်လို့ ခင်ဗျားတို့မိတ်ဆွေ
နဲ့တော့ တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့ချင်တယ်။ ကဲ... ပြောစမ်းပါ။ သူ
ဘယ်မှာတုံး။

အင်း... ကောင်းပြီ။ အမှန်အတိုင်းပြောပြမယ်။

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆီ
လမ်းခွဲထွက်လာသည့်နောက်ပိုင်း ယခုအချိန်အထိ အဖြစ်အပျက်ကို
ပြောပြလိုက်၏။

ဪ... သည်လိုလား။

နို့... ပါဦးမယ်။ သူ့ရဲ့သားကြီးဆိုတာ...

ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆုံဖူးပါတယ်။

အလိုလေးဗျာ... မဖြစ်နိုင်တာချည်း။ ကျွန်တော်တို့
တုန်းက သူတစ်ယောက်တည်းရယ်ပါ။

သူသားကြီးပါတယ်။

မဟုတ်ပါဘူး... မပါဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်းရယ်။

အင်း... သူ့လက်ဖျံပေါ်မယ် နားနေတဲ့ သိမ်းငှက်ကောင်ကလွဲလျှင်
ဖြင့် သက်ရှိဆိုလို့ သူမယ် မပါပေဘူးဗျ။

အေး... အဲဒီသိန်းငှက်ကောင်က သူ့ရဲ့သားကြီးပေါ့ဗျ။

ဟင်...

အို...

သူက သူ့သားကြီးကို သိပ်ချစ်တာကလား။ လိမ္မာတာ
ကိုး။ ပြီးတော့ အားကိုးရတာကိုး။ သူ့စားဝတ်နေရေးကို သူ့သားကြီး
သိမ်းငှက်ကောင်က ဆောင်ရွက်နေတာလေ။ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ မသိ
မယ့်သာ မသိကြတာ။ သည်တော့တောင်ထဲ ရောက်လာကြတဲ့ အမဲ
လိုက်သမားတွေအားလုံး၊ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားတွေအားလုံးက
ငှက်မုဆိုးရဲ့အဖေလို့ သိကြတယ်လေ။

ဟင်... ဘယ်လို... ဘယ်လို...

သူ့သိမ်းငှက်ကောင်က သားကောင်တွေ ရှာကျွေးတယ်
လေ။ ငှက်မုဆိုးပေါ့။ သည်တော့ သူက ငှက်မုဆိုးရဲ့အဖေ ဖြစ်သွား
တာပေါ့။

ဪ...

ဟုတ်လား။

နို့... မေးရပါဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့မိတ်ဆွေနဲ့ မုဆိုး
သိန်းမောင် အတူတူထွက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်ကို လိုက်ရှာကြတယ်။
ဟုတ်လား။

အဲလိုပဲ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့။

ကျုပ်ကို သူတို့ ဘာလုပ်ချင်ကြတာပါလိမ့်။ သိန်းမောင်
ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်တပည့်လေးကတော့ သိကောင်းသိမယ်
လိမ့်မယ်။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ချေပြီ ဖြစ်၏။
သိန်းမောင်ကတော့ ကျားလေးကို သိနေသည်ပဲ။ ကျွန်တော်သိရ
သလောက်ပြောရလျှင်ဖြင့် သူသည် ကျားလေးနှင့် ဆေနတ်ယှဉ်ပြိုင်
ပစ်ချင်သူ ဖြစ်၏။ အခြားမည်သည့်ကိစ္စတွေ ရှိ၊ မရှိတော့ဖြင့် မသိ
ပါချေ။

သို့ကြောင့် ကျားလေးကို သိန်းမောင်ဆိုသူက ဆေနတ်
ယှဉ်ပစ်လိုကြောင်း တဖွဖွပြောလေသည့်အကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့
ကျားလေးနှင့်ဆုံစက ကျားလေးပစ်သတ်လိုက်သည့် ကျားကောင်ကို
ကျားနာဖြစ်အောင် သိန်းမောင်က ပစ်လိုက်ခြင်းကိုပါ ပြောပြလိုက်
လေ၏။

‘ဟင်... နို့ဖြင့် သည်မုဆိုးက စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ မုဆိုးပေပဲ
ဗျ။ ကျားကိုတောင် စည်းဖောက်ပစ်တယ်ဆိုတော့ မုဆိုးချင်း စည်း
ဖောက်တာလဲလေ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ပြောပုံအရ ကျုပ်နို့တောင်
ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုတော့၊ နို့လည်း မုဆိုးချင်း စည်းမထားတာပေပဲဗျ
ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... နို့ သိန်းမောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ခင်ဗျားတို့
ရော ဘယ်လောက်ရင်းနှီးကြသလဲ’

သို့မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က လုံးဝပတ်သက်မှုမရှိ
ကြောင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ချစ်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုမှသိခဲ့ရ
သည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

‘နို့... မေးရပေဦးမယ်၊ ချစ်ထွန်းဆိုတာ တကယ်ပဲ
ဆေနတ်မပစ်သတ်ဘူးလား’

‘ကျုပ်သိရသလောက် သူအမဲလိုက်တာတောင် လုံ့လရှိပဲ
လိုက်တာပေပဲဗျ။ ဆေနတ်ကိုင်တာလည်း တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး
ပစ်တတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ သည့်တွက် ပြောရလျှင်ဖြင့်ဗျာ ဆေနတ်

ပစ်တတ်ကောင်း ပစ်တတ်မယ်ဆိုပေမင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တော့
ဖြင့် ပစ်နိုင်စွမ်းမရှိဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်၊ ခင်ဗျား
လည်း သိခဲ့တာပဲ’

သို့ ကျွန်တော်က ချစ်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သို့ပြောလိုက်
သည်တွင် ကျားလေးက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး...

‘ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်း ပြောတာတော့ လက်ခံပါတယ်၊
နို့ပေမင် တစ်ခုသတိပေးချင်တာကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနဲ့ဗျ၊ ပြီးတော့ လျှော့မတွက်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား၊
လူဆိုတာ သည်ကနေနဲ့ နက်ဖြန် တူတာမဟုတ်ဘူး၊ ရုတ်ခြည်း
ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒါကို သိထားသင့်တယ်၊
ကဲပါလေ... ကျုပ်ကို ကူကြပါဦး၊ သည်အလောင်းကို သက်သေသင့်
သက်သာနဲ့ မြေချချင်တယ်’

သို့ဆိုလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လိုင်သည်
မျက်လုံးဝါဝါနှင့်လူအလောင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝိုင်းကူမြေမြှုပ်ပေး
လိုက်လေ၏။

‘သည်လူက မျက်လုံးဝါနဲ့ဆိုတော့ အသုံးမကျတဲ့ မျက်လုံး
ဝါနဲ့ သိမ်းငှက်ကောင်လိုပေပဲဗျ၊ အဲ... သူ့သားကြီးဆိုတဲ့ သိမ်းငှက်
တောင်ကတော့ ထက်မြက်တယ်ဗျာ၊ ခွန်အားကြီးတယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊
ဆန်မာတယ်၊ နို့ကြောင့်ပဲ သူ့သားကြီး သိမ်းငှက်ကောင်ကိုပဲ သူ
သိပ်တန်ဖိုးထားတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ အဲ... မျက်လုံးဝါနဲ့ သိမ်းငှက်
အစ်ကောင် အရင်က သူ့မယ်ရှိသေးတယ်၊ နှစ်ကောင်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီ
မျက်လုံးဝါနဲ့ကောင်ကိုလည်း ဆေနတ်သမားတစ်ယောက်က သတ်
သွားလို့ သူအင်မတန်စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်’

မျက်လုံးဝါနဲ့လူကို မြေမြှုပ်ပြီး နားနေကြစဉ် ကျားလေးက

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့၏။
ကျွန်တော်တို့သည် သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် အေးအေး
လူလူထိုင်နားရင်း ဝိစင်္ကာသောက်နေကြပြန်၏။

‘အား... ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားကြမလဲ’

‘မပြောတတ်ပေဘူးဗျာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ခင်ဗျား
ကိုလည်း တွေ့ချင်တယ်၊ ချစ်ထွန်းနဲ့ သိန်းမောင်ကိုလည်း တွေ့ချင်
တယ်၊ နို့ကြောင့် မျက်လုံးဝါနဲ့လူနောက် လိုက်ခဲ့ကြရင်း သည်လ
လာဆုံရတာပေမယ့်’

‘ဟုတ်ပါပြီ ခု ကျုပ်နဲ့ဆုံပြီ၊ မျက်လုံးဝါနဲ့လူကိုတွေ့
ချစ်ထွန်းနဲ့ သိန်းမောင်ဆိုတဲ့သူကို တွေ့ချင်သေးလား’

‘ချစ်ထွန်းကိုတော့ တွေ့ချင်တာပေါ့ဗျာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

ဘယ်လိုကြောင့်မသိ ကျားလေးသည် သို့ရယ်သွမ်းနေဆဲ
သဖြင့်...

‘ဘာလို့ရယ်တာတုန်း’

‘ဪ... ကျုပ်ကလည်း ချစ်ထွန်းကို တွေ့ချင်တယ်
နို့မမင်းလို့ ခင်ဗျားတို့တွေ့ချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ စာရင်း
ရှင်းချင်တာ’

‘ဗျာ’

‘ဟင်’

‘နို့ကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ သည်တော့ လမ်းခွဲကြတာ
ကောင်းမယ်၊ အကယ်၍ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်အလျှင် ချစ်ထွန်း
တွေ့လျှင်ဖြင့် ကောင်းကောင်းသတိပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ မင်းကိုသင်
ချင်တဲ့သူ ရှိတယ်လို့’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

‘သေသေချာချာလည်း ဂမ္ဘာနာ စုံစမ်းပါဦးဗျာ၊ ချစ်ထွန်း
က လူအေးလူအပါဗျာ၊ မျက်လုံးဝါကို သတ်တာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဒါကတော့ သူနဲ့တွေ့မှ သိရမယ့်ကိစ္စပါဗျာ၊ လတ်
တစ်လောကတော့ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ပါ၊ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ခင်ဗျား
တို့ပြောတဲ့ သိန်းမောင်ကို တွေ့နိုင်တယ်’

‘နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ်ပါကလား’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ပြောကြည့်ဦးလေ’

သူက လိုလိုလားလား ပြောလာချေသဖြင့်...

‘ကျွန်တော်တို့တူတူ ချစ်ထွန်းကို လိုက်ရှာကြမယ်ဗျာ၊
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျားပြောသလို ချစ်ထွန်း
နဲ့တွေ့လေမှ မျက်နှာစုံညီရင်းတာကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားအတွက် အမှန်ကန်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးချင်ပါတယ်’

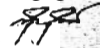
သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကလည်း ဘာလို့င်းချည်း မလုပ်ပါဘူး၊ အေးလေ
ခင်ဗျားတို့ပါတော့ ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်’

‘နို့ဖြင့် တူတူ သွားကြတာပေါ့ဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျားလေးနှင့်အတူ ဘောတိုး
လျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ငြား လမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်စကားမျှ မပြောပြန်
ခဲ့ကြချေ။ ဘယ်အတွက်မူ ကျားလေးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အလွန်



ဝေးဝေးမှ သွားနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်တို့အား မျက်ခြေပြတ်သွားခြင်းတော့ဖြင့် မပြုပါချေ။

‘သူ ဘယ်လိုကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ယှဉ်တွဲမသွားချင်တာပါလိမ့်’

‘စောစောက သူပြောတာ ကိုပိုက်မကြားလိုက်လို့’

‘ဘာများတုန်း ကိုလင်းရဲ့’

‘ကျုပ်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကသာ လိုက်ခဲ့ကြချေ။ နို့မှ ကျုပ် တွေ့ချင်တဲ့တရားခံက ကျုပ်ကို ထွက်တွေ့မှာဗျ’တဲ့လေ။

‘အေးဗျာ ကျွန်တော်မကြားလိုက်ဘူး’

သို့သွားရင်း ကျွန်တော်သည် ချစ်ထွန်းအကြောင်းကို တွေးနေလေ၏။ ဘယ်လိုကြောင့်များ ကျားလေးပြောပုံအရ လူသတ်သမားဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ ကျောင်းတုန်းကတူတူ အခန်းဖော် နေခဲ့ကြတာပဲ။ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သို့ အလွန်အေးသူ ဖြစ်၏။ အထက်တန်းတုန်းက သတ္တဗေဒလက်တွေ့ချိန်တွင် ဖားကို ခွဲစိတ်ရန်အတွက် ဖားပြုတ်များကိုဖမ်းဆီး၍ ရင်ခွဲရသည့်အချိန်တိုင်း ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်လုပ်နေခြင်းကိုသာ တွေ့ရတာများလေ၏။

‘ငါ ဖားလေးတွေ မသတ်ဝံ့ဘူးကွာ၊ သတ်လည်းမသတ်ချင်ဘူး’

သို့ ပြောတတ်၏။ ယခုတော့ လူတစ်ယောက်လုံးကိုပင် ရက်ရက်စက်စက် ဓားနဲ့ထိုးသတ်ရတယ်လို့ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ကျားလေး အမြင်မှားတာပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိသေးတော့၏။ သို့စဉ်းစား တွေးတောလျှောက်နေစဉ်...

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’ ‘ဟင်...’

ရုတ်တရက် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတူ ကျားလေးတစ်ယောက် သွားရင်းလဲပြိုသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျားလေးကို လုပ်ကြံလေခြင်းများလား။

‘ကိုပိုက် အသာနေ၊ နေ’

သို့ဆိုလျှက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့ကို အတင်းလက်ဆွဲ၍ နီးစပ်ရာသစ်ပင်ကြီးအောက်ခြေသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ သည်တော့ ဘုမသိ၊ ဘမသိ ပါသွားရ၏။

‘ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ ဟိုမယ် ကျားလေး ဒုက္ခရောက်နေပြီလေ’

‘သိတယ်၊ သူ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တဲ့သူက သည်ဘက်ကို တောတိုးပြေးလာနေလို့’

‘ဟင်’

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ကျားလေးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အတော်အလှမ်းဝေးနေလေ၏။ သို့ကြောင့် သူ့အား မောင်းမြောင်းလုပ်ကြံသူသည် တစ်နေရာမှ ပုန်းကွယ်၍ ပစ်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပြေးလာနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ခြင်ပုံမရလေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဦးမှုရကာ ပုန်းကွယ်မောင်းမြောင်းနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

မည်သူမည်ဝါရယ်လို့တော့ မသိနိုင်ချေ။ ချုံပုပ်နွယ်တို့ ကွယ်မှ တောတိုးပြေးလာနေခြင်းဖြစ်၏။

‘ချောက်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဆေနတ်မောင်းတင်လိုက်ကာ ထိုပြေးလွှားနေသောလူအား ပစ်ခတ်ရန်အသင့် လုပ်နေလေ၏။

‘ကိုလင်း’

ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်သိတယ်၊ အဆာမပစ်ပါဘူး၊ သူ့လက်ထဲမယ် ဆေနတ်ပါမှန်းသိလို့ လိုရမယ်ရပါဗျာ’

ကျွန်တော်သည်လည်း လက်တွင်းရှိဆေနတ်ကို အရံသင့် ပစ်ခတ်နိုင်ရန် မောင်းတင်လိုက်၏။ ထိုပြေးလွှားနေရာဘက်သို့ ထိုးချိန်ထားလိုက်၏။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတော်ကလေး နီးစပ်လာချေ၏။ ချုံပုပ်နွယ်တို့ ပါးသွားသည်ဖြစ်၍ ဝိုးတဝါးသဏ္ဌာန် ကိုတော့ မြင်လိုက်ရ၏။

‘ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ဘက် တည့်တည့်လာနေပုံ မရဗေဘူးဗျ၊ နံဘေးဝါးတောဘက်ကို ဦးတည်သွားနေပုံပါ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်’

သို့ဆိုလျှက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူချိန်ရွယ်ထားသည့် ဆေနတ်မောင်းထိန်းခလုပ်ကို ဆွဲညစ်လိုက်လေ၏။

‘ဒီနံး’

ပြင်းထန်သောယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ တောတိုးပြေးလွှား သူသည် ရုတ်ခြည်းပြေးလွှားနေခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပုံ ရချေ၏။

ဆေနတ်သံကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ စူးစမ်းလိုက်လေ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

တဒင်္ဂအချိန်ကလေးမှာပင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နေရာမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

မြန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း...

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြေးလွှားနေသော ထိုသူကို သို့ဆေနတ်ဖောက် ဟန့်တားလိုက်ကာ ရုတ်ခြည်းလျှင်မြန်စွာ ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းဖြစ် လေ၏။

ထိုသူနှင့်အကွာအဝေး သိပ်မရှိလှသည်ကြောင့် လင်းမြင့် လှိုင် စိတ်ကူးမှန်သွားပုံရချေ၏။

ချုံပုပ်ပင်နောက်ကွယ်မှ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ထိုသူ ထွက်လာ လေ၏။

‘ဟင်’

ချစ်ထွန်းလို့ ထင်ထားသည်မှာ မဟုတ်ပါကလား၊ သိန်း မောင် ဖြစ်နေချေ၏။

သိန်းမောင်တစ်ယောက် လက်မြှောက်၍ လင်းမြင့်လှိုင် ချမှ ရောက်လာချေ၏။ ကျွန်တော်သည် သိန်းမောင်ကို ဆေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ထားလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဆေနတ်နှစ်လက်ကြား သိန်း မောင်တစ်ယောက် ပြေးမထွက်သာချေပြီ-

‘ကိုပိုက် သူ့ကိုကြည့်ထားချေဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျားလေး ဆီ သွားကြည့်ချေဦးမယ်’

ကျွန်တော်သည် သိန်းမောင်ကို သစ်ပင်အခြေတွင် ထိုင်ခိုင်း လိုက်၏။ သိန်းမောင်၏ဆေနတ်ကို သိမ်းယူစလွယ်သိုင်းထားလိုက် ၏။

ထက်တွင်းရှိဆေနတ်ဖြင့်လည်း ချိန်ရွယ်ထားလိုက်၏။

‘မင်းဘာလို့ ကျားလေးကို ဆေနတ်နှံ့ပစ်ရတာလဲ၊ မင်း

လူသတ်သမားဖြစ်ပြီး မင်းပြောတော့ သူနဲ့သေနတ်ချင်းယှဉ်ချင်တယ်
ဆို ခုတော့ ဘယ်လို

‘ဟင်... သူက ကျားလေးဆိုတာလား’

‘အေးလေကွာ မင်း မသိဘူးလား’

‘တောက်’

ဘယ်လိုကြောင့်မသိ ကျားလေးသည် ပြင်းထန်စွာ တောက်
တစ်ချက် ခတ်လိုက်ချေ၏။

ဘာကို မကျေနပ်ဖြစ်နေပါလိမ့်။

‘မင်း ခံစားချက် ပြောလို့ဖြစ်မလား’

ကျွန်တော့်ကို မောကြည့်လာ၏။

ပြီး ကျွန်တော့်နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လာသဖြင့်
ကျွန်တော်လည်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျားလေးပါကလား၊ ကျားလေးတစ်
ယောက် လက်မောင်းကိုသာလျှင် ကျည်မှန်သွားပုံရချေ၏။ လင်းမြင့်
လှိုင်က တွဲယူခေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

‘တော်သေးတာပေါ့၊ လက်မောင်းကို ရှပ်မှန်သွားပေလို့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။ သို့ကြောင့် ကျားလေး၏လက်ကို
လှမ်းကြည့်မိ၏။

အင်္ကျီလက်အစဖြင့် တုပ်နှောင်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သွေးတို့
မူ စိုရွံ့နေ၏။

‘ကြည့်စမ်း မင်းအတော်မိုက်ရိုင်းတယ်၊ ဒါ တမင်သက်
သက် ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဒေါသသဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ် တမင်သက်သက် အလိုဖြစ်အောင် ပစ်လိုက်လို့’

သူ့အသက်ရှင်တာပဲဗျာ . . . ဟိုကောင်ပစ်မယ်ဆိုလျှင် သူ့သေ
သွားလောက်ပြီ’

‘ဟင်...’ ‘ဘာ...’ ‘ဘယ်လို...’

‘မင်း ရှင်းအောင်ပြောလို့ရမလား’

‘သိပ်ပြောရတာပေါ့’

‘အင်း... မင်း သူများကိုလွဲချဖို့ လုပ်ကြံပြောတာတော့
မဖြစ်စေချင်ဘူးနော်’

‘စိတ်ချပါဗျာ . . ကျုပ်က ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ယောက်
ပါဗျ။ အမှန်တွေပြောမှာပဲ၊ ယုံတာ မယုံတာတွေ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ပြောကြည့်ပါ၊ နို့နေပါဦး ဟိုကောင်သာ
ဆိုလျှင် ကျားလေးသေသွားလောက်ပြီးဆိုတာ ဘာကိုပြောချင်တာ
သဲ၊ မင်းနဲ့အတူ တစ်ယောက်ပါသေးတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဘယ်သူတုန်း’

ကျွန်တော်က ကပျာကသီမေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့ ထင်
ထားသလို မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းမိသဖြင့် သို့မေးလိုက်ငြား...

‘ကျုပ် အထွေအထူး ပြောစရာလိုသေးလို့လားဗျာ၊ ခင်ဗျား
နဲ့နစ်ယောက် သိလောက်ပါတယ်’

‘ဟင်’

‘နို့ဖြင့် မင်းဆိုလိုချင်တာက ငါ့သူငယ်ချင်း ချစ်ထွန်းပေါ့
မဟုတ်လား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့် သိန်းအောင်က မချိုးပြီးလေး
သေမခင် ကျားလေးတစ်ယောက် မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ဖြစ်

သွားချေ၏။ ဒေါသအရိပ်အယောင်ကိုလည်း သူ့မျက်နှာတွင် တွေ့လိုက်ရချေ၏။

‘သိန်းမောင် မင်း မဟုတ်မယပ်တွေ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ ချစ်ထွန်းက ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူ့သေနတ် မပစ်တတ်ဘူးလေ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ချေ၏။

သည်တွင် သိန်းမောင်သည် ရွံ့ပြီးလေး ပြုံးလာချေပြီး...

‘ခင်ဗျားစကားကို တွက်ပြီးပြောရလျှင်ဖြင့် ခင်ဗျားနဲ့ ချစ်ထွန်း ကလေးဘဝကတည်းက ကွဲကွာသွားကြတာဖြစ်မယ်’

သို့ပြောလာလေ၏။

‘အင်း... ကိုပိုက်ကတော့ ချစ်ထွန်းရဲ့နောက်ပိုင်း အခြေအနေတွေကို သိနိုင်မယ်မဟုတ်လောက်ဘူး၊ သည်တော့ သိန်းမောင် ပြောတာ အလျင်အမြန်ထောင်ပါဦးလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့၏။

‘ကဲ... သိန်းမောင် မင်း ပြောကြည့်ပါလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က နံနားခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်ခြေသို့ ဦးဆောင်သွားလိုက်ရင်း ပြောလေ၏။

သို့ ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် နားနေလိုက်ကြရင်း သိန်းမောင်ပြောစကားကို စိတ်လက်ပါနားထောင်လိုက်ကြလေ၏။

သံဒင်းရွာကလေး၏တစ်ခုတည်းသော အရက်ပုန်းဆိုင်လေးတွင် သိန်းမောင်တစ်ယောက် ထိုနေ့က အရက်ဝင်သောက်ခဲ့၏။ တောပစ်သွားရင်း သံဒင်းရွာ၏ချက်အရက်ကို မြည်းစမ်းလို၍ ဖြစ်၏။

သိန်းမောင်သည် သူပစ်ခတ်ရလာသည့် သိန်းငှက်ကောင်ကို နံနားတွင်ချထားရင်း၊ အမှာရှိ၍ ရောက်လာသောအရက်ကို ခွက်တွင်း ငှဲ့ထည့်လိုက်၏။

‘အမြည်း ဘာရှိတုန်း’

သိန်းမောင်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘သည်ရွာက လူတွေ အမြည်းမစားတတ်ကြဘူး၊ ပဲလှော်ပြီးသွားသလို၊ လျှက်ဆားလေးတစ်ထုပ်နဲ့လည်း ပြီးသွားတာပဲဗျ။’

သူတို့တွေ ခံယူချက်က အရက်သောက်ချင်တာ၊ အမြည်းစားချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုလား၊ သည်တော့ နောင်ကြီးရယ် နားလည်ပေးပါ’

အင်း... သို့ဆိုတော့ သိန်းမောင်သည် အမြည်းရှိမှ အရက်

သောက်တတ်သူဖြစ်၏။ သူသည် မုဆိုးဖြစ်ခြင်းကြောင့် အသားကို ပက်ပက်စက်စက် စားတတ်သူဖြစ်သည့်အလျှောက် ယခုလည်း သံဒင်းအရက်နှင့်အမြည်းကို လမ်းကြိုဝင်သောက်လေခြင်းဖြစ်၍ သူ့အတွက် အမြည်းအခက်တွေ့လေခြင်းကို မည်သို့ဖြေရှင်းရမည် သိလိုက်သဖြင့် -

‘နို့ဖြင့် သည်လိုလုပ်ပါလား ဆိုင်ရှင်ကြီးရယ်၊ ဟောဒီ မယ် ကျုပ်ပစ်ရလာတဲ့ သိန်းငှက်ကောင်ရှိတယ်၊ အဲဒါကို အမွှေးနှုတ် အူထုတ်ပြီး ပြုတ်ကြော်လေးလုပ်ပေးပါကလား၊ ကျုပ် သည်အတွက် အခကြေးငွေပေးပါမယ်’

သို့ ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် ဆိုင်ရှင်လူကြီးက သိန်းမောင်ကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘တစ်ရွာသား ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သည်သံဒင်းအရက် ကောင်းလွန်းတယ်လို့ သည်နားတစ်ဝိုက်ရွာစဉ် သတင်းပြန့်နေလို့ လမ်းကြိုလာမြည်းခင်း တာလေ’

‘အင်း... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်ရွာသားဆိုတော့ လည်း ဧည့်ဝတ်ကျေသင့်တာပေါ့၊ ကဲ... ကဲ... ပေးချေ၊ ငါ့ မင်း စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးမယ်ကွာ၊ နို့ပေမင့်လို့ အခကြေးငွေ ပေးစရာမလိုပါဘူး’

‘နို့ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ခပ်မြန်မြန်လေးလေး လုပ်ပေးစေချင်တယ်’

သိန်းမောင်က သို့ပြောပြီး သူနှင့်ကပ်လျက် နေရာ

လူတစ်ယောက်ထံ မျက်စိရောက်သွားလေ၏။

‘သည်လူ မြင်ဖူးသလိုပါပဲကလား’

သူ့ကို ကြည့်နေလိုက်တာများ ရန်သူကုန်နေတာပဲ၊ သို့ကြောင့် သိန်းမောင်သည် စကားနည်းရန်စ ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်လိုသည်ကြောင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်လေ၏။ ဒါအကောင်းဆုံး မဟုတ်လား၊ သူ သည်ရွာ ဝင်လာတာ အရက်မြည်းစမ်းဖို့ပေပဲ။ သို့ငြား...

‘နေပါဦး မင်းက သိန်းမောင်မဟုတ်လား၊ မုဆိုးသိန်းမောင် ပေါက်တောရွာကလေ’

သို့အသံနှင့်အတူ ထိုသူ သူ့ရှေ့ရောက်လာချေ၏။

သည်တော့လည်း သူ့မျက်နှာက တည်တည်ကြီးမဟုတ်၊ ပြုံးလို့ပါကလား၊ သို့ကြောင့် သိန်းမောင်သည်လည်း ပြုံးပြလိုက် တာ...

‘သောက်ပါဦးလား၊ အမြည်းတော့ လုပ်ခိုင်းတားတယ်’

သို့ ပြောလိုက်လေ၏။ သည်တော့ သူ သိန်းမောင်ဆိုတာ မသိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်ပေါ့။

‘ဘာများကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲ’

ထိုသူသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး-

‘ကျုပ်မှာမည် ချစ်ထွန်း’

‘ဟုတ်ပါပြီ’

‘သည်တော့ထဲမှာ ကျုပ်သိရလောက် လက်ပြောင့်မုဆိုးနှစ်

ရှိတယ်၊ ကြားတာပဲ၊ ခင်ဗျားသိသလားပဲ’

သို့ ချစ်ထွန်းက မေးလာသဖြင့် သိန်းမောင်သည် ပြုံးပြ

တာ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေ၏။

‘ပြောကြည့်ပါဦး’

သို့လည်း ဆိုလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား တကယ်မသိတာလား’

‘အဟုတ်ပါဗျာ’

‘ဘိုကုန်းရွာသား ကျားလေးလေ’

‘ဪ... နောက်တစ်ယောက်ကော’

‘သိန်းမောင်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားပြောသလို ပြောနေကြတာတော့ ကြားမိသလိုပဲဗျ၊ နို့ပေမင့်လို့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးဗျာ၊ အခြားတစ်ယောက်ရှိနိုင်ဦးမှာပါ’

‘ဟင်... သိန်းမောင် သိန်းမောင် ခင်ဗျားက အင်မတန်လျှိုတဲ့သူပေပဲဗျ၊ သိန်းမောင်ဆိုတာ သည်တစ်ယောက်ပဲပဲ မဟုတ်လား’

သည်သို့ဖြင့် ချစ်ထွန်းနှင့်သိန်းမောင် စတင်သိကျွမ်း၏။ ထိုနေ့က အရက်တူတူသောက်ဖြစ်ကြ၏။ အမြည်းစားစားထမရှိသော သံဒင်းရွာသားချစ်ထွန်းတစ်ယောက် သိန်းမောင်ကြောအမြည်းကို အားပါးတရဖြင့် မူးမူးနှင့် စားလိုက်မိချေတော့

‘ကျုပ်ကို တစ်ခုကူညီပါဗျာ’

ပွဲသိမ်းလူခွဲမည်အလုပ်တွင် ချစ်ထွန်းက ပြောလိုက်

‘ဘာများတုန်း ကူညီနိုင်တာဆိုလျှင်ဖြင့် ကူညီပါ’

‘ကျုပ်တို့ ဒဂုံနဲ့တွေ့စေချင်တယ်’

‘ဘယ်သူများတုန်း’

‘သံဒင်းရွာသား ဒဂုံလေး’

‘အင်း... ကြားဖူးတာပေါ့၊ တလောကတင် ချောင်းမြောင်းအပစ်ခံရသေးတယ်ဆို’

သိန်းမောင်က သူကြားသည့်သတင်းကို သို့ပြောလိုက်ရင်း ချစ်ထွန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

သူ့စကားကြောင့် တုန်ပြန်မှုရှိလေမလား သိလို၍ဖြစ်၏။ သို့ငြား မည်သည့်တုန်ပြန်မှု မရှိပါချေ။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒု ဒဂုံနဲ့တွေ့ပေးမှာကလည်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တယ်လေ’

‘ဟင်’

သို့ဖြစ်၍ သိန်းမောင်တစ်ယောက် ဒဂုံဆိုသူနှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံဖြစ်လေ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒဂုံဆိုသူက သူ့ကို သင်္ကာမကင်း၍ အလိမ္မာဖြင့် ခေါ်ယူမေးစမ်းလေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သိန်းမောင် ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ၊ သို့ပေမင့်လို့ သူတို့ရွာရောက်နေလေခြင်းကြောင့် သည်းခံခဲ့ရ၏။

‘အေးဗျာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်က ဒဂုံ ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းချင်တယ်လို့ ထင်တာ’

‘မဖြစ်နိုင်တာလေ၊ မဖြစ်ခဲ့ဘူးဟုတ်လား’

‘နို့ပေမင့်လို့ ကျုပ်ကပဲ ခင်ဗျားကိုတောင်းဆိုချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်’

‘ဘာများတုန်း’

‘ကျားလေးနဲ့ခင်ဗျား ဘယ်သူပိုတော်သလဲ’

‘အဲဒါ ဘာဆိုလဲ၊ သူကသူ ကျုပ်ကကျုပ်ပဲဗျ၊ ဘယ်သူတော်တယ်၊ ဘယ်သူသာတယ်ဆိုတာ သိစရာလိုလို့လား’

၇၇

‘သိပ်လိုတာပေါ့ဗျာ’

‘ဟင်... နို့ဖြင့်...’

‘သည်ရက ဩဇာအာဏာကြီးမားတဲ့ ဒဂျီးဆိုသူကို လုပ်ကြံတယ်ဆိုတာ၊ အင်မတန်အပြစ်ကြီးတာကလားဗျာ’

‘ဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့’

‘ခင်ဗျား မဟုတ်လောက်ဘူးဆိုတော့ သူဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

‘နို့လဲဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကဲ ကျုပ်သွားပြီ နောက်ကြိုလျှင် ဆုံကြသေးတာပေါ့’

‘နေပါဦးဗျာ’

‘ဘာကိစ္စ ရှိသေးတုန်း’

‘ကျုပ်က တစ်ကောင်ကြွက်၊ ခင်ဗျားနဲ့လိုက်လို့မရဘူးလား’

‘ဟေ’

သိန်းမောင် ချစ်ထွန်းကို ကြည့်လိုက်၏။ လူရိုးလူအုပ်ပါ ကလား၊ အတော်ပေပဲ သူတွင်လည်း အမှော်တစ်ယောက်လိုနေသည်။ သူ ချက်ပြုတ်ခြင်းကို လုံးဝနားလည်သူမဟုတ်၊ သို့ကြောင့်...

‘ခင်ဗျား ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်းချက်တတ်လား’

သိန်းမောင် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မေးသည်ကို ရိပ်မိ သွားဟန်တူသည့် ချစ်ထွန်းက...

‘အေးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်လိုအပ်ပါတယ်၊ ဘယ် နှလုံး သားကောင်တွေလို့ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီး ကိုယ် သတ်ဖြတ်ရ တဲ့ သားကောင်တွေရဲ့အသားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်ပြုတ် စားသောက်ချင်တော့မပေါ့ဗျာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ခင်ဗျား ဒါတွေနားလည်

သားကလား၊ ကဲလေ နို့ဖြင့် ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ချေ’

သည်သို့ဖြင့် သိန်းမောင်နှင့်ချစ်ထွန်း တဲတစ်တဲတွင် တူတူ နေဖြစ်သွားကြလေ၏။

အချိန်ကာလကတော့ဖြင့် မည်သို့မျှ မရှိပါသေးချေ။

အချိန်တိုတိုနှင့် ငယ်ပေါင်းတွေလို ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ဖြစ် ရန်အတွက်လည်း ချစ်ထွန်းက သံဒင်းအရက်ကို အလျှင်မပြတ်ဝယ် ပေးခဲ့သည်ကိုး၊ တူတူသောက်ခဲ့ကြသည်ကိုး။

သို့ ရှင်းနှီးခင်မင်လာပြီဆိုတော့...

‘ခင်ဗျား ကျားလေးနဲ့ယှဉ်ပြိုင်သင့်တယ်’

သို့စကားသာလျှင် နိစ္စရပ် ကြုံသည့်အခိုက် ပြောလာချေ၏။

ကြုံ သည့်အခိုက်ဆိုငြား အမြဲတမ်းကြုံနေလေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သည်တော့ သိန်းမောင်တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားလာရချေ ၏။

ကျားလေး၊ ကျားလေးနှင့် သည်လောက်တောင် နာမည် ကြီးနေပါကလား၊ သိန်းမောင်ကိုတော့ မသိကြတော့ပေဘူးလား။ ထိုသည်ကြားမှ...

‘ခင်ဗျား ကျားကောင်ပစ်ဖူးလား’

‘ဟေ’

‘ဪ... တောဘုရင်လို့ဆိုတဲ့ ကျားကောင်ကို ပစ်ဖူး သေးမေးတာ’

‘ဟင့်အင်း’

‘ခင်ဗျားလက်နဲ့ ပစ်ကြည့်စေချင်တယ်’

‘ဟေ’

ကျားပစ်မှဆိုးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို မလိုချင်ဘူးလား၊ တကယ်
လို့ သည်တောမှာ ကျားတစ်ကောင်လောက် ပစ်ခတ်ရဦးမယ်ဆိုလျှင်
ဖြင့် ခင်ဗျား ကျားလေးနဲ့တောင် ယှဉ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ မှဆိုး
သိန်းမောင်ဆိုတာ ဟိုးလေးတကြောဖြစ်သွားမှာလေ။

‘ဟားဟားဟားဟား ဟားဟားဟားဟား ဟားဟား
ခင်ဗျား ဘယ်လိုစိတ်ကူးရတာတုန်းဗျာ ဟင်း ဟင်း ဟင်း’

‘ဪ... ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းပေပဲလေ၊ သံဒင်း
ချစ်ထွန်းရဲ့မိတ်ဆွေ သိန်းမောင်က သည်တောမယ် ကျားကောင်ကို
ပစ်ခတ်ရလိုက်တာယ်ဆိုတဲ့စကားက ကျုပ်အတွက် ကြိယဂုဏ်ယူ
လို့ ရတာပေါ့ဗျာ’

‘ဟားဟားဟားဟား ဟားဟားဟားဟား’

‘ဟီးဟီးဟီး ဟားဟား ဟီးဟီး’

နှစ်ယောက်သား သဘောကျရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သိန်းမောင်သည် ကျားကောင်ကို ပစ်လို
ချေ၏။ ချစ်ထွန်းပြောသလို ကျားပစ်မှဆိုးဖြစ်လိုလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျားကောင်ကို ပစ်ခတ်လေတော့၏။

လွဲချော်သွားလေ၏။ သူ မူးမူးနှင့်သာမပစ်လျှင် ထိုကျား
ကောင်ကို ရနိုင်လောက်လေ၏။ ခုတော့ သူ့နာမည်ပျက်ရချေပြီဦး။
ထိုသည်အကြောင်းမဟုတ်၊ သူပစ်လိုက်၍ ဒဏ်ရာရပြေးထွက်
သွားသော ကျားကောင်သည် လူသားတွေကို အန္တရာယ်ပေးလာစေ
ရောမည်။ သည်တော့ သိန်းမောင်သည် ကျားကောင်ကို အလွတ်
ပေး၍ မဖြစ်တော့ပြီ။

ထိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်သည်ပဲ၊ ချစ်ထွန်းကိစ္စ

မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းမရှိပါသေးပါချေ။

သို့ကြောင့် သိန်းမောင်ပြောသည် စကားကိုဆက် နား
ထောင်လိုက်ကြပြန်၏။ သို့ပေမည်သို့ သိန်းမောင်သည် အိပ်ချင်သည်
ဆို၍ တရေးအိပ်ခွင့် ပေးလိုက်ကြရချေ၏။

တကယ်ပဲ အိပ်ချင်တာလား၊ ဆက်မပြောလိုလေ၍ ဖြစ်
သည်လား၊ ထိုသည်ကိုတော့ဖြင့် သိန်းမောင်သာလျှင် အသိဆုံး
ဖြစ်ချိန်မည်။ သည်သို့ဖြင့် သိန်းမောင်တစ်ယောက် တောတောင်
အတွင်း ချစ်ထွန်းနှင့်သွားလာရင်း ချစ်ထွန်းမိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်
နှင့်ဆုံခဲ့ရချေ၏။

မှဆိုးကောင်းနှစ်ယောက်ဟု သူသိမြင်လိုက်၏။

(ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။)

ထိုမှဆိုးနှစ်ယောက်နှင့် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ရာမှ လမ်းကွဲခဲ့ကြ၏။ တဖန်
ပြန်ဆုံခဲ့၏။

သို့ဆိုကြသည်တွင်မတော့ ချစ်ထွန်းက သူ့တွက်သတင်း
ကောင်းတစ်ခုဆိုလျှက် ပြောလာချေ၏။ ကျားကောင်ကိုပစ်၍ လွဲချော်
ခဲ့ပေမည် ကျားလေးနှင့်သူ ယှဉ်ပြိုင်ရန်အခွင့်အရေး ပေါ်လာလေ၏။

‘ကျားလေးနေရာ သိပြီ၊ ကျားလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ’

သို့ဆိုတော့ သူဝမ်းသာသွား၏။ ကျားလေးကို သွားဆရာက
ခေါ်ခေါ် ယှဉ်ပြိုင်ပေတော့မည်။ သို့ကြောင့် မှဆိုးနှစ်ယောက်
အလစ်တွင် သူနှင့်ချစ်ထွန်း လမ်းခွဲထွက်ခဲ့လေ၏။

‘ဟင် ခင်ဗျား သူနေတဲ့နေရာ ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်
နော်’

သိန်းမောင်က သေချာအောင် ပြန်မေးလိုက်၏။

‘သိပ်သေချာတယ်’ ဆိုလာမမင့် တကယ်တမ်းကျတော့
သူ ကျားလေးစခန်းကို ပြန်မသွားနိုင်ပါချေ။

‘စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ’

သူ ညည်းညူလိုက်၏။

‘မဖြစ်စေရပါဘူးဗျာ’

‘အဲလိုပဲ မျှော်လင့်ထားလိုက်ပါတယ်’

သို့ဖြင့် ချစ်ထွန်းနှင့်သူသည် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရာမှ...

‘ဟာ... ဟိုမယ် သိန်းမောင်ကြည့်စမ်း’

သစ်တစ်ပင်ဆောက်တွင် ထိုင်နားနေရာမှ ချစ်ထွန်းက ပြော
လေသဖြင့် သူ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကပ်ကြည့်လိုက်၏။

‘မမြင်ဘူးလား’

သူလိုမုဆိုးကို သို့ပြောလာခြင်းကို သူ မကြိုက်ပါချေ
မုဆိုးပဲ မျက်စိရှင်၊ နားပါတာပေါ့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်တစ်ပင်ကိုင်ခြောက်တွင် သိန်းငှက်
တစ်ကောင်ပါကလား။

အကောင်က ကြီးကြီးရယ်၊ သို့ပေမင့် သူ မပစ်လိုပြီ။

‘ပစ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်စတွေ့တုန်းက သိန်းငှက်
ကောင်သားကြော့ကို အပြည်းလုပ်စားခဲ့တာလေ၊ မှတ်မိသေးတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ နို့ပေမင့် မပစ်ချင်သေးဘူး’

‘ဘာလိုတုန်း’

‘အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့အကောင်က အင်မတန်
ခွန်အားကြီးပြီး သွက်လက်ပျံသန်းနိုင်တဲ့အကောင် ဖြစ်နေတယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ် သိတုန်း’

‘ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ သိန်းငှက်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးက နီနေ
တယ်လေ၊ ဒါက မျိုးကောင်းဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲ၊ နို့ကြောင့်
သည်လို သိန်းငှက်မျိုးကို နောက်တကြိမ် ထပ်မပစ်ချင်တော့ဘူးဗျာ’

‘ဘယ်လိုပြောလို့ ဖြစ်မှာတုန်း ခင်ဗျား၊ သူ့မျက်စိကိုမှ
မမြင်ရတာ’

‘ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ကျုပ်တော့ ပပစ်
ဘူးဗျာ’

‘နို့ဖြင့်လည်း ကျုပ်ကို သေနတ်ပေး၊ ကျုပ်ပစ်မယ်’

‘ဟင်... ခင်ဗျား သေနတ်ပစ်တတ်တယ်လား’

‘နည်းနည်းပါးပါးဗျာ’

‘ကဲ... ရော့ချေဗျာ၊ ကျုပ်သေနတ်ကတော့ ရေအိုးခွက်
ချိန် ပစ်နေကျပေပဲဗျာ’

‘နားလည်ပါပြီ’

သို့ဆိုလျှင် ချစ်ထွန်းသည် သူ့သေနတ်ကိုယူ၍ ကိုသိန်း
ငှက်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရန် နီးနိုင်သမျှ နီးရန်၊ နေရာမှထကာ ချဉ်းကပ်
သွားလေတော့၏။ သိန်းမောင်နောက်မှ ကြည့်နေလိုက်၏။

သူက ဘယ်လောက်သေနတ်ပစ် ကျွမ်းနေပါလိမ့်၊ ပစ်ခတ်
ရုံလောက်တော့ ဖြစ်ချိန်မည်။

‘ဒီနီး’

သို့ ကြည့်နေရင်းမှ ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် သိန်းငှက်ကောင်
ကို ပစ်ခတ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်၏။

‘ဟင်’

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ သူ လုံးဝထင်မှတ်မထား
ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်တတ်သူဖြစ်
ခြင်းကို သိလိုက်ရ၏။

ချစ်ထွန်းပစ်လိုက်သည်မှာ သူ၏ပစ်မှတ်နှင့်ဝေးကွာလွန်း
သည်ဟုပြောမရသလို၊ နီးလွန်းသည်ဟုလည်း ပြောမရချေ။ တကယ်
တမ်းဆိုပါမူ ထိုပစ်မှတ်သည် ကျွမ်းကျင်သောသေနတ်သမား မဟုတ်
သူတို့အတွက် ခဲယဉ်းလွန်းသောပစ်မှတ်ဖြစ်ချေ၏။ သို့ငြား ချစ်ထွန်း
တစ်ယောက်ပစ်မှတ်ကို တည့်မှတ်သွားလေ၏။

သူ အံ့သြသွားသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်
သွား၏။ သို့ကြောင့် ချစ်ထွန်းရှိရာသို့ အပြေးကလေးသွားလိုက်၏။

ကွန်ကရက် ကျူလေးရှင်း ဆိုလျက်တော့ဖြင့် ဂုဏ်ပြုရ
မည် မဟုတ်ပါကလား။

သူ ချစ်ထွန်းထံ ပြေးသွားလိုက်ပေမင့် ချစ်ထွန်းသည်
သူပစ်လိုက်သော သိန်းငှက်ကောင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသဖြင့်
သူ့အမြင်မှ ပျောက်သွားတော့၏။ ချုံပုဗ်နွယ်ပင်တို့ ကာဆီးကွယ်
သွားလေသည်ကိုး။ သို့ကြောင့် ချစ်ထွန်းနှင့်တစ်စုံတစ်ယောက်
အချင်းများ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေခြင်းကို အနားရောက်သွားအ
သိရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ချစ်ထွန်းနှင့်လူတစ်ယောက် အချင်းများနေကြ၏။ ဘယ်
လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ သိန်းမောင်သည် မမြင်ကွယ်ရာမှနေ၍ ချောင်း
မြောင်းလေ့လာ အကဲခတ်လိုက်၏။ အလိုလေးဗျာ ချစ်ထွန်း ဝမ်း
လိုက်သည့် သိန်းငှက်ကောင်က ငှက်ကောင်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေပုံ
ကလား။ သို့သိန်းငှက်ကောင်၏ သခင်ဆိုသူနှင့် အချင်းများနေခြင်း

ဖြစ်လေ၏။

သို့စကားများ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေရာမှ မျှော်လင့်မထား
သည့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြရာမှ ချစ်ထွန်း
တစ်ယောက် ကုန်းရုန်းထလာချေ၏။ ငှက်သခင်ဖြစ်သူ မြေပြင်
တွင် လူးလိမ့်ကျန်ရစ်ခဲ့ချေ၏။ အလိုလေးဗျာ ချစ်ထွန်းလက်ထဲတွင်
ဒါးမြှောင် တစ်ချောင်း စုပ်ကိုင်လျှက်ရှိချေ၏။ ဓားမြှောင်တွင် သွေး
တို့ စွန်းပေနေချေ၏။

ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ထိုသူကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်
လိုက်ခြင်းပါကလား။

ဘုရားရေ

သူ အံ့အားသင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ် အော်ဟစ်လိုက်မိ
လေ၏။ သူ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ချစ်ထွန်း သူ့နား
ရောက်လာလေ၏။

ချစ်ထွန်း၏ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကြောင့် သူ၏လည်တိုင်သို့
ကြမ်းတမ်းသောလက်ချောင်းများ တင်းကြပ်စွာကပ်လာချေ၏။

‘သည်ကိစ္စ၊ မမြင်ခဲ့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ပါ’

ထိုသည့်အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ သူနှုတ်ဖြင့် မပြော
နိုင်ချေ။ ဘယ်တွက်မှ သူ့လည်တိုင်ကို ချစ်ထွန်း၏လက်ချောင်းများ
က ညစ်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် သူသည် မျက်လုံး
အကြည့်ဖြင့်သာ ခေါင်းညိတ်ပြခြင်းဖြင့် ကတိပေးလိုက်ရ၏။

ချစ်ထွန်း လူစိတ်ရှိ၍ တော်သေး၏။

သူ မွန်းကြပ်နေလေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ သေမည်လို့တောင်

တွက်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သူလည်တိုင်ကို ဖိကပ်ညစ်ထားသည့် လက်ချောင်းများ ပြေလျော့သွားခြင်းကြောင့် သူအသက်ရှူချောင် လာရ၏။

သည်နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ ကြ၏။

လမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်စကားမျှတော့ဖြင့် မပြောဖြစ် ခဲ့ကြချေ။ သူ့ဆနုတ်ကိုမူ ချစ်ထွန်းလက်ထဲမှ ပြန်မတောင်းယူမိ၊ တောင်းလေလျှင်လည်း ချစ်ထွန်းက ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် ချစ်ထွန်း၏အကျဉ်းသား ဖြစ်ခဲ့ ရသည်။ တကယ်တော့ သူနှင့်ချစ်ထွန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ပိုမို ချင်းကွာလွန်းလှ၏။ ဆင်နှင့်ဆိတ်ဟူ၍ပင် တင်စားလို့ရနိုင်ချေ၏။

သို့ဖြင့် ချစ်ထွန်းလက်ထဲတွင် သူ့ဆနုတ်ရှိချေ၏။ သို့ ကြောင့် သူ့အပါးမှ ပြေးထွက်၍ရနိုင်တော့မည်မထင်၊ ချစ်ထွန်းတစ် ယောက် ဆနုတ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပစ်ခတ်နိုင်သည်ကိုလည်း သူသိထားလေသည် မဟုတ်ပါကလား။ ပြီးတော့ သွေးစွန်းထား သည့် ဓားမြှောင်သည်လည်း ချစ်ထွန်းထဲတွင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါ ကလား။ သို့ကြောင့်...

‘မင်း သည်ကိစ္စ ဘယ်သူမှမသိစေရဘူးလို့ ကတိပေးနိုင် မလား’

သို့မေးလာခြင်းကို သူ့ခုလိုအခြေအနေမှာ ဘယ်လိုဖြေ လိမ့်မည်ကို လူတိုင်း သိနိုင်လောက်ပေ၏။

သို့ပေမင့်...

‘မယုံဘူး’

‘မတတ်နိုင်ဘူး’ ဆိုသည့်စကားကိုတော့ သူအသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်မိသေး၏။

‘တက်နိုင်တဲ့နည်း ငါ့မယ်ရှိတယ်’

‘ဟင်... ချစ်ထွန်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်’

သို့အတွေးနှင့်အတူ ချစ်ထွန်းကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။

‘မင်းတတ်နိုင်တဲ့အလုပ် တစ်ခုလုပ်ပေးလျှင် ဖြစ်တယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘မင်းကတိတစ်လုံးကို ဘယ်တော့မှ မဖော်ဖျက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းပဲ’

‘ပြောကြည့်ပါလား’

သို့တော့ သူလွယ်လွယ်မေးလိုက်၏။

‘မင်း ကျားလေးကို သတ်ပေးရလိမ့်မယ်’

‘ဟင်’

သူ ခေါင်းနာမ်းကြီးသွားလေ၏။

‘မင်း ကျားလေးနဲ့ ယှဉ်ချင်တယ်ဆို’

သို့ မေးလာသဖြင့်...

‘အေးလေ ဆနုတ်ယှဉ်ပစ်တာလောက် ဘယ်သူ ဆနုတ် ပစ်ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာလောက်သိရုံ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းလောက်ပါပဲ’

သို့ သူပြောလိုက်လေသည်တွင် ချစ်ထွန်းတစ်ယောက် ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကို စတိုင်ကျကျ ခါးယမ်းလိုက် လေပြီး...

‘သည်လောက်ကတော့ ငါတစ်ယောက်ပဲ သက်သေရှိ



တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ အေး... ဂုတစ်ခုတည်း ခြင်္သေ့နှစ်
ကောင် မအောင်းနိုင်သလိုမျိုး လုပ်ရမယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုချင်တာတုန်း”

“မင်း သူ့ကိုသတ်လိုက်လျှင်ဖြင့် မင်းတစ်ယောက်တည်း၊
သည်တော သည်တောင်ထဲမယ် သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်မပေါ့”

“ဒါ အရူးတွေမှ လုပ်ကြမှာ”

“အေး မင်း ခုလုပ်ရမှာ”

“မလုပ်လျှင်ကော”

“တစ်သက်စားလည်း ကြက်သွန်၊ နှစ်သက်စားလည်း
ကြက်သွန်ပဲလေကွာ၊ ငါ့ဘဝကို ပြောတာပါ ဟဲ... ဟဲ...”

သို့ဆိုတော့ ချစ်ထွန်းပြောတာ သူ့နားထောင်ရတော့မပေါ့၊
ချစ်ထွန်းခိုင်းတာ လုပ်ရတော့မပေါ့။ သို့ဆိုတော့ သူလုပ်ရမည့်နည်း
တစ်နည်းသာရှိတော့၏။

ထိုသည်ကား . . .

“ဪ... နို့ကြောင့် သိန်းမောင်က ကျားလေးကို မဖြစ်
မနေ့ပစ်ရတော့မှာမို့ တမင်ချော်ပစ်လိုက်ရတာပေါ့”

သို့ ဆိုသလို ကျွန်တော်က သိန်းမောင်ကို မေးလိုက်ချေ
၏။

“အင်း...”

သူ လိမ်ညာပြောခြင်း မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်နှင့်
လင်းမြင့်လှိုင် သိလိုက်ချေ၏။ ဘယ်တွက်မှ ကိုက်ငါးဆယ်မျှ
ရှိသည့် အက္ခရာအစေးပစ်မှတ်ကို သိန်းမောင်တစ်ယောက် မလွဲအောင်
ပစ်နိုင်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့သိထားလေသည်ကိုး။

“သဘောပေါက်ပါပြီ၊ နို့ဖြင့် ချစ်ထွန်းကော . . .”

“သူ ထွက်ပြေးသွားလောက်ပြီပေါ့”

“သူ ဘာလို့ ကျားလေးကို သတ်ခိုင်းရတာလဲ မသိဘူး

လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က သိန်းမောင်ကို မေးလိုက်ချေ၏။

ခေါင်းကို ခါယမ်းပြခြင်းသာ ပြုလာချေ၏။

“အင်းလေ သူ့ကိုတွေ့မှ မေးရတော့မပေါ့”

“ကျားလေးကော သိသလား”

“ဘာတုန်း”

“မင်းနဲ့သူ ဘယ်လိုတွေ့ ပက်သတ်ခဲ့ကြသလဲ”

“အလိုလေးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပါလာတာလေ၊ အဲဒီတုန်းကမှ

ဖြင့်ဖူးသိဖူးတာပါဗျာ”

သို့ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပေပေပေါ့။

ချစ်ထွန်းဘာလို့ ကျားလေးကို သတ်ဖြတ်ချင်တာပါလိမ့်၊

ကြောင်းတော့ ရှိရပေမည်။

“ကဲ... ကိုပိုက် ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်သွားကြမှာတုန်း”

“လတ်တလော ကျွန်တော်တို့ အေးအေးလူလူ နားချေရို့

အရာ အလျင်ရှာရမယ်၊ ကျားလေးတွေကို ဦးစားပေးစဉ်းစား

ပြီးလေမှ ချစ်ထွန်းကို မြေလှန်ရှာရတော့မပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြ

၏။

တောင်ကမှ မို့ခိုလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်တွင်



ခြေခင်းလက်ခင်း သာရာနေရာလည်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စခန်းနေရာ ဟူ၍ သတ်မှတ်လိုက်ကြ၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် သိန်းမောင်တို့သည် နေရာထိုင်ခင်းအလို့ငှာ ရှင်းလင်းလိုက်ကြ၏။

အချိန်သည်လည်း ညနေခင်းသို့ နီးကပ်လေပြီဖြစ်ခြင်း ကြောင့် ညအိပ်စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့်အတူ ထင်းခြောက် တုံးများ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စုဆောင်းလိုက်ရလေ၏။

‘ကျွန်တော် စားဖို့တစ်ခုခု သွားရှာချဉ်းမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျားလေး၏ဒဏ်ရာကို ဆေးဝါးလိမ်းကျွဲ ပြုလုပ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို၍ ထိုနေရာလေးမှ ထွက် ခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော် မြောင်ကြပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထို မြောင်ကြပ်အတွင်း ရေခမ်းခြောက်နေသည်ဆိုပေမည် ရေစပ်စပ်အိုင် လေးများ ကျန်ရှိသေး၏။ ထိုအိုင်ကလေးများတွင် ငါးရဲ့ခေါင်းတို့များ ရှိကြ၏။ အတော်များများ ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် သားကောင်ကိုလည်း လိုက်လံရှာဖွေ ပစ်ခတ်လိုစိတ် မရှိသည်ကြောင့် ထိုအိုင်တွင်းရှိ ငါးကောင်လေး များကိုသာ ဖမ်းယူရန်စိတ်ကူးရှိလေသဖြင့် သေနတ်ကိုဆားသို့ချကာ ရေအိုင်တွင်းမှ ငါးတို့ကို လိုက်နှိုက်ဖမ်းလိုက်ချေ၏။

ငါးရဲ့ခေါင်းတို့များ လက်တွင်းဖမ်းဆုပ်မိပေငြား သန်မာ သော ရုန်းကန်မှုကြောင့် လက်လွတ်ပေးလိုက်ရသည်က အကြိမ် ပေါင်း မနည်းလေပြီ။

မှတ်မှတ်ရရ နှစ်ကောင်မျှသာ ရလေ၏။ ခြေမလှမ်းခန့်

ငါးရဲ့ခေါင်းတို့နှစ်ကောင်က ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အတွက် ဘယ် သို့ စားလောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့ကြောင့် ဖမ်းစိထားသော ငါးရဲ့ခေါင်းတို့နှစ်ကောင်ကို ရေအိုင်တွင် ပြန်ထည့်ခဲ့ကာ အမဲရှာ ပစ်ရန်အလို့ငှာ ထိုနေရာလေးမှ မြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ချေ လေ၏။ မြောင်တို့လေးဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြောင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ ၏။ သို့မြောင်ကျယ်သို့ရောက်သည်တွင် အထက်အောက် လေ့လာ အကဲခတ်လိုက်၏။

စိမ့်စမ်းရေလေးလိုတော့ဖြင့် စီးဆင်းနေသည့် ရေစီးချောင်း လေး ရှိချေ၏။ ရွံသဲချောင်းဟု ပြောရချိန်မည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုမြောင်ကျယ်ကြီး အထက်ဘက်သို့ ဆန်တက်လျှောက်သွားလိုက်၏။ ထိုမြောင်ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချွတ် တွင်ရှိ စိမ်းစိမ်းစိုစိုသစ်ပင်တို့ထက်တွင် လူးလာလူးခတ် သွားထား နေသည့် သတ္တဝါများရှိလေခြင်းကြောင့် အသေအချာကြည့်လိုက် မိ၏။

ရှဉ့်ငါးပေါ်ကောင်များ ဖြစ်ကြ၏။ သေးငယ်သောအကောင် များ ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ကျည်တစ်တောင့်နှင့် ဘယ်လိုမှ ချိတ်ထိုး မရနိုင်လေခြင်းကြောင့် အလွတ်ပေးလိုက်ရချေ၏။

‘ဖက် ဗွမ် ဗွမ် ဗွမ်’

ဖက် ဖက် ဖက် ဖက် ဗွမ်’

ရေအတွင်း နင်းလျှောက်သံဖြစ်ခြင်းကြောင့် အထက် ရာနောက် ဘက်သို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

‘ဟာ’

လူတစ်ယောက် ရေကိုဖြတ်၍ တဖက်ခြောင်ကသို့



တက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ကဗျာကသီ ပြေးလိုက်လေ၏။

“ဟိတ် ဟိတ် မပြေးနဲ့”

ထိုသူ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ သေသေချာချာ သဲသဲကွဲကွဲတော့
ဖြင့် မမြင်ရခြင်းပင်။

သို့ကျွန်တော့အသံပေးလိုက်သည်တွင် သူ့အတွက် သတိ
ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ထိုသူသည် လေးအလျင်ကဲ့သို့
အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးသွားနိုင်လေတော့၏။

“တောက်”

ကျွန်တော် မကျေမနပ် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး မြေး
လွှားလိုက်သွားခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

ချစ်ထွန်းများ ဖြစ်နေလေမလား၊ ချစ်ထွန်းဆိုပါလျှင်
ကျွန်တော်တွေ့တာနဲ့ ဘာလို့ ပြေးထွက်သွားရမှာတုန်း။

ကျွန်တော် ညနေစာအတွက် ညစာအလို့ငှာ သားကောင်
ရှာရပေးဦးမည်ဖြစ်၍ နောက်သို့ခြေဦးပြန်လှည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဝိစ် ဝိစ်လ်

ဝိစ်လ်”

အသံကြားရပြီး ကောင်လုံးမမြင်ရချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
အောက်ပေါင်း အတော်ရှည်သားကလား။

ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့နောက်မှ ဂျီကောင်၏အသံဖြစ်၏။ ကြောက်
လန့်တကြား အော်ဟစ်နေသံဖြစ်၏။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ညောင်စူးလို့များလေလား၊ ထောင်ချောက်မိနေလို့လား၊

ကျွန်တော်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ဘာဖြစ်သည်သိလို

သဖြင့် အနားရှိခဲလုံးဖြင့် ထိုချုံပုပ်ပင်တို့ ရှိရာသို့လှည့်သွားလိုက်၏။
“ဝိစ်

ဝိစ်

ဝိစ် ဝိစ်”

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်သွားသော်လည်း
သို့ဆိုလျှင် သေချာလေပြီး၊ ထိုချေကောင်လေး အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့်
ကြုံလေပြီ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုချုံပုပ်ပင်တို့ရှာ ခြေကပ်
သွားလိုက်၏။ သို့သွားသည်ဆိုရာ၌ ချောင်းမြောင်းသွားရလေခြင်း
ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ တူထူထပ်ထပ်ရှိသော
သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။ နောက်ကွယ်သို့ ချောင်းမြောင်း
ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဟာ”

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ကျောကွင်းမိနေခြင်းပါကလား၊ ဟုတ်
လေပြီ စောစောကလူသည် ထိုကျောကွင်းထောင်ခံသူဖြစ်မည်။ သား
ကောင်မိ၊မမိကို လာကြည့်မည်၊ ကျွန်တော်သို့ တွေးလေသဖြင့်
ရှောင်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သို့ဆိုတော့ ထိုသူသည် အခြေသို့
မဖြစ်နိုင်၊ ကျွန်တော်တို့ သိနေသောသူဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုတော့
ချစ်ထွန်းဆိုသည် သေချာလေပြီကော။

ကျွန်တော်သည် ထိုချေကောင်လေးကို ဘာသုပ်ရည်
စဉ်းစားလိုက်၏။ သူများထောက်ခြောက် ကျောကွင်းမိနေသည့် သား
ကောင်ကို ကျွန်တော်ယူရိုးထုံးစံ မရှိချေ။ သို့ကြောင့် သိနေသေး
မှ လှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

၇၇

ထိုနေရာနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သည်တွင် ကျွန်တော် အတွေးတစ်ခု ရလိုက်၏။

သို့ကြောင့် ထိုဂျီ(ချေ)ကောင်လေးရှိရာသို့ ပြန်သွားလိုက် လေပြီး မလှမ်းမကမ်း ရောက်လှတွင် နီးစပ်ရာချုံပုပ်နွယ်ပင်တစ်ခု အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ပုန်းကွယ်နေလိုက်လေ၏။

ဂျီကောင်လေးမိနေသည့် ကျောကွင်းပိုင်ရှင် ပြန်ရောက် လာမည်မဟုတ်ပါကလား၊ သို့ဆိုတော့ ချစ်ထွန်းဖြစ်ဖို့များလေ၏။ ချစ်ထွန်းကို အမိအရဖမ်းရချေမည်။ သူတွင် ပြဿနာတွေ ရှိနေ သည်မဟုတ်ပါကလား။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ညနေစာအတွက် စိတ်လျော့လိုက် ကာ၊ ချစ်ထွန်းပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်၏။

သူပြန်လာလျှင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ တွက် ညစာလည်း ပြေလည်ချေပြီပေါ့၊ အကယ်၍ အခြားတစ်ယောက်ဖြစ် နေလျှင်လည်း ဟင်းစားတောင်းဝယ် ရနိုင်လောက်ပေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချုံပုပ်နွယ်ပင်ကြီးအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်နေ၍ ချစ်ထွန်းအလာကို စိတ်ရှည်သည်းခံ စောင့်နေလေ ၏။

အတန်ကြာသည်တွင် လုံးဝထူးခြားမှု မရှိသည်ကြောင့် ကျွန်တော်ကိုလည်း မွှားကောင်တို့ ဝိုင်းတွယ်ကြလေပြီ။ မှက်ကောင် တို့ ဝိုင်းဆော်လေသဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့ သဖြင့် နေရာမှထလိုက်တော့မည် အလုပ်တွင်...

‘ဟင်’

ကျွန်တော်ထင်ထားသည့်အတိုင်း သူပါပဲကလား၊ ချစ်ထွန်း

ဖြစ်ချေ၏။ သူ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို လက်တွင်းရှိ ဓားခြောင်ဖြင့် ထိုးသတ်နေပါကောလား။

‘ပီးစ် ပီးစ် ပီးစ်’

ဂျီကောင်လေးသည် ချည်ပြီးတုပ်ပြီး သတ်ဖြတ်ခံလိုက် ရခြင်းကြောင့် မကြာလိုက်သောအချိန်ကလေးတွင် အသက်ပျောက် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော် ချစ်ထွန်းကို အလွတ်ပေး၍ မဖြစ် ချေပြီ၊ သို့ကြောင့် နေရာမှ ရုတ်ခြည်းထလိုက်ကာ ချစ်ထွန်းထံသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။

သို့ငြား...

‘အား’

ကျွန်တော် အတော်ကြာကြာ မှောက်လဲနေခြင်းကြောင့် ခြေတောက်များ ကျဉ်နေသည်ကြောင့် ချစ်ထွန်းထံအတော်နှင့် မလျှောက်နိုင်သည့်ပြင် ချစ်ထွန်းနှင့်မဝေးလောက်သောနေရာတွင် လဲပြိုကျသွားလေ၏။

‘အား လား လား’

ကျွန်တော် ချစ်ထွန်းကိုတော့ဖြင့် မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေ လိုက်၏။

‘ဟာ’

ချစ်ထွန်းသည် ကျွန်တော့လက်ထဲမှ လွတ်ကုသွားသော သေနတ်ကို ပြေးလာကောက်ကာ ကပျာကသီ ပြန်ပြေးသွားလေ၏။

ဂျီကောင်လေးကိုတော့မူ ထားခဲ့ချေ၏။

‘ချစ်ထွန်း... ချစ်ထွန်း...’

ကျွန်တော် လှမ်းဆော်ခေါ်နေခြင်းကို သူ ကြားမသိခဲ့ဘူး။

www.burmeseclassic.com

သို့ပေမင်္ဂ တချက်လေးမှပင် လှည့်မကြည့်ပါတော့ချေ။

ဘုရားရေ... သေနတ်ပါသွားပြီကော။

ကျွန်တော် အတန်ကြာတွင် ခြေထောက်အကျဉ်း ပျောက်သွားလေသဖြင့် ဂျီကောင်လေးကို ထမ်း၍စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

စခန်းရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ပြောပြလိုက်၏။

“သည်ကောင်လက်ထဲ သေနတ်ရှိနေတာ အန္တရာယ်ပဲ”

သို့ သိန်းမောင်က ပြောလာလေ၏။ ပြီး ကျားလေးကို ကြည့်နေလိုက်၏။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာတုန်း”

ကျားလေးက မေးလိုက်၏။

“မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“သူ ငါ့ကို လုပ်ကြံမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဖြစ်နိုင်ချေများတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုကောပေါ့”

“ဟင်”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုအဓိပ္ပါယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ ကိုပိုက်ရယ်၊ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခမပေးသွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်ဦးမယ်”

“သည်ညာ သတိနဲ့နေကြမှဖြစ်မယ်၊ အထူးသဖြင့် ကျားလေးပဲပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စားသောက်ပြီးနောက် နားနေလိုက်ကြ

၏။

ကျားလေးသည် ဒဏ်ရာနှင့်ဖြစ်သည်ကြောင့် သူ့သေနတ်ကို တောင်းယူထားလိုက်၏။ လိုရမယ်ရ အသုံးချနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ကျားလေးအတွက် သည်အချိန်သည် သေနတ်လိုလိုနဲ့ပဲမဟုတ်။ သူရထားသောဒဏ်ရာက သေနတ်ကိုကောင်းကောင်း ကိုင်တွယ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

“ကိုပိုက်ရေ ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“မှောင်စပျိုးနေပြီ၊ ဘယ်သွား၊ ဘာလုပ်ဦးမလို့တုန်း”

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ရိပ်သန်းနေပြီဖြစ်၍ သို့သတ်ပေးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“မပူပါနဲ့၊ ထင်းခြောက်တွေ သွားကောက်မလို့ပါ”

သို့ဆိုတော့လည်း စိတ်သက်သာရချေ၏။ သို့မဟုတ်ပါဘူး၊ လင်းမြင့်လှိုင်အတွက်လည်း အတော်စိုးရိမ်ရပေလိမ့်မည်။ ချစ်ထွန်းလက်ထဲတွင် သေနတ်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျားလေးသည်ပင် မဟုတ်၊ သိန်းမောင်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်အတွက်ပဲ စိုးရိမ်နေရ၏။ ကျွန်တော့ကိုတော့မူ ချစ်ထွန်း လုံးဝအန္တရာယ် မေးလိမ့်မည်မဟုတ်၊ သူငယ်ချင်းချင်း သူနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံကာညီညာ ကျွန်တော့ကို ရှင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူတွင် သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်ရှိသေးသည်ဟု ထွက်ရချိန်မည်။ သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သစ်ပင်ကိုယ်စီ ဆော့ခို၍ နားနေလိုက်ကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်ကြချေ။ တိတိဆိတ်ဆိတ်လို့နေချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သစ်ခြောက်တုံး သွားကောက်

သည်မှာ ဘယ်လောက်ထိသွားနေလေသည် မသိပါချေ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထံ တွင်သာ ရှိနေလေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း-

‘ဒိန်း’ ‘ဟာ’ ‘ဟယ်’

ကျွန်တော်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျားလေးတဲသို့ ကျည်တစ်
တောင့် မကြေငြာဘဲ ရောက်လာချေ၏။

ကျားလေး၏နားထင်နှင့် တစ်မိုက်ခန့်အနားမှ ကျည်ဖြတ်
သန်းသွားလေ၏။ သစ်ပင်သည် ဖြာလံသွားလေ၏။

ကျားလေး ကံသီပေလို့...

ကျွန်တော်နှင့် သိန်းမောင်သည် လျှပ်တပြက်ဆိုသလို
သေနတ်သံ ထွက်ပေါက်လာရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ...

သေနတ်သံသာ ကြားလိုက်ရ၏။ လှုပ်ရှားမှု မည်သို့မှ
မရှိပါချေ။ သို့ကြောင့် ဘာလုပ်ရမည် စဉ်းစားနေလိုက်သည်တွင်-

‘ဟိုမယ် ဟိုမယ်’

သို့ အံ့အားသင့်ပြောရင်း လက်ညှိုးညွှန်ပြနေသည့်
သိန်းမောင်ကို အံ့သြတကြီးကြည့်လိုက်ပြီး သူ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သေနတ်ကိုလည်း အရံညှိုးထိုးချိန်ပြီးဖြစ်လေ၏။

ဘယ်သူများလဲလို့ လင်းမြင့်လှိုင်ဖြစ်ချေ၏။

သူနဲဘေးနောက် ခပ်ကျကျတွင် ချစ်ထွန်းပါးစေချေ၏။
ချစ်ထွန်း၏လက်အစုံကို နှယ်ကြိုးဖြင့် ပူးချည်ထား၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဖမ်းဆီးချည်နှောင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာကြတာတုန်း’

အနားရောက်လာသည်နှင့် သို့ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။
သိန်းမောင်နှင့် ကျားလေးသည်လည်း သိချင်နေပုံပေ၏။ နားစွင့်
ထားကြချေ၏။

‘ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် သူသည်
ရောက်လာပြီး ချောင်းမြောင်းပစ်နီတယ်ထင်လို့ ထွက်သွား နန်းကွယ်
စောင့်နေတာလေ’

‘ကျွန်တော်တော့ မရင်းတော့ဘူးဗျာ’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ရယ် ခုကျွန်တော်တို့နေတဲ့နေရာက ပတ်ဝန်းကျင်
ချုံ့ပုပ်နွယ်ပင်တွေ ပြည့်သိပ်ရှုပ်ထွေးနေလေတယ်လေ၊ ခု ကျွန်တော်
ဆင်းလာတဲ့ တောင်ကြောလေးကတော့ သည်နေရာကို လှမ်းခြင်
ရတယ်လေ၊ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပေါ့၊ သည်တော့ ကျွန်တော်
တို့ကို လုပ်ကြံချင်တဲ့သူက သည်တောင်ကြောစွယ်လေးပေါ် နေရာမှ
လာမှ ဖြစ်တာကိုး၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ချောင်းမြောင်းပစ်မယ်
ဆိုလျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံးပေါ့ဗျာ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် အလိုတွက်
ပြီး ကြိုစောင့်နေတာပေါ့၊ တကယ်ပဲ သူရောက်လာတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကို
ဆီက ယူသွားတဲ့သေနတ်နဲ့ ကျားလေးကိုပစ်ဖို့ သူလုပ်နေတာလေ၊
ကျွန်တော်အချိန်မီ ဟန့်တားလိုက်နိုင်တယ် ပြောရမှပဲ ကျွန်တော်
ကြောင့် သူရဲ့ပစ်မှတ် လွဲချော်သွားရတာပေါ့’

‘သည်တွက် ကိုလင်း ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကျားလေးက သို့ပြောကာ ဦးညွှန်အလေးပြုလာချေ၏။

‘ချစ်ထွန်း မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာတုန်း’

ချစ်ထွန်းက ပြုံးပြလာချေပြီး...

‘ကိုယ့်ကိုနဲ့ ကိုလင်းကြောင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ

ပျက်သွားရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲလို့ ဘာများတတ်နိုင်
တော့မှာလဲဗျာ့

‘သည်တော့ ရှင်းအောင်ပြောလို့ရမလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

‘ဘာတုန်း’

‘အစစအရာရာ အကြောင်းကြောင်းကိစ္စတွေ အားလုံးနဲ့
ပတ်သက်လို့ပေါ့’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီ’

သို့ဆိုလျှက် သူသည်လင်းမြင့်လှိုင်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်
လေပြီး...

‘တစ်ဝိုက်တစ်မော့ ရနိုင်မလား’

မေးလာချေ၏။

‘သိပ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ လျှာသွက်အာသွက်လေး ဖြစ်သွား
အောင်ပေါ့’

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို
ထုတ်ပေးလိုက်ချေလေ၏။

ချစ်ထွန်းသည် ဝီစကီတင့်စာကို မော့သောက်လိုက်လေ
ပြီး...

‘ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယဗျာ၊ ဝန်ခံတာမဲခေါ့’

‘ဟုတ်ပါပြီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ရပါတယ်’

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ချစ်ထွန်းသည် မချီပြုံးလေး ပြုံး
လိုက်ချေပြီး...

‘သံဒင်းရွာသား ဒဂုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ စပြောရမှာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ကျေနပ်သွားတော့၏။
သံဒင်းရွာသား ဒဂုံဆိုသူ လုပ်ကြံခံရသည်နှင့် ပတ်သက်လာပေ
တော့မည်ကိုး။

‘ကျွန်တော် သံဒင်းရွာသား ဒဂုံဆိုမှာ စာရင်းမှား ဝင်လုပ်
ဖူးတယ်၊ ဒဂုံက အင်မတန်ချမ်းသာကလေး၊ သူ့ရဲ့ဆွေမျိုးတွေတို
လည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားတယ်ဗျာ၊ နို့ကြောင့် သံဒင်းရွာခေါ်
ဒဂုံနဲ့သူ့ဆွေမျိုးတွေချည်းလိုလိုပေါ့၊ တကယ်တော့ သူသိတာ ကြည့်
တာ သူ့ဆွေမျိုးအပိုင်းအပိုင်းတွေပဲဗျာ’

ကျွန်တော့်ကို သူ လစာနည်းနည်းပေးပြီး များများခိုင်း
တယ်၊ အဲလိုပဲ တခြားလုပ်သားတွေအပေါ်မှာလဲ ပြုမူတတ်တယ်၊
တကယ်တော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူကြီးလို့ ပြောရမှာပဲ၊ နို့
ပေမင်လည်း ကျွန်တော် သည်းခံလို့ရပါတယ်၊ အဲ... တစ်နေ့
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသေးတယ်၊ ဒဂုံရဲ့မြေးလေ၊
ကျွန်တော့်ကို စော်ကားလာတယ်၊ ဘိုးအေအရှိန်နဲ့ပေါ့၊ ကြည့်စမ်းဗျာ
ခိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို မြှားနဲ့ပစ်တယ်၊ သူ့အဘိုးလဲ မြင်
တယ်”

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... လို့တောင် ရယ်နေသေး
တယ်၊ ကျွန်တော်မှာ မြားမှန်လို့တာထက်၊ အသည်းအာတာထဲ
ပို့ဆိုးတာပေါ့’

‘ကလေးပဲကွာ ငွေမယူပါနဲ့’

‘သည်လောက်စကားလေးနဲ့ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ သူ
သိဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်နှယ် သူ့အဖေအရွယ်ကို သားလောက်လိုက်
ကလေးက စော်ကားရတယ်လို့၊ ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်တာဘူး’

လေ၊ နို့ကြောင့် အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ကျွန်တော် ဒဂျီးကို လုပ်ကြပစ်လိုက်တယ်။ သူ ကံကောင်းပြီး ကျွန်ကံဆိုးချင်တော့ ပစ်ချက်လွှဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်ချက်လွှဲသွားတာ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီမှာပဲ နေလိုက်သေးတယ်လေ၊ သူကလည်း သူ့ကို လုပ်ကြတာ ဘယ်သူဆိုတာ မရိပ်မိဘူးလေ။

ဒါကို ကျွန်တော်က အခွင့်ကောင်းယူပြီး...

‘ဒါဟာ လက်မှန်းတည့်တဲ့ သေနတ်သမားပဲ၊ ဒဂျီးက ကံကောင်းသူကြောင့်လို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘ဟ... လက်မှန်းတည့်မှ ငါသေတာကြာပြီပေါ့’

သို့ သူက ပြန်ပြောလာတယ်။

နို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကက သူ ယုံကြည်အောင် ကယှာကယာပဲ တမင်လွှဲပစ်ပြီး ခြိမ်းခြောက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်ရပြန်တယ်။

‘အေးလေ၊ နို့လည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ပြောပါဦး မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ’

ဆိုတဲ့စကားက ကျွန်တော့ကို အားတက်စကားလေ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးမယ်၊ ပြန်ကလဲ စားချေပေးမယ်ဆိုတော့ ဒဂျီး ဝမ်းသာသွားတယ်။

‘ငါ မင်းကို ပိုက်ဆံတွေပေးမယ်၊ ငါ့ကို လုပ်ကြံတဲ့သူ အပိုင်းအပိုင်းက ကြောက်သွားအောင်တော့ ပြန်လုပ်ရမှာပေါ့တဲ့လေ’

သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့ကို သင်္ကာမကင်းစိတ် လုံးဝမရှိတဲ့အချိန်မယ် မအောင်မြင်တဲ့လုပ်ကြံသူကြီးကို ဘယ်လို အဆုံးသတ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားလိုက်တယ်လေ’

‘ပြောပါဦး’

‘ကျွန်တော် သေနတ်သမားတစ်ယောက်ကို ရှာလိုက်တယ်’

‘သိန်းမောင်ကိုလား’

ကျွန်တော်က ကြားဝင်မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်း ငါ့ကိုလူသတ်ဖို့ မပြောဘဲပါဘူး၊ ကျားလေးနဲ့ သေနတ်ယှဉ်ပြိုင်ပစ်ဖို့ပဲ ပြောခဲ့တာလေ’

သို့ သိန်းမောင်က ဝင်ပြောလာချေ၏။

‘မင်း ဘာလို့ငါ့ကို အသားလွှတ်အဓိပ္ပါယ်မရှိ သတ်ချင်ရတာတုန်း’

ကျားလေးက ဒေါသအမျက်ထွက်နေသည့် မျက်နှာဖြင့် ချစ်ထွန်းကို မေးလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က-

‘သည်ကိစ္စ ရှင်းပါတယ်၊ သူ ထပ်ပြောစရာတောင် မလိုဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောမယ် ဆိုလျက် သူဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြီးလိုက်လေပြီး-

‘ကျားလေးနဲ့ သိန်းမောင်ကို သူအသုံးချလိုက်တာလေ’

‘ဘယ်လိုမျိုးလဲ ပြောပါဦး ကိုလင်း’

ကျွန်တော်က သိလိုသဖြင့် မေးလိုက်ပြန်၏။

‘သူကြီးကိုလုပ်ကြံတာ ကျားလေးလို့ သူပြောစေ၊ နို့ကြောင့် သူက ဒဂျီးရဲ့သစ္စာအရှိဆုံး စာရင်းငှားလိုလုပ်ပြီး သေနတ်သမားသိန်းမောင်ကို စည်းရုံး၊ ကျားလေးကို အသေသတ်ခိုင်းတာပေါ့’

‘ဘယ်လိုသဘောလဲ’

သိန်းမောင်က မေးလာချေ၏။

‘ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ၊ ဒဂုံကိုလုပ်ကြံတဲ့ ကျားလေးကို တန်ပြန်လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီ မှာတင်ပြတ်သွားပြီလေ၊ အမှန်တော့ သူ ဒဂုံကိုလုပ်ကြံတာ မအောင် မြင်တော့၊ အဲလို သူ ဇာတ်လမ်းဖြတ်လိုက်တာပေါ့၊ နို့မမဟုတ် ဒဂုံနဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက လုပ်ကြံသူကိုရှာတော့မယ်၊ ဖော်တော့မယ် လေ၊ နို့ကြောင့် သူက ဦးအောင်လုပ်ဇာတ်ခင်း ဖန်တီးလိုက်တာပဲ ပေါ့၊ အင်း... ကံဆိုးချင်တော့ သူ့ရဲ့စီမံချက်က ပျက်သွားရတော့ တာပေါ့ဗျာ’

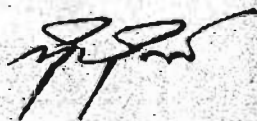
ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် လင်းမြင့်လှိုင်စကားဆုံး သည်နှင့် ချစ်ထွန်းကို ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့အကြည့်များ၏ အဓိပ္ပါယ်သည် တူညီမှု ရှိကြ၏။

‘လင်းမြင့်လှိုင်ပြောတာ ဟုတ်နေလား’ လို့ပေါ့။

သည်တော့ ချစ်ထွန်းက ကျွန်တော်တို့ကို စူးစူးရှရှ ပြန်ကြည့် လာချေပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလာချေတော့၏။

စာဖတ်ဝရိတ်သတ်အား လေးစားကြိုးစားလျက်...



BURMESE
CLASSIC